

Redacció i Administració:
València, 244, 1.^o
Barcelona-7

Telèfons: 215 27 39
215 27 84
215 28 05
215 24 33

Edicions Terra Nostra S.A.

Director: Joan E. Jarque
i Jutjar

Impressió: EMSA
D. L. 14387

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIÓSES

"Jo no dubto pas en proclamar (davant vosaltres i davant el món) que tota vida humana —des de la seva concepció i a través de totes les etapes següents— és sagrada, ja que la vida humana és creada a imatge i semblança de Déu".

Joan Pau II

N.º 39

Setmana del 22 al 28 de juny de 1980

30 Ptes.



Nit de Sant Joan: Fogueres i coca ensucrada

La nit de sant Joan, tota Catalunya, de les Alberes al Mestrat passant pel Canigó i Montserrat s'abrusa de fogueres i a les dels cims hi fan com de resò les de les places i cruïlles. La tradició ens ve de lluny, del neolític probablement. L'home primitiu vivia pendent del Sol i en celebrava la renaixença pel solstici d'hivern i el triomf esplendorós en arribar al seu zenit al solstici d'estiu.

Després de l'ensulsiada de l'imperi romà, talment com s'enderrocaren els teatres i els fóruns també es buidaren de sentit les festes. Cristianitzats els nostres pobles, els fills de sant Benet, probablement, mantingueren amb un gran encert civilitzador les celebracions populars omplint-les de contingut cristià.

Si pel Nadal, el Sol, del qual celebrem el naixement etern, és Jesucrist, pel juny s'escau de celebrar el naixement del "mes gran entre els nascuts de dona", Joan el Baptista.

Gran trobada benedictino-cistercenca en honor de Sant Benet

Poblet fou per un dia la capital dels monjos catalans

POBLET.— Un autèntic esdeveniment per a l'Església catalana constituí la trobada benedictino-cistercenca celebrada el propassat dia 12 a Poblet. Per primera vegada, uns tres-cents monjos i monges de Catalunya i de les Illes es reuniren per a celebrar el XV centenari del naixement de Sant Benet, sota la presidència de l'Arquebisbe de Tarragona, Doctor Josep Pont i Gol.

La comunitat del Monestir de Poblet va rebre, amb molta joia, a la munió d'assistents als diferents actes que configuraren aquesta trobada. Cal remarcar que aquest fou el principal acte celebrat a Catalunya per a commemorar el centenari de Sant Benet. D'arreu de Catalunya i les Illes, dels més diferents indrets, arribaren al Monestir de La Conca de Barberà els representants de totes les comunitats catalanes.

"Ho hem deixat tot i us hem seguit"

La concelebració de l'Eucaristia fou presidida per l'Arquebisbe de



Uns moments de diàleg fraternal abans de començar l'acte, que tingué lloc a la Sala capitular de Poblet, sobre el monaquisme català des del Concili Vaticà II fins avui. Era la primera vegada que la família benedictina d'arreu de Catalunya es reunia per a celebrar el naixement de Sant Benet.

Tarragona. En el moment de l'homilia, el Doctor Pont i Gol féu esment al text evangèlic: "Nosaltres ho hem deixat tot i us hem seguit". Això ho va referir a la figura de Sant Benet, tot remarquant la seva incidència al nostre país i arreu del món.

Després de la celebració de l'Eucaristia, amb cants originals de monjos de diversos monestirs, tingué lloc, a la Sala capitular de Poblet, un acte en el decurs del qual es va oferir una visió del monaquisme català, des del Concili Vaticà II fins avui.

Durant l'acte es féu un balanç de la celebració del centenari de Sant Benet als diferents monestirs catalans. En aquest sentit, cal remarcar que es palesà la importància de les publicacions de divulgació benedictina, editades pel Monestir de Montserrat. Així, fou presentada la "Regla benedictina", amb comentaris de Dom Cassià Júst, junt amb el segon volum de la "Història del monaquisme cristià".

Tanmateix, l'Abadessa del Monestir de Sant Benet va fer esment a l'aportació catalana a l'enquesta realitzada per totes les comunitats sobre l'actualitat de Sant Benet. L'Abadessa de Cadins-Salt va llegir una pregària d'ofrena de les comunitats monacals a l'Església. Per acabar, es va llegir el missatge de Mnr. Casaroli mitjançant el qual el Papa donava la seva benedicció als assistents a la trobada i a tots els monestirs dels Països Catalans.

A la tarda, després del dinar de germanor, es féu una visita al Monestir de Poblet, especialment a les obres de restauració que s'han desenvolupat en els darrers mesos mit-

jançant la col·laboració econòmica de la Generalitat. La jornada es va cloure amb el cant de les Vespres en honor de Sant Benet.

Nombrosa representació

Pràcticament, tots els monestirs benedictins i cistercencs estigueren representats en la jornada. Els dos monestirs de Montserrat, Sant Pere de les Puelles, Girona, Manacor, Puiggraciós, El Miracle, Sant Miquel de Cuixà, Binicanel·la, Poblet, Solius, Vallbona de les Monges, Valldoncella i Cadins-Salt hi estigueren presents.

Aquesta, com hem dit, fou presidida per l'Arquebisbe de Tarragona i President de la Conferència catalana, Doctor Pont i Gol. Tanmateix, cal remarcar la presència de l'Abat general del Císter, Sigard Kleiner; els abats de Montserrat, Poblet, Solius i Ottebeuron.

Com a punt anecdòtic de la jornada, cal dir també que, de bon matí, la comunitat de monges del Monestir de Sant Pere de les Puelles va visitar Santes Creus. En aquest temple, després de la pregària, cantaren diversos salms. Fou la primera vegada que una comunitat de monges contemplatives visitava el Monestir de Santes Creus.

Tanmateix, un grup de dotze monjos de Montserrat va anar a peu des del seu Monestir fins a Poblet... També era present a la trobada el Vicepresident del Parlament d'Europa, gran amic del Císter...

Josep Sabaté



La plena participació en l'Eucaristia i en la lloança litúrgica foren moments cimers d'aquest trobament monacal ben significatiu per a totes les comunitats cristianes de la nostra terra.

Pignedoli, un cardenal que fou "papable"

Morí un amic dels joves

ROMA.—El propassat 14 de juny moria a l'edat de 70 anys, a Roma, el cardenal Sergio Pignedoli, president del Secretariat per als no Cristians.

Exercia el càrrec de cardenal des del 1973, d'ençà que el Papa Pau VI l'havia creat membre del Col·legi Cardenalici.

Nascut a Felina, a la diòcesi de Reggio Emilia, havia estat membre de les Congregacions dels Sagraments, del Culte Diví, de l'Evangelitització dels Pobles, de les Causes dels Sants i de l'Educació Catòlica. El seu palès interès pel jovent l'havia portat a treballar constantment en aquest camp.

Cal assenyalar que —segons sembla— en el darrer Còncil fou considerat com a un dels candidats a Papa.



Assemblea de pares i fills

Promoció juvenil cristiana a Sant Gervasi

BARCELONA.— Com a acte de fi de curs, i per a commemorar els quaranta Encontres celebrats fins avui a Barcelona, va tenir lloc, al Col·legi de Jesús Maria de Sant Gervasi, una trobada de joventut.

El tema-lemà que s'hi va tractar,

era: "Units construirem la civilització de l'amor". L'assemblea conjunta, de fills i pares, l'obrí el Sr. Cardenal, Narcís Jubany. Les seves paraules, assenyalant els punts fonamentals de la promoció juvenil cristiana, foren un gran estímul per a tothom.

En el pròxim número

L'EIXERIT

Suplement infantil

Afinant

Jesucrist és el Senyor

Des de farà aviat dos mil anys, la història està com travessada per un corrent d'homes i dones que, potser si esbojarradament, creiem que fem i prediquem que Jesús de Nazaret és el Senyor, és Déu; que el Déu d'Abraham, d'Isaac i d'Israel es va voler encarnar en el seu poble i, a través d'ell, en tota la humanitat. Que Déu, en Jesucrist, visqué plenament la nostra vida d'homes i que en aquesta única, i per tant santíssima humanitat, es féu visible i amable. Que el Cor de Jesús és el Cor de Déu. Sense rebaixa. I creiem que aquesta confessió ens salva: ens rebla l'esperança que la nostra humanitat, malgrat el pecat i la mort a la que està abocada, posseirà Déu puix que Déu l'ha posseïda en Jesucrist. I ho creiem i confessem i ens atrevim a predicar-ho, malgrat sigui una follia per a uns i un escàndol per a altres, perquè el seu Esperit ens conforta i ens dicta les paraules per a dir aquest misteri inefable. Es aquest mateix Esperit que assistí els autors de tot el Nou Testament. Aquesta és la nostra fe i no la carviarem avui per les "confessions" de l'últim mestre.

Joan E. Jarque i Jutjar

AI "CAVALL FORT"

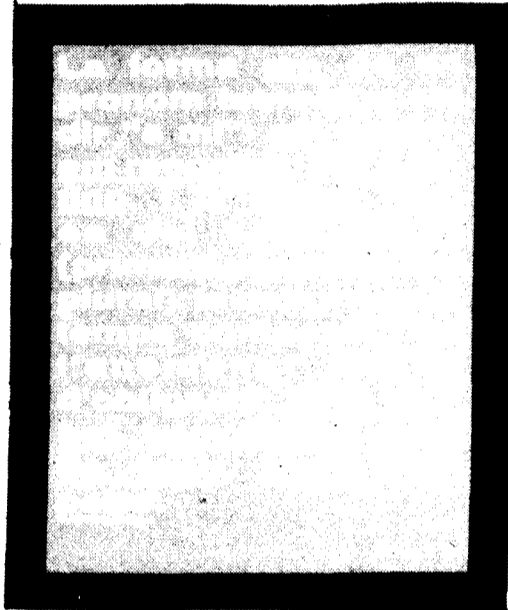
hi ha una llicó per a nens i nenes amb premis de "la Caixa".



ENCARA NO HI...
ARRIBAT?

Voleu participar en el sorteig dels premis següents?

- Una bicicleta DERBI
- Una nina de drap
- Una pilota de basquet
- Un patí "surf"
- Una capsa d'aquarel·les



EL QUE UN DIA... DE FER ÉS UNA
BONA COSTELLADA.



ARA NO... DESTORBEU QUE
TING MOLTA FEINA.



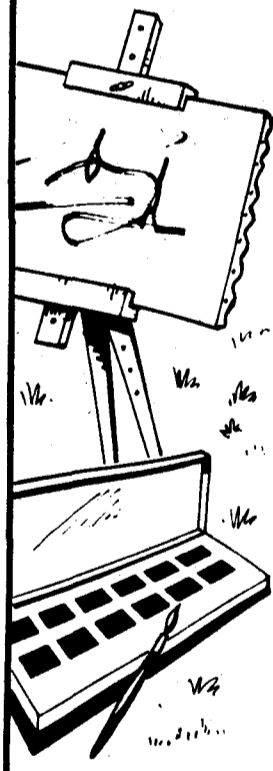
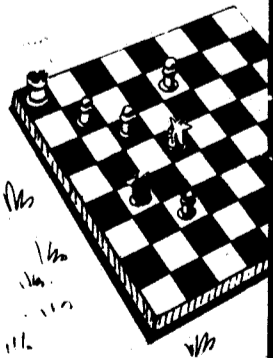
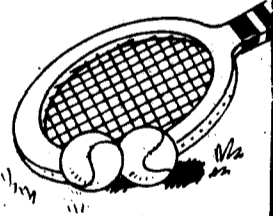
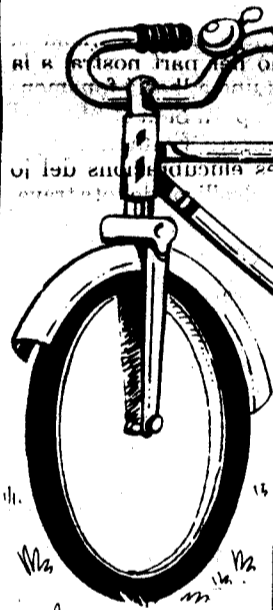
NO SÉ PER QUÈ...
TENEN MANIA.



AVUI L'ÚNICA COSA QUE...
MATAT ÉS EL TEMPS.



JO CADA DIA... DUTXO BEN
DUTXAT.



Després d'haver llegit detingudament la norma sobre l'ús del pronom em i de la forma verbal hem, copieu en un full de paper les frases que hi ha sota cada il·lustració, tot omplint-ne els buits amb la que hi correspongui, en cada cas, segons el sentit, d'aquestes dues formes (el pronom em o la forma verbal hem). No deueu d'escriure en aquest full el vostre nom i la vostra adreça i feu-lo arribar a qualsevol de les sucursals o agències de la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis. Entre totes les respostes correctes rebudes "la Caixa" sortejarà els premis indicats al cap de la pàgina.

Solució i guanyadors del concurs núm. 420.- Queda't a dinar... El cotxe ha quedat... Agafa't fort... l'arròs se m'ha agafat... m'he empassat un pinyol... m'han afaitat la setmanada, estira't una mica... afanya't que si no...

Germans Riera i Codina, de Terrassa (una pilota)
Teresa Prat i Vidal, d'Ampostà (una nina de drap)
Elsabeth Riu, de Darnius (una capsa d'aquarel·les)
Sergi Tarda i Gutiérrez, de Barcelona (una bicicleta)
Cristina Miralles, de S. Maria de Montmagastrell (un monopati)

Envieu les respostes a Cavall Fort, apartat de Correus 44, Vic,

PATROCINAT PER: CAIXA DE PENSIONS

"la Caixa"

**Catalunya
Cristiana**

SETMANARI POPULAR

Redacció i administració: Carrer València, 224, 2on. Barcelona-7. Telèfons: 215 27 39, 215 27 84, 215 28 05 i 215 24 33. Edita: EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. Director: Joan E. Jarque i Jutglar. Sots-director: Francesc Malgosa i Riera. Redactor en cap: Antoni Plaja i Mateu.

Redacció: Montserrat Vilaseca i Francesc Gamisans. Compaginació: Eugènia Vidal. Col·laboradors habituals: Pere Tena, Josep Ma. Aragonès, Josep Ma. Ballarín, Josep Ll. Martín Descalzo, Vicenç Nolla, Josep Faulí, Esteve Busquets i Molas, Pau López i Castellote, Climent Forner, Enric Planas, P. Angel Marsà, Xesc Solià, Albert Pera, Josep Ma. Gavin, Jaume Casanovas, Josep Ventura, Guillem del Món, Picanyol. Documentació: Ferran Camps. Traducció i correcció: Oriol Camps, Agustina Trullols. Publicitat: Josep Ma Truñó. Muntatge, composició i fotolits: Grup Tres. Administració: Joan Manuel Checa. Impremta: EMSA, c/ Llúria, 35. Barcelona-9. Dipòsit legal: 14.387. Subscripció: Anual 1.500 ptes. Semestral, 750 ptes.

LA PAU SIGUI AMB VOSALTRES

AVUI tothom desitja i busca la pau. Molts la cerquen en la naturalesa: cada cap de setmana deixen la capital i el brogit, i es paren en el silenci del bosc, al cim d'una muntanya, vora una font o, si poden, a unes milles endins de la mar. Gaudeixen d'aquest misteri silenciós i mut, en el qual els esperits més selectes hi copsen la presència del Creador.

PERO hi ha una pau que no la pot donar ni el món còsmic ni el món dels polítics, de les conferències i dels tractats: és la pau de la consciència, la pau de l'esperit. Fins i tot entre els cristians hi ha esperits angoixats. El seu neguit espiritual prové de diverses motivacions:

Avoltes la manca de pau interior arrenca d'una crisi de fe. Es vol que el contingut de la revelació passi pel sedàs de la raó, per unes proves científiques, que garantitzin la seva demostració. Aquests creients no s'adonen que els mètodes de la teologia no són els de la ciència. Si la fe hagués de situar-se a nivell científic, no seria accessible a tothom. Ara bé, tot el que necessita l'home ha d'estar al seu abast, com passa amb l'aire que respirem. Si la fe hagués de situar-se a nivell científic, no seria "raonable" per a tothom, i llavors, en aquest cas, seria cega; seria un premi reservat als intel·lectuals i universitaris, i l'evangeli no ha admès mai privilegis classistes. Es ingènua i profunda ensem la frase de Deschamps: "La gent senzilla creu per raons bones, i deixa als savis la feina de provar que són bones aquelles raons."

Avegades l'angoixa interior dels fidels prové d'una deformació de la consciència moral. Hi ha ànimes excessivament escrupoloses que es creuen obligades a un perfeccionisme, el qual, precisament per ser impecable no podem mai assolir, perquè som homes limitats i pecadors. Aquests creients viuen obsessionats sobre el pecat, i sobre certs manaments; necessiten tants confessors com en troben a l'entrada al temple. Esmercen més temps en rumiar les circumstàncies del pecat que han comès, que no pas en gaudir i regrejar el perdó que els ofereix Déu a través del sacerdot i del sagrament. Es tanquen en els seus criteris i no segueixen els camins d'alliberació interior que, en nom de Jesucrist, els ofereix l'Església.

Hi ha cristians que perden la serenitat de l'esperit quan són víctimes d'extremismes religiosos. Uns donen més importància a la forma d'expressar la fe, que no pas al seu mateix contingut; arreu veuen abusos: són aquells "profetes de calamitat" que passen tot el dia a "denunciar certes formes, que per "inventar" nous camins; a qualsevol recerca en diuen "heretgia"; no saben fer la síntesi entre autoritat i llibertat, Jerarquia i Poble de Déu, fe i praxis. Temen l'enderrocament de l'Església i passen hores amargues i tristes.

CAUEN en l'extrem oposat grups de creients que han trencat la comunió amb el Papa o amb l'Església local; que acomoden el missatge evangèlic a imperatius subjectius; refusen tota forma tradicional pel sol fet de ser tradicional, i implanten qualsevol innovació pel sol fet de ser novetat; són víctimes d'una rabiosa desactualització, menyspreant tot símbol i signe extern de la fe. També aquests acaben mancats de la serenitat del cor.

PER aquests extrems oposats cal recordar la frase del Papa a París: "ni progressistes ni intregriastes". I no oblidem que la pau és un do de l'Esperit Sant. Cal demanar-lo amb insistència i perseverança.

Creure avui: Com? a qui?

Diversos treballs, recents, a l'estranger i a casa nostra han rellançat la polèmica sobre la relació entre "subjectivitat" i "objectivitat" en la fe cristiana; o si es prefereix, entre l'adhesió personal i el contingut de la fe.

Assenyalem d'antuvi que el mot "fe" en el seu sentit propi, no forma part de l'experiència religiosa universal. És un concepte específic de la revelació bíblica. Té els seus orígens en l'Antic Testament i ha adquirit la seva significació plena en el Nou. Per tant, parlant amb propietat, no es pot dir que "la fe cristiana és una entre tantes"; la fe pròpiament dita és un concepte cristià. Amb altres mots, quan els cristians parlem de "fe", parlem d'una realitat que ens és pròpia, malgrat que el mot s'utilitzi habitualment amb altres sentits,

Del més pregon de l'home

La fe brolla del més pregon de l'home. És la set de Déu que traspuja de tot el meu ésser: del Déu revelat en Jesucrist. És l'adhesió a Ell i ensem és esperança i amor. Set i atracció que nogensmeny em deixen lliure; radicalment lliure tot i fent-me sentir unes possibilitats exaltants de realització del meu ésser.

Aquesta evocació correspon plenament a la meua realitat present? La consciència de la meua pesantor i del meu egoisme són massa vives per a poder respondre afirmativament. Voldria creure lliurement, amb un gest d'adhesió que se m'endugués tot sencer, amb una impulsió que vingués del més pregon del meu ésser sense cap trava exterior. No puc creure en un Déu que m'obligui, que em forci a creure. És així precisament com la Bíblia concebeix la fe, sobretot en el Nou Testament: com una adhesió absoluta al Déu d'amor, com la llibertat plena.

També és cert que "jo no puc assajar d'apropar-me a aquest Déu si no mirant de ser sincer amb mi mateix, precisament i sobretot en la fe: hi està en joc el respecte a la Veritat que està en Déu". Igualment, "una fe que no fa front als dubtes és una fe anquilosada, una fe moribunda".

Essent camí de llibertat i realització pròpia en profunditat la fe no té res a veure amb qualsevol trava o anquilosament. Expressar la fe és una necessitat. Compartir-la amb altres és una joia: com el músic que toca per a ell i per als altres. "Vull dir sobre Déu el que jo crec honestament -ens diu avui més d'un- tal com em plau i perquè sento la necessitat de dir-ho; m'és indispensable per a poder continuar vivint" Quin teòleg no dirà el mateix?

Esponantitat, goig, joc: és l'actitud del fill feliç a la casa del Pare. La subjectivitat és essencial en el caminar de la fe. I també ho és la creativitat per a viure-la i pensar-la en un món canviant, per a assumir a la llum de la fe els problemes, els desafiaments i les noves necessitats. La fe autèntica no és mai una pura repetició. És una font inesgotable de vida.

"La fe neix de la predicació"

Tanmateix, podem remodelar-la al nostre albir: refusar certs articles del "Credo" o, almenys, buidarlos de llur sentit fent-ne una interpretació arbitrària, tal com ho fan alguns en nom de "la recerca personal de la veritat"?

Es recolzen certament en arguments que ells consideren objectius, puix la majoria provenen de les ciències humanes. Però, en primer lloc, no se'ls dona una importància fora mesura? Llurs veritats no són, per ventura, veritats parcials limitades en el temps i en l'espai? No hi ha el perill d'identificar-les pura i simplement amb la raó, quan no són sinó "raó occiden-

tal" (i fins i tot de l'un o l'altre dels seus corrents culturals)?

A més, la raó humana pot contradir la Raó divina? Aquests remodelatges arbitraris de la fe obliden aquesta veritat essencial; la fe és un do de Déu, ens ve de la seva Paraula, fonamentalment consignada per a nosaltres en la Sagrada Escripura i transmesa per l'Església. Com diu sant Pau, "la fe ve de la predicació i la predicació és l'anunci de la paraula de Crist" (Rom 10,17). Així doncs en qualsevol època i en qualsevol cultura, la fe depèn de la Paraula de Déu que ens ateny en el més pregon de nosaltres mateixos. La fe "es nodreix" d'aquesta Paraula divina, segons l'expressió forta i bella de Luter.

Aquesta Paraula, com qualsevol paraula autèntica, posseeix un contingut de pensament, la veritat del qual ens és garantida per la suprema veracitat d'Aquell que s'ha dignat parlar a la humanitat. "Jo soc el Camí i la Veritat i la Vida" ens assegura Jesús (Jo 14,6). La Veritat en la seva font; que ha comunicat als homes, per la seva Paraula, un pensament precís; que s'expressa per mots precisos; i que ens hem d'esforçar a acollir-los en la seva integralitat, car la Raó divina ultrapassarà sempre la raó humana.

Es impreionant observar amb quina cura l'Església apostòlica, malgrat la seva remarcable creativitat, s'ha aferrat a aquesta precisió i a aquesta integralitat del Missatge. "Si algú -diu sant Pau- ni que fos jo mateix o un àngel del cel, us anuncia un Evangeli diferent del que us he anunciat, foragiteu-los!" (Ga 1,8).

Certament, hem de reinterpretar constantment l'Escripura, però ho hem de fer al servei de la Paraula divina que ella ens transmet i no a la inversa. Hem de repensar el contingut del "Credo" a fi de traduir-lo a les cultures noves, però mai en detriment de la seva essència! Altrament seria un altre "Credo" una veritable manipulació, una falsificació i no el que ens pertoca: una "traducció" que doni testimoni en veritat del Missatge definitiu als homes del nostre temps. No hi hem d'afegir ni treure res. La veritable creativitat de la fe es verifica finalment per la seva total fidelitat al Missatge fundador.

L'Església i els seus membres

Es veritat que "és el conjunt de l'Església qui té la plenitud de la fe" i que cada un de nosaltres sols té "una fe de membre". Però no s'ha d'oblidar que només s'és "membre" en la mesura en què es participa en la integralitat de la vida de l'organisme. Un instrumentista pot tocar sol, independentment de l'orquestra o pot canviar d'orquestra. No succeeix pas el mateix amb un "membre" d'un cos.

La nostra fe sols és autènticament cristiana si suposa una voluntat d'adhesió per part nostra; a la plenitud de la fe de l'Església; una adhesió fonamentada sobre la fe en l'acció de l'Esperit Sant en ella. Tal com ho ha dit el cardenal Ratzinger: "Evidentment, la fe no és pas el resultat de les elucubracions del jo solitari que es forja idees i que, deslligat de tota trava, somnia tot sol en la veritat. La fe és més aviat el fruit d'un diàleg, l'expressió d'una atenció, d'un acolliment i d'una resposta per la qual l'home, gràcies a l'intercanvi entre el "jo" i el "tu", s'insereix en el "nosaltres" dels qui participen de la mateixa fe".

Certament, aquesta participació fraternal també arriba fins a les nostres dificultats en creure i pot ser força enriquidora per a tots. Però en primer lloc ens hem d'ajudar mútuament a viure la plenitud de la fe que ens ve dels apòstols. Altrament no tindríem dret a considerar-nos com a deixebles de Jesucrist.

R. Costa

Promoció de Catalunya Cristiana

Soc capellà d'un convent de monges. A la capella se celebra una missa vespertina el dissabte, dues misses el matí i una al vespre del diumenge. Entre aquestes quatre misses dominicals crec que no deuen passar de quatre-cents els assistents. Doncs bé, tinc encomanats cinquanta exemplars del nostre estimat setmanari. No els veng pas tots encara, malgrat que invito, al final de cada missa, els fidels per a que el comprin. Tot amb tot, porto una petita contabilitat d'entrades i sortides i, ara per ara, no hi perdo res.

Potser algú tira més de trenta pessetes a la caixa i les sis pessetes de benefici fan que tot plegat el saldo em surti positiu. Ho dic a fi que els altres capellans s'animin a ser promotors d'aquest periòdic que ens ajuda a portar la paraula de Déu i les notícies sobre la vida de l'Església més enllà de la "trona".

Em sembla que molts confreres encara no s'han adonat que tenen a la mà aquest excel·lent instrument d'apostolat. Algunes parròquies ben populoses, he observat que despatxen molts menys exemplars dels que, en la nostra petita església despatxem.

El lector escriu

No us descoratgeu! Amb el temps aquest arbre arrelarà esponderós i donarà fruits de vida cristiana.

M. B. (Barcelona)

Els excessos en la celebració de l'Eucaristia

Amb gran goig, un raig d'esperança i el cor plè d'agraïment, he llegit la darrera informació donada pel Sant Pare Joan Pau II, sobre el respecte degut i els excessos comesos en la celebració de la Sagrada Eucaristia.

Déu faci que trobi el ressò necessari en sacerdots i seglars a qui la inquietud de la novetat ha fet excidir en les seves manifestacions, i doni valentia i coratge al nostres pastors perquè aquestes normes suara ratificades, siguin complertes amb tota fidelitat, com a testimoni d'amor al Cap Visible de l'Església de Crist, vincle d'unitat dels membres del Poble de Déu.

Si, una vegada més, aquestes normes fossin ignorades per l'or-

gull d'uns o la feblesa d'altres, quin crèdit ens mereixen uns i altres en el que diuen, el que escriuen i el que pregonen?

Carme Manyà (Barcelona)

La festivitat del Corpus

Ha passat la festivitat del "Corpus". Ha estat festiu arreu d'Espanya.

Em pregunto: Per part de la Conferència Episcopal de Catalunya es féu tot el possible perquè a casa nostra no hagués d'ésser traslladada? Es farà per l'any vinent el que calgui a fi que sigui possible celebrar el "Corpus" al seu dia?

Jaume Maresma (Badalona)

Com més ho penso, menys comprenc el trasllat de la festivitat del Corpus, ja que la considero una festivitat essencial, plena de tradició per la Catalunya cristiana en la que la gent senzilla del poble, en molts llocs tenien el costum d'engalanar artísticament amb flors els seus carrers, a honor del Cos de Crist.

L'excusa de suprimir festes per motius laborals no em convenç, si se segueixen declarant festius el 26

de desembre i el dilluns de Resurrecció, a no ser que als catòlics catalans se'ns vulgui obligar a ser diferents a la resta de la comunitat nacional.

Creo que els fidels tenim dret a conèixer la veritat, ja que si no hi havia altre remei, la festa del Corpus podria celebrar-se igualment en dia laboral.

Una Catalana catòlica

Alerta amb les enquestes!

Tenim entès que l'Ajuntament de Barcelona es proposa fer una enquesta entre la joventut en la que seràn incloses preguntes sobre religió i sexualitat.

Una enquesta referida a aspectes íntims de la persona no es gens fiable. Un bon nombre d'interrogats no volen contestar aquestes preguntes i altres per motius ideològics no contesten pas la veritat. Fins i tot l'entitat encarregada i els seus agents poden tenir la tendència a desviacions per complaure a qui els paga i el dia de demà pot o no donar-los nova feina.

Així doncs els resultats que posteriorment són emprats, amb més o menys parcialitat per defensar determinades tesis i llurs conseqüències, no tenen cap garantia.

Recordem que les enquestes a-

bans de les eleccions varen haver de ser prohibides; no es poden oblidar les garanties que cal adoptar en fer eleccions (úniques enquestes amb garantia per esbrinar les reals opcions polítiques) i les grolleres pseudoenquestes publicitàries que vam veure a la televisió.

Després ens diran que segons la seva enquesta un tant per cent de la joventut té determinada ideologia política o filosòfica que és descreguda, que practica relacions sexuals més o menys aberrants o es droga... i tothom condemnat a creure perquè ho diu l'enquesta.

Jaume Miró (Lleida)

Renovació Carismàtica

Responent a J. M. H. de Terrassa que en el n.º 36 desitjava que se l'informés sobre l'adreça de la Renovació Carismàtica, li contesto que pot trobar tota la informació dirigint-se a Mn. Lluís Martín. Serveis de la Renovació Carismàtica. Balmes 221 2.º 3a B-6 Tel. 217 94 30.

Al mateix temps li diem que a Terrassa també hi ha aquest moviment.

Esther



Jornades marianes a Blanes i Siurana

XXV aniversari de la coronació de la Mare de Déu del Vilar

Blanes s'ha abocat a rebre la Verge del Vilar, amb fervor popular, en la seva estada a la parròquia de Santa Maria els dos dies de la Pasqua de Pentecostès.

Molt abans del migdia, hora prevista per l'arribada a l'Hospital-Asil Sant Jaume, tan l'esplanada externa que l'hi fa de cancell com els carrers engalanats quedaven envaïts d'una veritable gernació. La imatge, portada amb tabernacle a les espatlles tornants dels romeus-peregrins arribava a les 11.30 a ca l'Agudó on s'hi afegiren els blanencs de les primeres avançades. També devem anotar domassos en aquest barri passat d'esbiaix i la següent inscripció: "La Virgen es de todos". De tot és la Mare de Déu i no coneix discriminacions de cap mena.

L'encontre amb els vells i malalts fou edificant i ben ple d'emoció. Llavors, el trajecte fins a Santa Maria ja fou realitzat tot ell en olor de multitud. L'entrada a la Parròquia, la lectura de la Paraula, l'homilia de salutació pronunciada per Mn. Miquel Ayats, el cant joïós, multitudinari dels Goigs, que sortiren rodons, vibrants, per la intervenció del jove prevere Mn. Baburés, la corrua interminable, devocional, del poble passant davant la Mare de Déu i besant la medalla...

L'acte profund i litúrgic més sobresortint ha estat la Missa concelebrada a les 8 del vespre, presidida pel bisbe Mn. Jaume Camprodon. L'acompanyaven en la concelebració Mn. Josep Cases, Bisbe de Castelló-Sogorb que ha volgut ésser-hi com un blanenc més, els preveres que exerceixen ministeri a Santa Maria, a la Sagrada Família i a Santa Teresa, representació dels PP. del Col·legi, els capellans fills de Blanes Mn. Esteve Andreu, Mn. Emili Peris, Mn. Josep Segalà, Mn. Albí Perpinyà i encara altres.

L'homilia del Bisbe Camprodon fou de gran qualitat, viva, erfoncada amb la problemàtica dels que for-



mem comunitat; és a dir, dels blanencs sense cap excepció.

Les naus de l'Església a vessar, les ofrenes del ciri votiu i dels fruits de la terra per una representació de l'Esbart Joaquim Ruyra, unes paneres de fruits del mar per infants fills de pescadors. Finalment, l'Agrupament Escolta Pinya de Rosa amb l'ofrena de ramells florals. Després, la consagració, l'Escul de la Pau, l'Eucaristia, el comiat amb el cant vibrant dels Goigs i l'aplaudiment a la imatge, un costum potser molta a la italiana i que ha trobat en aquesta terra, plaent als moviments sobris, un extens brou de cultiu.

Entre dues llums, eren les 9.30 del vespre, una corrua de vehicles acompanyava la imatge al cambril de la seva Ermita des d'on la "Reina de Blanes" ha conviscut joies i sofrències a l'uníson amb les comunitats que l'estimen i a través de l'anella de generacions, sang de la nostra sang... La Història del Vilar segueix viva, continua amb saba de les noves generacions Al.leluia!

L'església de Siurana torna a tenir la seva Mare de Déu

SIURANA.— Properament, començaran les obres de consolidació i restauració de l'església de Siurana, una de les joies del romànic de l'Arxidioncesi tarragonina. El Ministeri de Cultura hi invertirà un milió de pesetes en la realització de les esmentades obres.

Unes obres veritablement necessàries, però que exigeixen, també, un complement tan o més important: la millora dels accessos a Siurana des de Cornudella. Després d'anys i anys de demanar una solució per aquest problema, tot segueix igual.

Precisament, la necessitat d'aquesta millora s'ha palesat dies enrera quan la nova imatge de la Mare de Déu fou traslladada des de Cornudella fins a Siurana. Com se sap, l'any passat fou robada la imatge romànica, junt amb uns retaules, sense que, fins al moment present, s'hagi tingut més notícia d'aquell acte sacríleg.

Nova imatge

És per això que, amb motiu del tradicional Jubileu, es col·locà una reproducció de la imatge original,

obra de l'escultor Ramon Ferran. Una munió de gent de la comarca acompanyà el trasllat de la Verge des de Cornudella a Siurana, a través d'un camí de carro, gairebé impracticable.

Veïns de les vuit poblacions de les contrades de Siurana pujaren fins a l'Església per a col·locar-hi les llàntries votives, representatives de cada poble. El pelegrinatge fou un testimoni més de la devoció de la comarca vers la Mare de Déu, perquè més gent que mai assistí a la crida del Jubileu...

Una nova carretera

Però, com dèiem, la carretera —o camí de carro— segueix essent el principal obstacle de Siurana. Aquest accés pertany a l'Ajuntament de Cornudella, però el seu Consistori està mancat de mitjans econòmics per a portar a terme la modernització del camí.

Es per això que s'ha demanat que sigui la Diputació de Tarragona la que, pel seu compte, amb els seus propis mitjans tècnics i econòmics, faci les obres necessàries.

Josep Sabaté

Maria i els homes

Maria, la plena de gràcia i de caritat, es dona tota del tot a la persona i a l'obra del seu Fill, forma part del misteri de la Redempció. I amb el mateix amor que es dona en servei al Fill, es vessa, a la vegada, en bé de la humanitat. Més que no entenent-se i aïllar-se en l'amor, el desplega com una cascada de llum i de vida en l'espai, a través del temps i de l'espai. Abstrèta en la contemplació interior del misteri de Déu, no li és obstacle difondre la riquesa d'aquest amor contemplatiu envers el proïme, Hom ho percep, d'avançada, en el pasatge evangèlic quan, després de la Bona Nova, se n'anà depressa a la Muntanya, a la regió de Judà, entrà a casa de Zacaries i saludà Elisabet (Lc 1:39). Va en ajut de la seva cosina. El primer acte de caritat, diem, de la Verge envers el proïme. Déu es dona a Maria com a Fill, i Ella es dona al Fill com a serventa, servidora, esclava. I servidora, a la vegada, del proïme. Amor de caritat a Déu, a tothom.

Una vegada nat Jesús, esdevé quelcom semblant: Maria, contemplativa del seu Fill, el presenta a l'adoració dels pastors. Caritat de la

Verge envers els homes: donar-los Jesús bon punt l'ha donat a llum. I el presenta a l'adoració dels Mags. I l'ofereix, alhora, en immolació per a rescat de la humanitat. Ve com l'anell al dit el concepte admirable d'en Maragall: basta una noia amb la veu viva per redimir la humanitat.

Hi ha un punt finíssim de caritat de la Verge quan, perdut l'Infant i retrobat al temple, amaga el seu dolor darrera del de Josep: "El teu pare i jo et buscàvem amb ànsia" (Lc 2:48). Dona la drete al dolor del seu espòs. I quina mostra d'humilitat i de respecte amorós envers Josep! "Et cercàvem anguiats". I recal dir la part delicadíssima de Maria a les bodes de Canà: estima el detall, resol el destret a través de la confiança en el seu Fill: "Feu tot el que ell us digui" (Jo 2:5).

Tot rau en això: quan és pregona i perfecte l'amor envers Déu és fa, a la vegada, universal. "Qui estima Déu, ha d'estimar també el seu germà" (1 Jo 4:21). La voluntat salvadora del Fill era, ultra això, la de la seva Mare.

Pere Ribot

Bisbats i moviments

Nova religiosa al Carmel de Lleida

La comunitat de religioses Carmelites Descalces del Carmel de Lleida ha viscut una diada joiosa: la professió solemne de la germana Llum Maria del Crist, que en plena joventut es consagrà per tota la vida a Crist i a la seva Església mitjançant la vida contemplativa i d'oració.

La solemne celebració tingué com a marc l'església del monestir, plena de fidels, entre els quals es trobaven els familiars i amics de la nova religiosa, com també els seus pares i padrins de professió.

El ritus solemne de professió se celebrà després de l'homilia del celebrant, centrada en el testimoni de les verges consagrades a Déu i el profund significat d'entrega a Crist de la vida contemplativa.

Trobada del Concili de Taizé a Tarragona

El proper dia 28, tindrà lloc a la parròquia de Sant Josep del barri Torreforta una trobada de joves del Concili de Taizé. Aquesta és una més de les reunions que es vénen celebrant a l'esmentada barriada, on s'ha creat un nombrós grup de joves, incardinats en les directrius del Concili de Taizé.

L'acollida del grup començarà a dos quarts de cinc de la tarda. Tot seguit, hi haurà oració comunitària, amb diàleg per grups, i celebració de l'Eucaristia.

Curs de cant gregorià a Santes Creus

Del 14 al 24 de juliol, se celebrarà, al Monestir de Santes Creus, el tercer Curs Internacional de Cant Gregorià, orga-

nitzat per l'Obra Cultural Santes Creus en col·laboració amb la Direcció General de Música i Teatre del Ministeri de Cultura. Aquest tercer curs coincidirà amb la celebració del sisè Cicle de Concerts d'estiu que començarà el dia 19 del mateix mes de juliol.

Entre els professors que participaran a les sessions de treball del curs, cal esmentar la presència de Paul Kirchoffer, Gerard Grasser, Armand Fischer i Lluís Virgili. Els interessats en assistir al Curs Internacional de Cant Gregorià poden adreçar-se a la secretaria de l'Obra Cultural Santes Creus, Districte IV, número 130, telèfon 977/30 35 55, Reus.

XXI aniversari de sords-muts a Sabadell

S'ha acomplert el XII Aniversari de l'inici d'una tasca que va començar-se a Sabadell i que ha fructificat mitjançant l'esforç de tots els que hi col·laboren.

L'Associació de Sords-muts de Sabadell és una obra d'equip que treballa i labora amb il·lusió des del primer al darrer dels seus membres. Així són possibles els contactes amb les altres societats del país i la realització d'activitats culturals, esportives, docents i recreatives.

Reunió de les dones d'Acció Catòlica

Ha tingut lloc a Barcelona l'anyal Reunió Regional de Dones d'Acció Catòlica.

Hi assistiren nombroses representacions de les Diòcesis de Barcelona, Lleida, Seu d'Urgell i Tarragona; i un grup de simpatitzants de Manresa (Vic). Va presidir la representant del Grup Regional Maria Dolors Torrent.

Al llarg de la reunió, que durà tot el dia, es féu balanç de l'activitat desenvolupada durant el curs, s'analitzà la tasca a fer pel Moviment, i s'aasenyalaren camins per noves actua-

cions donant suport a la seva missió evangelitzadora en el món d'avui, que ha d'anar sempre acompanyada d'un increment en l'oració i en la formació continuada.

3 notícies del bisbat d'Urgell

"Música als Monestirs" és un conjunt de vuit concerts de música religiosa i d'obres de músics i poetes catalans, que la coral Càrmina interpreta en diferents monestirs, bressol de la vida social i religiosa de Catalunya. El dia 17 de maig, el marc del concert fou l'església romànica de S. Miquel de La Seu d'Urgell, a l'empar de la catedral. Hom voldria fer memòria de tots aquells monestirs medievals de l'Alt Urgell que, escoltant ressons de gregorià, foren escoles de treball i de pregària, agermanant progrés i espiritualitat.

Segona

Ha tingut lloc a la Seu vella de Lleida un curs de planificació familiar, organitzat pel Ministeri de Cultura, Moviment Familiar Cristià i Secretariats de pastoral familiar de Lleida, Urgell i Solsona. Metges, sociòlegs i psicòlegs cristians han presentat els diferents aspectes de la planificació familiar: medico-genètics, sociològics, psicològics i ètics. El P. Josep LL. Redrado ha dirigit i coordinat el programa.

Tercera

S'ha reunit el Consell d'Economia. Entre els temes estudiats d'àmbit diocesà, cal subratllar la programació d'una jornada d'ajuda a l'església diocesana, i entre els projectes parroquials, hi ha l'ampliació de la casa rectoral de Guissona, la construcció d'una sala a Santa Magdalena (La Seu d'Urgell) i a Viella, ampliació de l'església parroquial i construcció d'una casa rectoral.

Quan la corresponsabilitat exigeix més coneixement...

Institut de Teologia de Barcelona: Tres anys de preparació cristiana oberta a tothom

Els cristians han de poder donar raó de la seva fe. A això ha d'ajudar-hi una veritable formació. I la veritat és que aquesta afirmació obté una gran actualitat. Perquè el fet religiós cristià coneix avui un desafiament. Sovint es pala dels desafiaments dels humanismes contemporanis a la fe. Però, cal dir també que aquestes interrogacions porten en el seu sí una set immensa de veritat i de sentit que les converteix en receptacle de l'Evangeli.

Els creients, amb el testimoniatge també amb la competència que pro-

cura el saber religiós, han de poder respondre adequadament als interrogants del nostre món. Per altra banda, la mateixa corresponsabilitat en el sí de l'Església comporta una preparació molt forta dels laics.

L'Institut és doncs una oportunitat na és una institució docent diocesana que vol atendre d'una manera especial, amb mètode i rigor científic, aquest camp de la formació cristiana. en un cicle de tres anys de durada ofereix una panoràmica dels estudis bíblics i teològics.

L'Institut és doncs una oportunitat per a tots aquells que sentin una major inquietud per a una millor capacitat teològica en ordre a les tasques eclesials i d'evangelització. Els educadors de la fe, els dirigents de tasques catequètiques, els responsables de grups, els universitaris; els religiosos... hi trobaran un mitjà adequat per a les seves tasques.

Joan Guiteras i Vilanova
Director de l'Institut de Teologia de Barcelona



Parla una alumna

Montserrat Serra: "Creure en el món d'avui, encara és possible"

Montserrat Serra i Fort, alumna de tercer curs i llicenciada en Filologia romànica, explica les raons que l'han portada a seguir aquests estudis de Teologia.

Què et va moure a cursar estudis a l'Institut de Teologia de Barcelona?

— El desig d'aprofundir el fet religiós en tot el seu abast i concretament l'anhel de saber donar raó de l'esperança, l'anhel de saber dir al món d'avui, amb paraules entenedores, que creure encara és possible.

Que t'han donat aquests estudis?

— M'han posat a les mans les eines per interpretar les escriptures, m'han desvestit de fullaraca el nucli de la fe, m'han situat el fet religiós en l'essència de l'home i m'han donat una visió general de la relació entre el fet religiós i la filosofia, m'han fet adonar de la relativitat de moltes coses que abans eren tingudes com absolutes, han col·laborat a eixamplar el meu sentit crític i un reguitzell d'altres coses, l'enumeració de les quals es faria molt extensa.

Com definiries l'ambient de l'Institut de Teologia?

— Un ambient familiar, cordial, dialogant. Un ambient que facilita les relacions professor-alumne i que uneix el caràcter científic

dels estudis amb l'expressió de la fe mitjançant celebracions i trobades.

En acabar aquest cicle, has pensat de continuar l'estudi teològic a la Secció Sant Pacià, de la Facultat de Teologia de Barcelona?

— Sí, hi he pensat. La valoració positiva que he fet d'aquests tres anys m'empeny, sense dubtar-ne gens, a continuar, la qual cosa faré si, raons d'un altre tipus, no m'ho impedeixen.

Creus que els estudis cursats t'han ajudat en la teva formació personal i en la tasca apostòlica?

— Sens dubte. Pel que fa a la formació personal han enriquit el meu bagatge cultural i no únicament en l'aspecte religiós sinó també en el camp de les ciències humanes. en el camp apostòlic han col·laborat a proporcionar les eines per tal d'encarnar el missatge evangèlic en la realitat actual.

A quines persones recomanaries aquests estudis?

— A TOTHOM, però més especialment als laics. I ho recomanaria com a crida urgent per tal que els laics, mitjançant una formació adequada, puguin anar ocupant llocs de responsabilitat i exercir d'una manera pràctica la corresponsabilitat.

Què és l'Institut?

1.— L'Institut de Teologia de Barcelona és una institució de l'Arquebisbat de Barcelona. Fou exigit el 15 de novembre de 1972 pel Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany.

2.— Està vinculat, des del 20 de juny de 1973, a la Facultat de Teologia de Barcelona.

3.— La gestió i la docència és confiada al Claustre de professors de la Secció Sant Pacià, de la Facultat de Teologia de Barcelona.

4.— L'Institut ofereix una visió panoràmica dels estudis teològics, destinada preferentment als laics. És, doncs, un instrument pastoral de la diòcesi, a través de l'estudi sistemàtic de la teologia.

5.— L'Institut de Teologia de Barcelona concedeix el títol de Diplomant en Teologia. S'otorga al final del tercer curs als alumnes que han superat degudament totes les proves.

6.— Els diplomats per l'Institut poden accedir, segons les condicions requerides, als Cursos Complementaris organitzats per la Secció Sant Pacià. En acabar-los i, després de passar un examen comprensiu, poden obtenir el títol de "graduats en Teologia".

Condicions per a ingressar

- 1) Haver superat COU o equivalent.
- 2) Els majors de 25 anys, sense COU o equivalent, passaran una prova que acrediti la seva capacitat.
- 3) Tots els pre-inscrits se sotmetran a una prova consistent a resumir i comentar un article teològic.
 - Les classes s'imparteixen de dilluns a dijous, de les 19,30 a les 21,30 hores.
 - S'admet la matrícula només a algunes assignatures i també la d'oient.
 - està ubicat al carrer de la Diputació, 231 (edifici del Seminari Conciliar)
 - telèfon 254.19.63
 - informació i inscripcions: del 2 al 24 de setembre (dimarts, dimecres i dijous, de les 19 a les 20,30 hores)

Dades estadístiques del curs 1979-1980

CURSOS	Total Alumnes	Total Ordin.	Total Extr.	Total Oients	Total Homes	Total Dones	Total Religiosos	Total Religioses	Tot. Laics	Tot. Homes	Tot. Dones
1er CURS	63	45	13	5	37	26	7	17	39	30	9
2on CURS	37	25	9	3	15	22	4	13	20	11	9
3er CURS	34	25	5	4	15	19	10	12	12	5	7
TOTAL	134	95	27	12	67	57	21	42	71	46	25



Un primer aplec que obre nous horitzons

La FJC de Catalunya ressorgí a Sant Salvador de les Espases

Fa poc s'ha celebrat a Sant Salvador de les Espases el primer aplec de joves cristians de Catalunya, organitzat per la secció juvenívola del grup de Terrassa de la FC del nostre país. Hi assistiren joves de Cornellà de Llobregat, Sabadell i Terrassa. Els més nombrosos foren els nadius d'aquesta darrera ciutat i tots plegats sumaren una trentena. També van ser presents a l'aplec uns quants membres -grandets ja- dels grups de les poblacions anteriorment esmentades, molts d'ells antics militants de la FJC de Catalunya, que, comptats entre la joventut concurrent, van contribuir a fer que el nombre total de participants en aquesta trobada rondés pels volts de les cinquanta persones.



Una ermita del comte Ramon Borrell

En arribar dalt del turonet que guarda la mil·lenària ermita ordenada construir pel comte Ramon Borrell en el segle XI, els caminants reposaren una bona estona tot contemplant la magnífica panoràmica que des d'aquest bell indret hom pot admirar -panoràmica, però, que aquell dia estava molt enterbolida per la presència d'una espessa calitja. També es féu una mica de xerinola, es repartiren banderetes i adhesius commemoratius, es vengueren a preus molt populars uns goigs de Sant Salvador i a continuació es celebrà a la capella una missa oficiada pel consiliari de la FC de Catalunya a la ciutat egarenca: Mossèn Francesc.

Acabada la celebració de l'Eucaristia, tots junts baixaren cap a Can Tòbela del Canat, on trobaren la colla de terrassencs grans de la Federació que, sense pujar a Sant Salvador, van anar amb cotxe directament a aquesta masia i ja estaven preparant l'amanida i coent butifarra perquè era l'hora de dinar. Així doncs, i

sota la presidència d'una gran pancarta que també recordava la diada, tots plegats es disposaren a menjar per a omplir l'estómac que ja començava a demanar aliment.

Després, grans i joves, iniciaren un seguit de jocs que foren grats a tothom: el mocador, el submarí, la corda -on els joves, encara que semblis mentida, no van poder guanyar els grans-... I cap a les sis de la tarda, després d'haver ballat una mica de sardanes, i esgotats també d'anar amunt i avall i passar-s'ho tan bé, la munió d'aquests cristians -d'espèrit juveníssim- formà una gran anella al voltant d'un arbre i tots junts entonaren l'Hora dels Adéus, que fou seguit de l'emoció i solemniat cant de l'Himne Fejocista, amb el qual es posà cloenda a aquest aplec memorable, aplec que ben bé podria ser, si Déu vol, el principi del per tots esperat nou ressorgiment de la FJC de Catalunya, el moviment apostòlic català que tant de bé va fer a la nostra joventut dels anys 30.

Un jovent vers Déu

En definitiva, podem estar contents perquè aquest primer aplec a

Sant Salvador de les Espases -que, si tot va bé, s'anirà fent cada any per aquestes mateixes dates- es va desenrotllar amb una germanor i una companyia molt cristianes que a tots ens omple d'esperança i que, a tots també, ens fa creure una vegada més que el jovent del nostre país -o, si més no, una part- no es deixarà portar pels corrents materialistes i terrenals que ens amenacen constantment i orientarà les seves passes vers Déu pels camins d'amor i humilitat que ens ha assenyalat Jesucrist i que ens continua indicant dia rera dia la nostra estimada Església Catòlica per mitjà del seu màxim representant, el Sant Pare Joan Pau II.

Aquest any han estat una trentena de joves els qui s'han aplegat a Sant Salvador, però si tots hi col·laborem podríem fer que l'any vinent fossin tres vegades trenta els joves que s'anessin a pujar fins a la històrica ermita. L'aplec del dia 25 ens ha obert les portes a més i més joventut que la joventut s'atansi a la Federació de Cristians de Catalunya perquè pugui tornar a renèixer la FJC.

Jaume Marçet

Jean Paul Sartre

En una de les seves darreres "glosses dominicals", el Doctor Jubany ha tractat la figura de Jean Paul Sartre. Heus ací el text:

La mort de Jean Paul Sartre, escriptor, filòsof i novel·lista, fa un parell de mesos donà ocasió a una gran munió d'articles, que durant dies inundaren la premsa mundial. La mort serví per fer reviuire la seva memòria, que havia anat baixant moltíssim abans d'acabar la seva vida. L'autor d'"El diable i el bon Déu", creador d'un existencialisme àcrata, fou un ateu apassionat i intolerant; dominà l'intel·lectualisme de París, sobretot després de la segona guerra mundial i condemnà els qui pensessin, parlessin i escrivessin al marge del dogmatisme marxista.

Enmig de tants elogis fúnebres el teòleg i gran teòleg -René Laurentin abduí en el periòdic "Le Figaro" del 17 d'abril d'aquest any, un testimoni inesperat i desconcertant. Es tracta d'un text bellíssim de Sartre sobre la Verge Maria i l'Encarnació; fou escrit durant la seva captivitat en un camp de concentració nazi, a petició dels companys cristians i a propòsit de la festa de Nadal.

Heus ací uns quants fragments d'aquell document que manifesten com Sartre veié el misteri de l'Encarnació, a través de l'experiència i la mirada de Maria, dolça mare i creient decidida i ferma.

"...devia dibuixar-se en el seu rostre l'admiració delerosa que solament ha aparegut una vegada en una fa humana. Perquè Crist és el seu fill, carn de la seva carn i fruit de les seves entranyes. L'ha portat en el seu si durant nou mesos; donar-li el pit i la seva pròpia llet és fer sang de Déu. En certs moments, és molt forta la temptació d'oblidar que ell és Déu. L'estreny en els seus braços i li diu: fillet meu!"

Però altres vegades resta tranquil·la i pensa: Déu és ací. Totes les mares queden esbalaïdes uns instants, davant del tros indòcil de la seva carn, que és el fill. Es troben sorpreses davant d'aquesta vida nova, nascuda de llurs pròpies vides i poblada d'idees alienes a les seves. Però cap fill ha estat arrabassat tan cruelment i tan radicalment com aquest: perquè és Déu i supera de totes bandes allò que ella hauria pogut imaginar.

Però penso que hi ha altres moments, ràpids i perillous, en els quals ella sent, a la vegada, que Crist és el seu fill, el seu petit infant, ben seu i que és Déu. El mira i pensa: aquest Déu és el meu fill, aquesta carn divina és la meua carn; està fet de mi mateixa; té els meus ulls i el dibuix dels seus llavis és el meu; s'assembla a mi.

Cap altra dona ha tingut d'aquesta manera el seu Déu només per a ella; un Déu tan petit, que permet que el prenguin en braços i l'omplien de petons; un Déu càlid, que somriu i respira; un Déu que es pot tocar i riure. És un d'aquests moments que jo pintaria Maria, si fos pintor..."

En aquesta descripció Sartre descobreix potser millor que molts teòlegs -és un teòleg, Laurentin, qui ho diu- el misteri del naixement del Nen Déu. L'ateu decidit féu seva la fe dels seus companys de captivitat i la manifestà d'una manera admirable. Més tard, seguint el camí de "l'ofici de reformador social", aparegué sempre com un ateu absolut. Tingué un odi apassionat contra la seva pròpia classe i no abandonà la rancúnia revolucionària i nihilista fins a la mort.

L'esperança cristiana fa que confiem plenament en la misericòrdia de Déu. No podem pensar que allò que Sartre escriu té bé sobre els seus llavis és el meu; s'assembla a mi. És el més amagat del seu cor. Perquè foren molts els drames existents en el cor de Sartre, sobretot després d'aquell mes de maig de 1968, quan els seus seguidors -joves revolucionaris burgesos- li deien: "Aneu-vos en al lit, avi" en les barricades de la ciutat de París, sorpresa i esbalaïda! El Cardenal - Arquebisbe de Barcelona.

Barcelona

Exercicis espirituals per a religioses

Tindrà lloc del 2 a l'11 de juliol a la Casa d'Exercicis de Sarrià, dirigida pel P. Angel Lahoz, S.J. Si hom desitja participar-hi cal escriure o telefonar. L'adreça és: Casa d'Exercicis de St. Ignasi, c/Carrasco i Formiguera, 32 (abans Dr. Amigant), Barcelona-17. Telèfon: 203 88 62.

Desert carmelità de la Resurrecció del Senyor

La Fraternitat Teresiana té a disposició de les persones que vulguin fer una experiència de Desert varies habitacions i ermites. Els interessats poden trucar al telèfon: 254 74 71, o bé escriure al "Desert Carmelità", Olesa de Montserrat (Barcelona).

Orientació catòlica d'oficinistes OCO

Els dies 5 i 6 tindran lloc unes Jornades de Reflexió i d'Estudi, que començaran dissabte a les 6 de la tarda, amb l'exposició del tema: "FUNCIO RELEVANT DE LA DONA, AVUI" a càrrec de Pau López Castellote, Secretari general del CIESC, a la que seguiran l'estudi i perspectiva de les activitats de l'Associació, per concloure amb la celebració de l'Eucaristia i un dinar de germanor.

Delegació de catequesi. Vallès oriental

El dia 22 de juny tindrà lloc la trobada de catequistes, al local de la Visitació de l'Ametlla. Presidirà la celebració de l'Eucaristia el Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona. La trobada començarà a les 5.30, amb una breu informació sobre la catequesi de la Zona. A les 6 començarà l'Eucaristia. Hi haurà servei de guarderia infantil. Els catequistes hi són convidats junt amb llurs famílies.

Missa nova del P. Esteve Sala i Martorell

Avui, dissabte, dia 21, a les sis de la tarda i en el monestir de Pedralbes de Barcelona, celebrarà la seva Primera Missa el P. Esteve Sala i Martorell, franciscà, fill de la barriada de Sants.

Fra Esteve Sala fou ordenat sacerdot el passat dissabte, dia 14, en l'església de Sant Domenec de Balaguer pel Sr. Bisbe de la Seu, Dr. Joan Martí i Alanís. Concelebraren amb el Sr. Bisbe i el novell sacerdot, el provincial dels franciscans, P. Vicenç Modrego i un grup nombros de sacerdots. El temple balaguerí estava ple de gom a gom. Fra Esteve va rebre moltes felicitacions, sobre tot de grups juvenils, amb els que havia alternat la seva amistat de religioses i seglars.

CATALUNYA CRISTIANA s'uneix al goig del nou sacerdot, tot desitjant-li que el seu estrenat ministeri sigui en bé de l'Església.

Curs d'estiu a la Facultat de Teologia de Barcelona

Les dues Seccions de la Facultat de Teologia de Barcelona, en col·laboració amb el Centre d'Estudis Pastoral, han organitzat un Curs d'Estiu que tindrà lloc en el Casal Borja

Avisos i comunicats

(St. Cugat del Vallès), del 30 de juny al 12 de juliol. El Curs, el segon d'un cicle de quatre anys, pretén oferir una actualització teològica als sacerdots, religiosos, religioses i seglars, a través de temes sistemàtics, bíblics, morals i pastorals en relació amb la problemàtica d'avui. Per a informació i inscripcions: c/ Llaseres, St. Cugat del Vallès, Tel. 674 11 50; Secció St. Pacià: Diputació, 231. Barcelona-7. Tel. 254 16 00. Ambdues secretaries estan obertes els dies laborables, de 11 a 13 hores, excepte els dissabtes.

Girona

Colònies per a minusvàlids

Al nou pavelló edificat a la rectoria de Sant Feliu de Pallerols, aquest estiu tindran lloc els següents torns de Colònies per a minusvàlids:
-Del 15 al 31 de juliol
-Del 1 al 15 d'agost
-Del 16 al 31 d'agost

Durant el present cap de setmana, es fa la quarta trobada de preparació per a les colònies, amb el tema "El treball del minusvàlid".

Residència vocacional

Està oberta la inscripció del proper curs escolar, per a nois de BUP o Formació Professional. La Residència vocacional es dirigeix a nois i famílies que donin senyals d'interès per la vida cristiana. Se'ls ajuda a respondre a la crida personal de Jesús, en un clima d'estudi i convivència. Informació: Mn. Josep Perich, Seminari Diocesà. Tel. 20 04 62. Girona.

Grups de pregària i d'amistat

Diumenge, dia 22, hi ha trobada comarcal a Girona, dels grups de Salt, Girona i Banyoles. A les 4.30 de la tarda, al convent de les RR Adoratrius.

XV Tren de l'Esperança a Lourdes amb malalts

L'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes del nostre bisbat està preparant la Pelegrinació Diocesana d'enguany, que sortirà de Girona el dia 3 de juliol. El plaç per a inscriure's, que començà el 12 de maig, tal com vàrem anunciar, es tanca el 16 de juny. Hom pot informar-se a: Plaça del Vi, 2, Girona, de 7 a 9 del vespre (Telèfon 20 65 99) o bé a totes les Delegacions comarcals de l'Hospitalitat.

Ordenació diaconal

El dia de Sant Pere, diumenge 29, el bisbe Jaume ordenarà de diaca en Josep M. Amich i Raurich, de Girona, que enguany ha acabat els estudis al Seminari. La celebració tindrà lloc a dos quarts de sis de la tarda, a l'església de Sant Feliu de Pallerols, parròquia en la qual el nou diaca està col·laborant els últims anys.

IV Congrés estatal de la Renovació Carismàtica Catòlica

En el bosc de "San Lorenzo de El Escorial" es construirà una carpa capaç d'allotjar 5.000 persones assegudes, que són les que s'espera que assisteixin els dies 27, 28 i 29 de juny a l'assemblea de la Renovació Carismàtica Catòlica, sota el lema "Jesús, llum del món". La Renovació Carismàtica va assolit una bona empenta a totes les diòcesis espanyoles en les quals existeixen uns 200 grups, sobretot entre els joves, per la qual cosa s'espera que diversos bisbes assistiran a l'assemblea.

Seu d'Urgell

Exercicis espirituals per als preveres

Enguany la tanda d'Exercicis Espirituals per a sacerdots, organitzada per la Delegació permanent, tindrà lloc al Seminari els dies 25-29 d'agost. Serà dirigida pel P. Lluís Ladaria, S.I., mallorquí, professor de la Universitat de Comilles a Madrid. També a la casa d'Exercicis de Sant Ignasi (Dr. Amigant, 31, Barcelona, tel. 203 88 62) i a la Cova de Manresa (tel 874 00 50) del dia 1 al 28 de setembre, hi haurà tandes d'Exercicis de mes.

Santuari de Núria

Mn. Francesc Verdés, capellà del Santuari de Núria, ha enviat a les parròquies un full informatiu sobre els serveis i transports al Santuari, invitant a organitzar-hi romiatges. S'hi adjunta una breu notícia sobre la història de Núria des del segle VII fins la festa de la coronació de la imatge de la Verge, el 13 de juliol de 1967. Darrerament s'han realitzat importants canvis en la direcció i gestió dels serveis d'allotjament i restaurant, actualment a càrrec del Bisbat. Cal subraïllar la instal·lació d'un "self-service" amb preus econòmics.

El tren cremallera és l'únic mitjà de transport entre Queralbs i Núria. Els horaris, fins el dia 24 de juny, són els següents:

Trens ascendent (sortida de Ribes)

Diari: a les 11
Dissabtes i festius: a les 9
Vetlla de festius: a les 5.07, i a un quart de 9

Trens descendent (sortida de Núria)

Diari: a les 4 de la tarda
Festius: a les 6 de la tarda

La durada del viatge és de 53 minuts.

Lleida

TROBADA DE REFLEXIO CRISTIANA I APROFUNDIMENT DE FE

Per a noies de 17 a 21 anys

Lloc: Lourdes
Data: De l'1 al 8 d'agost. (Places limitades).
Per a informació: M. Alba, T.: 23 38 64 - Roser, T.: 23 54 72

Els seus salaris són molt baixos

Els treballadors de la Conferència Episcopal demanen augment de sou

MADRID.— Segons l'acord pres en l'assemblea dels treballadors de la Conferència Episcopal Espanyola, el Comitè d'Empresa d'aquest organisme ha sol·licitat un augment lineal en els salaris de 8.000 pessetes, basat en la diferència regressiva que han experimentat, en quant a l'índex de preus, durant aquests tres últims anys, segons ha informat a Europa Press Manuel Fernández, coordinador del Comitè d'Empresa.

El mateix informe remarca que el salari-base dels empleats de la Conferència Episcopal —integrada per 135 persones— s'aplica segons el Conveni d'Oficines i Despatxos, que és el que té la taula salarial més baixa de tots els convenis.

Per acabar, el senyor Fernández remarca que fins ara no s'ha rebut cap resposta a la petició d'augment de sou ni a l'oferta de diàleg i negociació del Comitè d'Empresa, malgrat que la sol·licitud fou presentada a la Secretaria de la Conferència Episcopal el desembre de l'any passat i reiterada en comunicació al Consell Econòmic i a la Comissió Permanent de l'Episcopat, i al President, Cardenal Enrique y Tarancón, en una entrevista amb el Comitè.

Ho estudia el Ministeri de l'Interior

Mesures per a controlar la venda de les revistes pornogràfiques

El Ministeri de l'Interior ha elaborat una nota interna sobre la legislació de publicacions i publicitat eròtiques i les dificultats de la seva aplicació, amb el que es posa de manifest l'estat actual d'aquest tema.

El text d'aquesta nota, recorda les diferents disposicions vigents sobre les publicacions eròtiques i remarca que, al marge de les normes legals, aquests textos s'exhibeixen en la quasi totalitat dels quioscos del país, i és de destacar que en aquests moments existeixen publicacions dirigides o especialitzades en el tema de l'homosexualisme que s'exhibeixen i poden comprar-se a qualsevol quiosc.

De tot plegat, la nota en treu les següents conclusions:

Mesures fiscals

—La dificultat de posar en pràctica una legislació per a limitar les publicacions pornogràfiques estableix un control sobre els exhibidors (quioscos): cal consi-

derar que el control de tots els quioscos o punts de venda pot significar la dedicació d'un notable esforç per part dels cosos de Seguretat de l'Estat i de les policies municipals en detriment d'altres funcions.

—Potser, per això, convindria estudiar la possibilitat d'altres noves normes dirigides a controlar, no els punts d'exhibició, sinó les empreses editores i distribuïdores: gravàmens fiscals especials, limitació dels llocs on pugui adquirir-se aquest tipus de publicacions (principi de "qui vulgui pornografia que la busqui"), etc.

—Des d'aquesta perspectiva convindria abordar de forma decidida la regulació dels "sex-shops" amb la idea que no es tracta tant d'establir uns locals on es venguin productes que ara no estan en el mercat, sinó de reduir uns quants punts d'exhibició i venda del que ara es pot veure i comprar a qualsevol quiosc. L'objectiu, per tant, no seria augmentar el material pornogràfic

sino mantenir el que hi ha reconduït als "sex-shops".

Legislació impossible d'aplicar

Seguidament la nota diu que "la legislació vigent és pràcticament impossible d'aplicar i és el que permet al Grup Parlamentari Comunista parlar de la contradicció que significa que, per una banda, el Ministeri de l'Interior denegui la legislació d'una associació homosexual i, no obstant, per altra banda, les publicacions d'aquest caràcter circulin amb absoluta llibertat."

"No seria d'estranyar —acaba— que el Grup Parlamentari Comunista efectués una interpellació, posterior a les simples preguntes fonamentades en el fet de l'homosexualisme (que podria resultar contraproduent al PCE) sinó sobre la incoherència entre un departament ministerial i un altre: Interior i Cultura, en aquest cas".

Professor Sanjuan:

"Els anticonceptius no són medicaments"

MADRID.— "Els anticonceptius no són medicaments, sinó productes que atempten contra la salut", ha manifestat el professor Honoré Sanjuan, President de l'Associació pro respecte a la vida humana, en una conferència convocada amb motiu de la celebració d'un cicle de conferències sobre "El respecte a la vida humana" en les quals hi va participar el fundador del moviment "Laissez-les-vivre", Jerome Lejeune.

Avortament

Referint-se a l'avortament, el senyor Sanjuan va dir que això és un crim, perquè des del moment en que es produeix la fecundació de l'òvul en el sí matern, existeix un ésser humà".

D'altra banda, va referir-se a mètodes naturals de control de la natalitat, com per exemple el "Billings" i el "Lancetot", que redueixen a una setmana el període de continència establert segons el mètode Ogino.

"El país que accepta l'avortament —va afegir— també accepta l'eutanàsia. Una societat que és capaç d'eliminar els seus fills, no pot prohibir que els fills eliminin llurs pares, quan aquests siguin una nosa degut a llur edat".

Teletips

El bisbe de Solsona visita els emigrants

El bisbe de Solsona, Miquel Moncadas, emprengué viatge als Països Baixos per tal de visitar els emigrants espanyols i els capellans que en tenen cura, com a membre de la Comissió Episcopal d'Emigració.

En efecte, Mons. Moncadas realitzà aquesta visita pastoral primerament a Brussel·les on, a més d'administrar el sagrament de la Confirmació als fills dels emigrants, es reuní amb els capellans, religiosos i religioses que realitzen la seva tasca pastoral enmig dels treballadors espanyols.

Després anà a Luxemburg i a Holanda on visità els bisbes encarregats de les migracions i es reuní amb les colònies espanyoles i, més en concret, amb grups de joves, grups de pares, etc., com una presència de l'Església espanyola preocupada pels problemes d'unes famílies que han hagut d'emigrar i són, a voltes, marginades.

5.000 assistents al congrés carismàtic

Properament se celebrarà a San Lorenzo de El Escorial, el IV Congrés Nacional de la Renovació Carismàtica catòlica, sota el lema "Jesús, llum del món", amb la presència de diversos bisbes.

Els tres primers congressos nacionals s'havien celebrat a la residència Sant Pere Màrtir (Alcobendas), però degut al gran nombre d'assistents, s'ha hagut de cercar un lloc més ampli, El Escorial, on s'hi construirà una gegantina carpa, capaç d'acollir els 5.000 congressistes que s'espera vindran de tot Espanya.

Començarà el vinent divendres dia 27 de juny, amb una pregària comunitària, seguida d'una xerrada del P. Jesús Villarroel. Els actes seguiran fins el dia 29, i inclouen pregària, conferències, testimoniatges, etc.

Huelva: Els alumnes volen ensenyament de religió

Més del noranta per cent dels alumnes de Huelva i província han demanat que en aquest curs s'imparteixi formació religiosa catòlica.

Amb l'ajut de tots els centres i dels inspectors, el delegat diocesà d'Ensenyament ha elaborat una detallada estadística d'alumnes i percentatge de professors, que en EGB s'han compromès a ensenyar ètica i moral catòlica, i també les classes de religió que, per diversos motius, són desatenses.

Bilbao, vers l'autofinançament diocesà

Els fidels de la diòcesi de Bilbao, hauran d'aportar uns 300 milions de pessetes per assolir l'autofinançament de l'Església diocesana, segons un estudi realitzat pel Consell del Presbiteri, en la seva darrera reunió. Es va

demanar que es garantis la solidaritat econòmica entre totes les parròquies i zones pastorals dintre l'àmbit diocesà, i es va decidir que s'establiria una col·lecta d'ajut a l'Església diocesana, tot fixant amb claredat las necessitats concretes amb periodicitat anual.

Comunitats catecúmenes a Granada

A la diòcesi de Granada hi ha setze comunitats neocatecumenals, distribuïdes en vuit parròquies amb un nombre aproximat de cinc-cents persones que desenvolupen una activitat apostòlica, centrada principalment en el camp de la catequesi per a la formació de noves comunitats.

Deusto, una universitat popular

D'acord amb els resultats d'un estudi sobre l'origen social de l'alumnat de la Universitat de Deusto, es tracta "Una Universitat de caire popular". En l'esmentat estudi, s'han tingut en compte dos factors per a determinar l'origen social dels alumnes: el nivell d'estudi dels pares i l'ocupació actual dels mateixos.

Fent referència al nivell d'estudis dels pares, només un 25 per cent ha realitzat estudis superiors. El 75 per cent restant no ha superat els estudis primaris (41 per cent) o mitjans (34 per cent). Les mares dels alumnes, només un 5 per cent han fet estudis superiors; i un 91 per cent de mares d'alumnes tenen cura de les feines de casa. Els pares pertanyen, en quant a l'ocupació laboral, a la classe baixa en un 61 per cent (obrers qualificats o no qualificats dependents de botiga, agricultors propietaris, quadres mitjans, etc.).

Tarancón parla de la violència

Sota el títol "Un símptoma alarmant", la última de les "Cartes cristianes" del Cardenal Tarancón fa referència "a l'aparent insensibilitat del nostre poble davant un clima de violència i d'odi, amb freqüents assassinats, i fins i tot d'un intent de justificació de la violència per motius polítics; fins i tot religiosos".

El President de la Conferència Episcopal afegueix que: "Sembla ser que la nostra societat està acostumada a llegir als diaris les notícies dels assassinats, de violacions, de robatoris, i els considera com quelcom inevitable que és necessari acceptar com una conseqüència d'un règim de llibertat".

"I encara —segueix dient— és molt més greu que s'escollin veus de persones i grups que pretenen explicar, quasi justificar, aquestes violències que fomenten l'odi amb excuses de que es tracta d'una lluita contra el que anomenen "violència estructural", que no són altra cosa que actes amb finalitat política —la qual cosa sembla indicar que d'aquesta manera estan justificats— i encara que no manquen aquells que vulguin emparar-se en principis religiosos i fins i tot cristians per a explicar-les".

Aire Condicionat **Roca**

Productes de llarga vida

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA
REGALEU SUBSCRIPCIONS A CATALUNYA CRISTIANA

Desitjo subscriure'm durant un any a CATALUNYA CRISTIANA

Nom

Cognoms

Domicili

Població Dp

Envio les 1.500 ptes. per gir postal

Incloc un taló barrat per aquest import

Prego al Banc/Caixa

Agència que es serveixi domiciliat aquest pagament anual, fins a nova ordre, en la meua llibreta / compte corrent nº

Lloc..... data

Signatura

Envieu-ho a "Catalunya Cristiana" c/ València, 244 Barcelona-7



Joan Pau II a Lisieux

"Que els joves es consagrin a l'ideal missioner"

"Els sants no passen de moda. Continuen essent constantment els testimonis de la juvenesa de l'Església", digué Joan Pau II en el seu discurs pronunciat a Lisieux. El papa arribà a la ciutat amb helicòpter, procedent de París. És a Lisieux on va viure, a les acaballes del darrer segle, santa Teresina de Jesús.

Malgrat que va fer un dia rúfol, una gran gernació rebé el pontífex amb entusiasme. Davant la basílica, el papa concelebrà la santa Missa amb els bisbes de Normandia i amb alguns prelats missioners.

En l'homilia, Joan Pau II parlà de l'actualitat de santa Teresina, la monja carmelita que morí als 24 anys el 1897 i que fou canonitzada el 1925 per Pius XI, que va proclamar-la "patrona de les missions", si bé la

santa mai no va estar en territoris de missió.

"Sóc feliç d'haver vingut aquí poc temps després de la meua visita al continent africà -va dir el papa- i davant d'aquesta admirable missionera oferir al Pare de la veritat i de l'amor etern tot el que conjuntament amb la potència del Fill i de l'Esperit Sant ja es convertí en fruit de treball missioner de l'Església entre els homes i els pobles del continent negre".

El papa més tard demanà que molts joves es consagressin del tot a l'ideal missioner.

Amb la visita a Lisieux acabaren les tres atapeïdes diades del viatge del papa a França on desplegà una inusitada activitat. Pronuncià 25 discursos, fent remarcar el caràcter apostòlic de tots els encontres.



Joan Pau II arriba a la basílica de Lisieux amb motiu del seu viatge a França.

El Vaticà, dia a dia

El Papa demà estarà al Brasil

Mentre el Papa sobrevolava els cels de la jove Africa, a l'altra banda de l'Atlàntic, en la no menys jove nació brasilera, l'Església s'afanava ultimant els preparatius per a rebre el Sant Pare, que, tal com està previst, visitarà aquesta nació que compta amb el més gran nombre de catòlics del món -90 dels seus quasi 125 milions en són- el vinent mes de juliol.

Amb aquest motiu, la Conferència Episcopal més nombrosa del món, la del Brasil davant del perill que la visita pontificia pugui ésser utilitzada per a obtenir abundants beneficis amb la impressió d'estampes i fotografies, amb el llançament de discos, medalles i altres objectes de propaganda, ha anunciat que, per la seva part, evitarà tota comercialització i refusarà qualsevol benefici d'aquestes promocions. Tanmateix, aconsella la màxima dignitat en aquest tipus d'iniciatives, i recomana que, prioritàriament, es procuri accentuar la dimensió evangelitzadora del viatge del Papa.

D'altra banda, i en relació amb el propòsit d'algunes institucions de concedir títols honorífics al Sant Pare, la Conferència Episcopal anuncia que en el programa oficial no s'han previst aitals commemoracions, i remarca que seria millor recordar als promotors d'aquestes iniciatives que Joan Pau II, com a Pastor i Pare, és mereixedor de tota devoció i respecte que ultrapassa "aquests títols menors i, sovint, competitius". Al mateix temps, estan confeccionant una sèrie d'ajudes per a facilitar la millor preparació espiritual de les comunitats, de manera que la visita papal sigui, un temps d'autèntica evangelització pel Brasil.

Mén encara, els pastors de l'Església brasilera han fet arribar a la Santa Seu una suggerència perquè el Papa celebri en el famós estadi de Maracanà, a Rio de Janeiro -el més gran del món, amb una cabuda per a més de dues-centes mil persones-, una missa solemne en la qual ordenaria a mig centenar de nous preveres.

A més de tots aquests detalls, als bisbes brasilers i a les mateixes autoritats els preocupa en gran manera el pelegrinatge que Joan Pau II realitzarà al santuari de la Mare de Déu Apareguda, Patrona de la Nació. El nombre de fidels que sol acudir a aquest centre maria en les dates de la seva festa, és al voltant de 300.000 per dia. Es creu que aquesta xifra, ja de per si prou gran, augmenti fins als dos o tres milions de pelegrins quan hi vagi el Papa. Com és natural, una afluència tan multitudinària planteja molts seriosos problemes d'ordre i d'organització. Per això, els responsables de l'estat de Sao Paulo, lloc on es troba el santuari, i tots els bisbes tracten de resoldre aquests inconvenients amb la deguda anticipació.

Si a Mèxic la rebuda del Papa fou amb esreix calurosa, sembla que no serà menys la que se li tributarà al Brasil.

El Vaticà augmenta el seu ritme

Des de l'arribada del papa Joan II han augmentat les activitats vaticanes, segons que es dedueix de les estadístiques del darrer volum de "Les activitats de la santa seu 1979".

Hi ha un augment en les conferències telefòniques internacionals; en una any s'han incrementat de 24.000 a 25.000. Els museus del Vaticà han acollit a 1.540.000 visitants contra 1.320.000 de l'any anterior. També ha augmentat el nombre dels ciutadans de l'Estat de la Ciutat del Vaticà: de 391 fins a 407.

El supermercat "Annona" on s'abasteix el personal del Vaticà, ha sofert un augment de 22.500 tones a 24.300 tones.

Contràriament, hi ha una reducció en el nombre d'ocupats: de 1.365 a 1.351; disminució promoguda sobretot per la situació econòmica.

El treball de la guàrdia suïssa

"Joan Pau II ens fan treballar gairabé el doble" manifestà el coronel Franz Pfyffer von Altishofen, capità comandant del cos de la guàrdia suïssa vaticana. I afegí: "mes, per a mi i per a tots nosaltres, és un honor molt gran poder servir el papa". Actualment 97 joves formen part de la guàrdia suïssa. Tots són suïssos i catòlics. Per a pertànyer al cos és necessari tenir una edat mínima de 30 anys i comprometre's a fer un servei mínim de 2 anys, podent continuar fins a 25 anys com a màxim.

Joan Pau II, mitjancer entre Argentina i Xile

La mediació del papa entre Argentina i Xile en el contenciós sobre la zona austral ha entrat en una fase d'especial importància, donat que ha arribat el moment de tractar profundament els temes centrals de la controvèrsia. Les activitats es porten a terme a la Ciutat del Vaticà entre les delegacions de Xile i Argentina. El cardenal Samore ha rebut l'encàrrec del papa de dur endavant la tasca de mitjancer.

Tercer centenari dels germans de La Salle

El papa ha adreçat una carta als germans de les Escoles Cristianes amb motiu del tercer centenari de la seva fundació. Hi afirma que l'institut "ha de ser una comunitat d'amor on el jove alumne és una personalitat que cal formar".

El superior general de la congregació, José Pablo Basterrechea, ha presidit els actes d'obertura d'aquesta commemoració, que s'han celebrat a Roma.

A la població de Cambriels (Tarragona), acompanyats per l'abat de Poblet, antic alumne, els 350 germans de Catalunya han començat el tricentenari amb l'anhel que sigui una realitat una escola cristiana de qualitat, que els temps d'avui i la nostra ciutat exigeixen.

Joan Pau II "porta la tradició cap al futur"

L'antic ministre d'estat francès Michel Poniatowski considera que el papa Joan Pau II és la personalitat internacional amb més capacitat per a afrontar els reptes del futur.

"El papa, escriu M. Poniatowski en la seva lletra setmanal "Propective Hebdo", ha esdevingut un dels darrers punts d'aplegament d'una humanitat desfeta".

Una vegada ha considerat que actualment sembla que estigui en "pana universal" degut a un cert nombre de factors com el pes de les tradicions, el racisme, l'ultranacionalisme, que juguen "contra l'acostament mundial i per això, humà, dels problemes", Michel Poniatowski escriu: "L'Església és feta de tradició i de futur, de continuïtat i de canvi, de permanència i d'evolució. La seva sort més gran avui és de ser conduïda per un papa que integra aquests dons contradictoris. Joan Pau II porta la tradició cap al futur".

L'ecumenisme entre les diverses denominacions cristianes

Dotze superiors generals de diversos ordes i congregacions religioses, que representen l'Església catòlica i l'Església anglicana, han creat una comissió permanent per a promoure l'ecumenisme entre els religiosos de les diverses denominacions cristianes.

La decisió s'ha pres en acabar el III encontre ecumènic celebrat a Roma. Els participants han escollit, perquè vagin al davant de la comissió, dos presidents: el bisbe anglicà Fisher, franciscà anglicà, i la mare Catherine McDonald, superiora general de les Germanes de Notre-Dame-de-Sion, per la banda catòlica.

El papa visitarà un barri de barraques a Rio de Janeiro

L'arquebisbe de Rio de Janeiro ha anunciat que en el curs de la pròxima visita del papa a Brasil, aquest visitarà el barri de barraques de Vigidal, que ha estat escollit "com un exemple de treball fet en comú pels seus habitants, l'Església i d'altres mitjans". Amenaçats de la demolició de llurs habitatges, els 15.000 ocupants de les barraques van apel·lar a la justícia rent prevaier els seus drets, segons indica el text de l'arquebisbat.

Documents

Consignes als nens

Vosaltres, nens, sovint us baralleu. Penseu que això de voler semblar més forts que els altres germans i companys barallant-se, pegant-se, enrabiant-se, venjant-se... és una vanitat que fa mal, perjudica. Heu de saber dominar-vos, perdonar-vos, i tornar a l'amistat amb aquells qui us han ofès. Res de tenir malícia a ningú, ni d'ésser orgullosos contra els altres... Quan arribeu a grans haureu de canviar la manera de pensar i de comportar-se del món d'avui... ¿Que potser no som tots germans? ¿i membres tots de la mateixa família humana?... Heu d'acostumar-vos a estimar tothom, a donar a la societat l'aspecte d'una societat més bona, més honesta, més solidària. ¿Voleu ser homes de veritat i no llops?... Recordeu-vos de les paraules de Jesús a l'última Cena: "una manament us dono, que us estimeu els uns als altres" (Mistatge per la Jornada de la Pau del 1980. v. L'Osserv. Rom. 21-12-79)..

Qui vulgui fer apostolat

Parlant als capitulars de la pia societat de Sant Pau, el papa va dir: "El vostre neo-electe superior general ha dit: per a salvar els altres és precis salvar-se hom mateix, cercar de salvar-se a si mateix. No és, aquest cap principi egoista; és un principi apostòlic. Podran salvar els altres, servir per a l'obra de la salvació, només aquells qui assumiran profundament la responsabilitat de la santificació de la seva ànima, de la pròpia vida. Es tracta d'un principi de fe. L'apostolat s'inicia en una fe per a pervenir a una fe. Hom comença amb una fe disposada a caminar amb Jesús, com els Apòstols, i avança fins a una fe madura" (v. L'Osserv. Rom. 31-III-80).

El primer dret de l'home, és el dret a la vida.

"La primera mesura de la dignitat de l'home, la primera condició del respecte dels drets inviolables de la persona humana, és l'honor degut a la mare. És el culte a la maternitat.

No podem deslligar l'home del seu començament humà. Avui hem arribat a saber tant sobre els mecanismes biològics, que determinen aquest començament en els seus respectius aspectes; per això cal que proclamem amb una consciència molt més viva i una convicció molt més ardent el començament humà -profundament humà- de tot home com el valor fonamental i la base de tots els seus drets. El primer dret de l'home és el dret a la vida. Hem de defensar aquest dret i aquest valor. Contràriament, tota la lògica de la fe en l'home, tot el programa del progrés vertaderament humà trontollarà i anirà per terra". (Osserv. Rom. 31-V-80).

V. N.

Catalunya
Cristiana

EL TRIBUNAL POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

C. Valencia, 244, 1.º
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84.
215.28.05, 215.24.33

El papa rep el President de Portugal

“Que desapareguin les grans desigualtats econòmiques”

Joan Pau II va rebre el 16 de maig el president de la República de Portugal, general Antonio Ramalho Eanes, acompanyat de la seva esposa i d'un abundós séquit del seu govern.

En el discurs del Papa al president, després d'una cordial salutació a tots els presents i de recordar les bones relacions entre Portugal i la Santa Seu, va dir:

“La història del poble portuguès, al llarg d'aquests segles, no ha estat exempta de tensions i de moments de sofriments, com bé sa sap. Però enmig de les seves proves, de diferent caire, els portuguesos han sabut donar mostres de valentia i perseverància: una vegada amb la seva reconeguda capacitat d'aguantar, dintre de certa rutina, i d'altres, en contra, amb una gosadia aparentment aventurera, en la lluita a través de les etapes de la vida i de la història.

Desitjo de debò que aquestes qualitats, elaborades en el gresol de la història i a la llum d'una fe viva i, gràcies a Déu, conservada, portin els seus fills de Portugal a la superació de les actuals dificultats. La complexitat dels problemes que sorgeixen —econòmics, polítics i socials— per motiu de situacions i processos nous, peculiars uns i comuns d'altres a no pocs pobles, no han de ser motiu de desànim; fins i tot perquè, en aquest sentit, Portugal està alertat, pel seu poeta èpic, a no deixar-se caure “en l'aspritud d'una austera i vil tristesa” (Camoens, *As Lusíadas*, Canto X, 145).

El desafiament del futur

Tan de bó que, amb aquestes tradicions i dons, resplandeixin sempre, en l'escenari de la vida portuguesa, la justícia i l'equitat; mitjançant el respecte a la vida, en tots els



Joan Pau II parlant amb el President de Portugal, General Antonio Ramalho Eanes.

seus moments, i als ineludibles drets de tota persona humana. I, dintre del respecte als drets de la persona y d'acord amb el tarannà del poble, mitjançant la sol·licitud i la solidaritat envers els més necessitats i mancats d'ajuda, i mitjançant l'afany de tots perquè desapareguin les grans desigualtats econòmiques, que comporten discriminacions individuals i socials.

Déu faci que es cultivin constan-

ment els innegables valors culturals, espirituals i morals, patrimoni comú, en certa manera, que s'ha d'assegurar i promoure sempre. I tot això, començant pels sectors vitals per a la comunitat, com són: la família, la infantesa, la joventut, l'educació, i l'assistència social.

En aquests sectors i manifestacions de la vida humana, igualment que en els altres, sorgeixen moltes comandes, a les que s'ha de respon-

dre en conformitat amb les exigències de la justícia, de la llibertat y de la solidaritat comuna; també l'Església se sent interpel·lada per aquestes comandes, en virtut de la dimensió del servei de l'home i de la seva pròpia missió.

Pau i prosperitat

Avui, Portugal té un lloc honorable en el concert dels pobles, amb presència i participació en les institucions internacionals i en les organitzacions de caire mundial. Així constitueix una prova de continuïtat històrica i demostra sentit de corresponsabilitat en bé de la comunitat internacional i en la seva pròpia presència en el món.

En aquesta agradable i solemne ocasió, al confirmar tot l'apreci i interès pel bé del vostre país, per part de la seu apostòlica, renovo els meus millors vots pel progrés segur, el benestar assolit, i creixent prosperitat, en la pau i la serenitat amical de tots els portuguesos, amb la construcció d'un Portugal cada cop més humà i fratern, en què cadascun dels seus fills, a la llum de Crist, es pugui sentir home, en la seva plena veritat, per a viure en la història comuna la pròpia història personal.

Aquests desitjos cordials els encomano, a través de la mare de Déu, a l'Altíssim, perquè protegeixi sempre l'estimat poble portuguès i assisteixi als seus governants en la feixuga tasca de servir el bé comú per a l'home. Amb la meua benedició apostòlica”.

Acabat el discurs del Papa, el President va respondre agraint l'audiència; recordà la vinculació de Portugal a l'expansió del cristianisme i l'actual identificació amb la cultura cristiana, i acabà convidant el Papa a visitar la nació que ell presideix.

A continuació va tenir lloc l'intercanvi de regals. Joan Pau II li donà un tríplic de medalles del seu pontificat i el llibre “El Vaticano y Roma cristiana”. El regal del president consistí en una estàtua de terracotta d'un naixement portuguès del segle XVIII.

Crònica de Roma

Santa Caterina de Siena, avui

ROMA. (Del nostre corresponçal.) — Avila i Siena han decidit constituir-se en diòcesis “besones”. Diferentment d'altres casos, en aquest les raons són visibles y tenen un nom — millor dit, dos— Teresa (d'Avila) i Caterina (de Siena); dues santes a les que uneix un mateix amor a Déu, una quasi igual sabiduria de la Veritat que il·lumina els cors dels homes, una mateixa consciència eclesial del valor dels seus ensenyaments —l'Església les ha reconegudes, a ambdues, quasi simultàniament, doctores de l'Església—, i que es distingeixen per un estil i tarannà diferent, tan diferent com ho són les respectives “nacionalitats”, l'una “terra de sants i de cants” i l'altra, Siena, lloc d'agradables muntanyes i dolç paisatge. El Papa no ha anat encara a Siena per la raó del seu viatge a Africa, però hi anirà probablement el vinent mes de setembre, amb motiu del IV centenari de la mort de la santa. També sembla segur, sense que calgui citar les fonts generalment ben informades, que la primera visita del Papa a Espanya serà amb ocasió del IV centenari de la mort de la santa d'Avila.

Al començament s'ha parlat del compromís d'Avila i de Siena de constituir-se en germanes. Dons bé, el primer gest acaba de fer-lo Avila mitjançant un pelegrinatge a la terra de santa Caterina. Presidida pel seu bisbe mons. Felipe Fernández García i amb l'assistència del batlle, la representació d'Avila no ha tingut dificultats per saber demostrar que, dins l'Església, a tot arreu s'és de la família.

El que subscriu va tenir un privilegi. Fa pocs anys, vaig assistir al naixement d'aquest admirable esperit i d'aquesta amistat quan un primer grup de sinesos va peregrinar a les terres de la santa reformadora espanyola, com a fruit d'un somni esperançat d'una religiosa de la casa nadiua de la santa de Siena, animada per mons. Bellucci —aleshores rector del

seminari de Siena—, i per mons. Miquel Huguet —actualment al servei directe del Papa en la seva Secretaria d'estat—, i acollida hospitalàriament pel bisbe d'Avila, mons. Fernández García. Omiteixo alguns noms que m'agradaria citar.

D'aquí a un any li tocarà el torn a santa Teresa. Avui anem a recordar la sorprenent modernitat de santa Caterina referint alguns dels seus trets que ha posat de relleu aquests dies un congrés internacional celebrat a Roma. S'ha reconegut que la dona d'avui té moltes coses a aprendre d'una santa que amb la força de la seva fe, el valor de la seva caritat, la ciencia que li venia de la seva contemplació de la veritat, va saber parlar de tu a tu amb Papes i reis, incidint de manera singular en la vida dels pobles i de l'Església. Moltes de les seves respostes i experiències de vida coincideixen amb el missatge del Vaticà II. Els actuals i creixents moviments carismàtics la reconeixen com a model de vida i d'acció. La seva consciència socio-cultural i política té plena validesa avui. El seu interès fonamental fou la pau i la unió de tots els homes; la seva visió va arribar a desitjar una pacífica Unió d'Estats Europeus. És impossible resumir totes les equivalències actuals de la santa de Siena; n'hi ha prou amb dir —amb l'estudiós, suis Walter Nigg— que referir-se a ella és entonar un cant a la dona que, gràcies també a Caterina, està trobant el lloc que li pertany.

Així com els escrits de Teresa estan molt estesos, no ha passat el mateix amb els missatges de Caterina —no poden dir-se escrits: Caterina no sabia escriure i dictava el seu pensament, paraula per paraula als seus deixebles—. Gràcies a Déu, avui es succeeixen les edicions, fins i tot en llengua castellana. I també entre nostres Caterina de Siena deixarà de ser una desconeguda.

Enric Planas

PER A BEURE
AIGUA SENSE CLOR
demaneu sempre

VITAL DE FOURNIER

PASO A PASO
CALZADO
DEPORTIVO

Bata
Bata
Bata

Concesionario:
GALLES
Condesa Sobradell, 3
Barcelona 2

VIATGES
COSMOS

Tot l'any al seu servei a les oficines de:

Enric Granados 19-tel. 253 11 03
Granvia 654-tel. 302 47 22
Passeig Valldaura 266-tel. 233 39 02
obertes de Dilluns a Divendres de 9 a 13.30 h. i de 16 a 19.30 h.

Reserves de passatges d'avió, vaixell, tren i línies d'autocars. Reserves d'hotels i apartaments. Cotxes de lloguer, lots, Transfers. Reserves per a Creuers, per mar i aire. Viatges de llargues distàncies. Excursions, pelgrinatges, Assegurances de vida, equipatge, assistència. Cursos d'Idiomes, Congressos, Festivals Cursos d'Esquí, Equitació, etc. Informació gratuïta d'itineraris. Ajuts per a organitzar el seu viatge particular de celebració, Noces, etc. Corresponsals a tot el món. Una completa organització internacional.

Un obsequi que dura tot l'any

C. Valencia, 244, 1.º
Barcelona 7.
Teléfonos: 215.27.39, 215.27.84
215.28.05, 215.24.33

Catalunya
Cristiana



Una pastoral per a aquest fenòmen

França, envaïda per una onada de sectes i religions

PARIS.— Organitzada pel Secretariat General de l'Episcopat s'ha celebrat a París una reunió sobre "Sectes i Pastoral". La situació del "fenomen de les sectes" i les qüestions pastorals plantejades per aquest desenvolupament han evolucionat des del primer encontre d'aquest tipus fet el 1976.

Les conclusions a les que s'ha arribat són les següents: El desenvolupament dels grups antics. Els Testimonis de Jehovà són omnipresents. Després d'un breu temps d'estancament, el creixement del nombre de predicadors prossegueix el darrer any (1%). Es compta un predicador a domicili per cada 795 habitants. Els Grups evangelistes es multipliquen: alguns són molt tancats; mentre que d'altres són molt ecumènics. Els Pentecostals en particular són tan diversos que hom no els pot aplegar sota una mateixa dominació. "Els Mormons" continuen implantant-se a França (augment mundial del 30% en 5 anys). Es comprova l'arribada d'una nova ona de religions de substitució: noves "Savieses d'occident", grups "d'exploració psíquica", grups orientals. En especial retorn a les forces d'ocultisme i de la gnosis, de l'esoterisme i de l'irracional, a les classes mitges i entre els intel·lectuals. Les sectes "totalitàries" tenen pocs adeptes i progressen po-

Una "llibertat de consciència" que només existeix sobre el paper

Fluctuacions en la "tolerància" religiosa a la Xina

PEQUIN.— Els avenços en la "permissivitat" religiosa que el règim comunista imperant a la Xina continental havia abordat amb gran prudència d'un temps ençà, registren bastants passos enrera així com una certa incongruència. Mentre d'una banda hi ha un esvalot propagandístic entorn l'obertura religiosa, de l'altra es produeixen actes propis de les èpoques de major repressió.

En efecte, un sacerdot xinès, Stanislaw Shen, de 78 anys, ha estat reenviat a principis de maig al mateix camp de treball a la província d'Ahnwei d'on havia estat alliberat fa tot just dos anys. Segons comunica l'agència asiàtica de notícies UCA-News, aquest és el primer cas que hom coneix d'aquest tipus des de l'anomenada política de "major tolerància" del Govern Comunista xinès enfront de les Esglésies.

El sacerdot, greument malalt del cor, ha estat acusat —abans d'ésser enviat al camp de treball, on hi havia passat més de 20 anys de la seva vida— d'"impedir la producció i la modernització del país". Amb motiu de la seva detenció els cercles eclesiàstics de Shangai pensen que la causa podria estar en l'organització d'un



pelegrinatge fet a mitjan març que no fou permès pel "Moviment catòlic patriòtic de Xina —que ja l'any 1957 havia provocat la ruptura amb Roma per la consagració il·legal de bisbes. El pelegrinatge de tres dies, en el que participaren 3.000 catòlics, d'entre els quals molts pescadors pobres, tingué com a fita un santuari de la Verge Mare de Déu, en una colònia a Zose, prop de Shangai. Els membres del Moviment catòlic patriòtic havien intentat de fer retornar

als participants a llurs cases, però no ho aconseguiren.

L'Església oficial dona suport al règim

El clergat catòlic "nacional" de la Xina ha celebrat a Pequín el seu tercer sinode amb una forta declaració de vasallatge total al règim comunista, a la seva política anti-"hegemònica" i d'independència front a la Santa Seu.

Aquestes declaracions, esmentades per l'Agència Nova Xina, es fan després d'un lleuger desgel de les relacions entre Pequín i la Santa Seu que es traduí amb la visita a la Xina dels cardenals Etxegaray (Marsella) i Koenig (Viena).

Segons els observadors, es coincidí amb les preses de posició del clergat "nacional" xinès a partir de la seva ruptura amb la Santa Seu del 1957 al 1962. Aquestes dues dades, que marquen les etapes d'aquesta ruptura fins ara, són les dels sínodes de l'Associació Patriòtica de Xina, nom amb que és conegut l'únic clergat tolerat pel règim xinès.

Vietnam

Els camps de reeducació, curulls de sacerdots

CIUTAT D'HO-TXI-MIN.— Segons un jurista irlandès que recentment visità els camps de reeducació al Vietnam, Dermot Kinien, nombrosos capellans es troben en aquests camps superpoblats. Els capellans no estan autoritzats a celebrar la missa, ni a poder posseir els estris necessaris per a fer-la. No hi ha cap capellania organitzada. Els vietnamites catòlics, diu Dermot Kinien, se senten també amenaçats per l'arrest d'aquests sacerdots.

Alemanya

Els estudiants catòlics ajudaran a Guinea Ecuatorial

AQUISGRAN.— Se celebrà a Aquisgran la 94.ª Assemblea Conjunta d'Associacions catòliques d'estudiants alemanys, que ha reunit 300 delegats de 117 associacions representants de 33.000 estudiants a 47 universitats. Entre les determinacions n'hi ha una que tracta del recolzament que volen donar a la reconstrucció de l'Església a Guinea Ecuatorial.

El delegat de premsa de la central alemanya "Missió", Marcel Bauer, ha agraït a l'Assemblea la promesa de recolzament a un poble que ha estat oblidat en gran part per quasi tota l'opinió pública.

Un "despertar" que no tothom entén

L'Islam, un univers a cinc pols

"En la seva Essència, en l'Essència de Déu, l'Amor és l'essència de l'essència"

Al-Hallaj

Darrerament el món musulmà és notícia des de diferents perspectives: política, econòmica i religiosa.

En les dues primeres no ens hi entretindrem doncs ja ocupen prou espai en els nostres mitjans informatius; en canvi, l'últim aspecte necessita de la nostra major atenció davant del fet evident d'un gran despertar religiós. Com i perquè han succeït esdeveniments tan transcendents per a la vida del planeta? Potser no eren ja musulmans aquests països? Cal sentir unes premisses. En efecte, l'Islam és una manera de viure força complexa; no és solament una fe (iman), sinó també al mateix temps una llei (shari'a), un Estat (dawla), una comunitat (umma) i una cultura (Thaqafa). És un univers a cinc pols, que compren tot l'home i té resposta a tot. El perfecte creient és aquell que cerca d'enllaçar-se a aquests cinc pols. Segons els musulmans, aquest ideal ha estat realitzat en temps passats, a Medina, quan visqué el Profeta. Roman en la consciència de la comunitat amb un arquetipus de perfecció.

L'Islam es presenta com una llei revelada (shari'a). Les altres religions són valorades en funció d'aquesta dada; així quan els autors àrabs de l'Edat Mitja volien caracteritzar una nació pagana, deien que estava sense "llei revelada". La llei, per tant, és una noció constitutiva d'una "religió revelada". Per això, a l'Islam ocupa un lloc preeminent en la vida del creient, del qual regula tota l'existència: cap acte no és estrany a ella, ja que en la vida de l'home, tot, àdhuc el gest més insignificant, ha d'estar sotmès a les prescripcions divines així com han estat revelades.

En conseqüència, l'ideal per a qualsevol musulmà practicant és lluitar contra la intrusió de novetats (bid'a) estranyes a la revelació i reduir totes les costums heretades del passat no musulmà (com el dret habitual, les pràctiques màgiques, folklòriques, etc.). El criteri de la perfecta submissió és buscar amb aquesta meticulosa vigilància, expressada pel Corà i il·lustrada pels Hadiths, el manteniment de la llei en la seva integritat i puresa. No hi pot haver una altra font de dret externa a la voluntat del Suprem Legislador.

Ràpidament podem veure que aquests criteris no sempre coincideixen amb la pràctica real de la majoria

dels països islàmics. Per exemple, en la quasi totalitat d'aquests, el concepte de poder no s'assembla als models del passat musulmà, sinó a les democràcies occidentals o democràcies populars o socialistes. Generalment, en llurs preàmbuls, les Constitucions fan referència al Corà; malgrat això, el poder es considera que emana del poble i s'exercita en el seu nom. Des d'aquest punt de vista, no està exempta una certa lògica i fidelitat a l'esperit de l'Islam la desqualificació d'aquests governs per infidelitat a la tradició islàmica.

Com que podria semblar una mica impertinent l'expressió d'un judici des de fora, voldria concloure amb les paraules d'un musulmà creient, Nicheim Djaït, historiador i professor a la universitat de Tunis, expert de l'evolució de l'Islam contemporani: "És un fet que, mai com ara, l'Islam religiós ha retrocedit, no en nombre, ja que s'ha pogut evidenciar un gran creixement, sinó qualitativament. En els països vells la unanimitat religiosa està trencada de facto, encara que no de dret. L'Islam cada cop més és la ideologia de les masses, i sempre menys de les èlites polítiques i intel·lectuals. Si els dirigents tenen respecte per la religió islàmica, evidentment és per a evitar el refús per part de les masses (...). El món intel·lectual es divideix en dos: els "ulama" (aquells que expressen i interpreten les lleis), en l'enguatge gramscianista, es converteixen en intel·lectuals tradicionals, expressen una potent ideologia, certament encara majoritària, però que progressivament s'adhereix menys a l'ambient real, als projectes sobre el futur, i que se sosté pel pes de la tradició... Els intel·lectuals de tipus modern han refusat pràcticament l'Islam, ja sigui per adoptar el marxisme, per la ideologia modernista o, en ambdós casos, per occidentalisme cultural. De moment, els intel·lectuals de la segona categoria són refusats per les masses... però tenen més influència sobre la joventut que els "ulama" i, malgrat les aparences, sobre el món polític del demà".

En definitiva, pot constatar-se que el resorgir de l'Islam obeeix, sobretot, a la no acceptació de la política modernitzadora i occidental que s'havia imposat, amenaçant amb destruir els ciments construïts pel Corà. D'altra banda, serviran d'alguna cosa les experiències acumulades, en aquest darrer període, perquè el món occidental-cristià trobi una relació justa i fraterna amb l'univers musulmà?

Lluís Boby

EDITORIAL REGINA
Edicions Litúrgiques
 Agendes, dietaris i articles de pell
VENDA A LLIBRERIES I PAPERERIES
 Mallorca, 87-89 • Barcelona 29

EXERCICIS ESPIRITUALS
 en complert recolliment per a noies i senyores amb desig d'espiritualitat i segons el mètode de sant Ignasi. Els dirigirà Mn. Francesc d'A. Camps en la Casa d'Exercicis de Sarrià del dia 17 (diumenge a las 10) fins el dia 22 (divendres havent dinat).
 Per a inscripcions i detalls Montserrat Aubach Telefons 218 69 81 i 211 95 02.
 L'inscripció es tancarà el dia 10 d'Agost. Per a ésser adreça és imprescindible haver practicat exercicis segons el mateix mètode, almenys dues vegades.

TROBADA
 de Joves Cristians del Maresme
 1980
 TEMA: **III LES ANIMES**
 I JO COM ENS RELACIONEM?
 DIUMENGE 28 DE JUNY
 a la nit del vespre
 COL·LEGI COR DE MARIA
 PUJADA A STA. BARBARA
 5/N

Punt de vista

Balanç de tres anys

Acabem d'arribar a un tercer aniversari realment històric: el passat dia 15 féu tres anys de les eleccions legislatives del 15 de juny de 1977, una data ja inesborrable a la història d'Espanya. Des de la nostra perspectiva particular, l'esdeveniment té voravis ben especials, perquè és la primera vegada que CATALUNYA CRISTIANA, nascuda encara no fa un any, pot celebrar-lo, però, des de la ineludible perspectiva comunitària, és la primera vegada que podem celebrar-lo amb el doble i indistricable guany de la Constitució i l'Estatut. Tot, tot això que configura el nostre present va començar aquell dia.

Fer balanç dels tres anys no és fàcil, i no ho és, sobretot, perquè, com tantes vegades, hi ha el perill que els arbres no ens deixin veure bosc. I hi ha, encara, moltes de temptacions que s'estenten que, desorientats per aquests arbres, no aconseguim de veure amb plenitud aquest bosc.

Tres anys de democràcia — o de construcció de la democràcia — no han estat tres anys fàcils. Ni ho han estat ni podien ésser-ho, perquè la perversió col·lectiva introduïda amb tants anys de menyspreu de les normes de convivència humana i cristiana — i cristiana, aquesta constatació és irrenunciable — no podia superar-se amb tres anys plens de dificultats i riscos. I no ho podien, entre d'altres coses, perquè el darrer trienni ha estat especialment difícil a l'estat espanyol com ho ha estat a tota l'Europa occidental. Les estretes relacions que sempre hi ha entre economia i política, en aquests moments, poden generar judicis, de valor injust i desorientador.

El balanç del trienni 1977-1980, ben altrament, és positiu: positiu, tot i els manaments de tota mena que és possible d'assenyalar-hi. El nostre poble, tant des d'una perspectiva de nació com des de l'estat, ha recuperat la dignitat d'ésser i d'exercir com a comunitat. Cal situar aquest balanç necessari més enllà de la concreta opció partidista: comptat i debatut, el que el fa extraordinàriament positiu és que pugui existir, com existeix, aquesta mateixa opció partidista.

Això no vol dir que tot sigui perfecte ni vol amagar el fet concret de l'existència de dificultats ben actuals, però vol deixar ben clar que molts dels qui es rabegen en el comentari malaltís d'aquestes dificultats l'única cosa que volen és la del Déu-nos-enguard: volen que torni l'oprobri de la dictadura política i de l'opressió a les nacionalitats.

Josep Faulí



(De la Vanguardia)

Pesquers espanyols retinguts al Marroc

Divuit pesquers espanyols han estat detinguts per patrulleres marroquines quan feinejaven a unes quinze o vint milles de la costa del Marroc, essent conduïts al port de Casablanca.

Incendien camions espanyols al sud de França

Les dificultats per a que els productes agraris espanyols es comercialitzin al si de la CEE augmenten dia a dia. Els pagesos francesos pale-saren llur oposició incendiant uns

dotze camions espanyols a les rodalies de Perpinyà i bolcaren altres vint vehicles amb matrícula espanyola per a protestar per la importació de productes agraris.

El Govern proposarà l'ingrés d'Espanya a l'OTAN

El ministre d'Afers Estrangers, Marcelino Oreja, ha declarat que "el Govern és totalment favorable a l'immediata incorporació d'Espanya a l'Aliança Atlàntica". El ministre esmentà 1981 com a data per a presentar la proposta al Parlament a fi que sigui aprovada per majoria sim-

ple, i no a través d'un referèndum nacional, tal com havia semblat quan la posició del Govern no estava tan definida.

Jordi Pujol s'entrevistà amb Suárez

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, s'ha entrevistat amb el president del Govern espanyol, Adolfo Suárez, per tal d'avançar en l'objectiu i el camí de l'efectivitat pràctica de l'Estatut d'Autonomia.

Jordi Pujol ha qualificat aquesta entrevista com a ampli i positiu canvi d'impressions sobre la política general espanyola i específicament sobre la catalana. Ha fet una valoració força positiva, però alhora no ha volgut transmetre un clima de fàcil eufòria. "L'èxit o el fracàs d'aquesta entrevista no es pot judicar ara. S'haurà de detectar a mesura que vagin passant coses d'aquí a tres mesos".

Vagues a Sudàfrica en l'aniversari de Soweto

Malgrat la prohibició governamental els negres sudaficans paralitzaren diverses ciutats i es manifestaren en record de les 600 víctimes dels violents aldarulls del 1976 en un suburbi negre de Johannesburg. Un policia mort i bastants manifestants ferits, en llur majoria infants, fou el resultat dels trets que la policia disparà contra una concentració.

El doctor Lejeune clausurà el cicle de conferències entorn el "Respecte a la Vida Humana"

"L'avortament és una pena de mort prematura"

Organitzat per l'Associació Pro Respecte a la Vida Humana, ha tingut lloc a la seu del Col·legi d'Advocats de Barcelona, un cicle de conferències sobre el Respecte a la vida humana.

El doctor Aquilino Polaino, professor agregat de Psicopatologia de la Universitat Complutense de Madrid parlà sobre "Una alternativa contemporània: Parella Humana o Família" i realitzà una anàlisi de les característiques pròpies d'aquesta relació entre persones, destacant la manca de finalitat determinada de la parella.

"En la parella hi ha més independència, però no més llibertat"

"No són idèntics els termes parella humana i família —digué—, i no ho són, malgrat l'ús confús d'ambdós conceptes. En la família, el fi de la unió entre un home i una dona es la generació d'un tercer, que és lliure, autònom i independent; que resultant d'aquesta unió l'ultrapassa i la supera. En la parella, la característica que uneix l'un i l'altre subjecte rau bé en el plaer, bé en el protagonisme egòlatra i hermètic de l'home o la dona que aprofitant-se del seu company i utilitzant-lo, es tanca en sí mateixa".

"De la parella —assenyalà— només en pot sorgir el plaer transitori, el compromís, i en conseqüència, l'autoafirmació solitària i distant front als demés. De la parella sorgeix Ell: jo per a mi, amb mi, tu per tu, amb tu; nosaltres per a nosaltres, per al nostre plaer però sense nosaltres".

Afirmà també: "en la parella hi ha més independència, però no hi ha més llibertat". Parlant i defensant

el vincle matrimonial del qual dimana un projecte en comú: la mútua assumpció del lliurament realitzat, la lleialtat entre persones i l'amor recíproc; sorgeix —digué— la següent formulació: Jo per a tu amb els fills, tu per a mi amb els fills i nosaltres per a nosaltres per als fills.

Més endavant el doctor Polaino es referí a la problemàtica del divorci afirmant que "no és cert que si s'implanta el divorci hi haurà més matrimonis. El que hi haurà són més contactes, augment de divorcis, més ús d'anticonceptius i més avortaments". Per a recolzar la seva tesi, el professor detallà gran nombre de dades estadístiques de països europeus i americans demostrant, amb xifres oficials, que s'està produint un augment considerable de divorcis però, alhora, hi ha una minva del nombre de matrimonis, paral·lelament al creixement del nombre de parelles que viuen juntes sense estar casades. L'augment de l'ús d'anticonceptius —afirmà— origina també, i simultàneament un increment d'avortaments.

"Cal distingir entre planificació familiar i control de la natalitat"

"El dret a la vida de tot ésser humà és el dret fonamental que precedeix i condiciona tots els altres drets i ha d'ésser protegit sense cap mena de límit, ni discriminació." Amb aquestes paraules inscrites en la Resolució n.º 4376 de l'Assemblea del Consell d'Europa, començà la seva exposició el doctor Guillermo López García, professor d'Obstetrícia i Ginecologia de la Universitat de Navarra. Cal distingir entre els conceptes

planificació familiar, que no sempre és restrictiva, i control de natalitat, digué el conferenciant. En parlar de planificació familiar destacà que no sempre s'ha d'identificar fill no planificat amb fill no desitjat. Un alt percentatge dels embarassos no són planejats i la primera reacció d'algunes dones, que es troben en aquest cas, pot ser de disgust; però quasi totes aquestes mares, altrament, superen el sobresalt inicial i van acceptant el nen que creix dintre d'elles. Quan el nen ja ha nascut, llur instint maternal els ha fet oblidar la contrarietat de l'inici de l'embaràs.

Ningú no nega l'ideal que cada fill hagi de ser desitjat i estimat pels seus pares. Però en posar com a condició al seu dret a la vida, l'ésser desitjat o volgut per algú, és un criteri temible, doncs la conseqüència lògica serà que, en no ésser desitjat, podrà ésser eliminat.

"Malgrat tot, quan per justes raons s'aconselli el distanciament del naixement d'un altre fill, els metges haurem d'oferir a les famílies solucions que no perjudiquin fisiològicament, psicològicament i encara globalment humans, no tan sols a la dona sinó també a la pròpia família".

En aquest sentit, es referí als mecanismes d'acció dels anticonceptius. Distingí dos grans grups: els que actuen abans de la fecundació de l'òvul —els pròpiament anticonceptius—, i els que actuen després de la concepció, que poden considerar-se avortius. Com a efectes secundaris produïts pels anticonceptius hormonals, assenyala els atacs cardíacs, embòlies cerebrals i complicacions

circulatòries, com ja ha destacat la revista mèdica "The Lancet".

Quant a la regulació natural de la natalitat parlà dels distintes mètodes:

sintotèrmic, Billings, temperatura basal, etc., insistint en la manca d'informació que sobre això existeix.

Progressiva manca de respecte a la vida humana

El doctor Jérôme Lejeune, catedràtic de Genètica Fonamental de la Universitat de París, tancà el cicle de conferències sobre el "Respecte a la Vida" amb una brillant exposició sobre el tema: "Una vida nova".

Com a producte de la més rigorosa investigació científica, el professor Lejeune, ha defensat la necessitat de protegir i respectar la vida i la dignitat de la persona, afirmant en aquest sentit:

"No temo a les manipulacions genètiques perquè és un tema d'extremat interès científic i mèdic, i, a més a més, perquè quotidianament s'estan realitzant en els hospitals, per a aconseguir la curació de les malalties genètiques que fins ara eren inguaribles. El que temo i refuso és la manipulació psicològica que contempla fets com el de la fecundació externa de la nena Louise Brown en presentar només una part del que la ciència diu, avui dia, sobre aquests temes".

Destacà d'una manera especial que, als 5 o 6 dies de l'encontre fecund d'una cèl·lula femenina i una altra masculina, en ser un embrió de només un mil·límetre i mig de talla; en el moment de la implantació, és ja capaç de presidir el seu propi destí. Per mitjà d'un missatge químic adreçat a l'ovari, suspèn el cicle menstrual de la mare.

El prof. Lejeune és un dels fundadors de la citogenètica humana, pre-

mi Kennedy, descobridor de l'existència d'un cromosoma extra, trisomia 21, en l'enfermetat anomenada "mongolisme", i resaltà: "L'ús de píndoles anticonceptives augmenta l'aparició de trisomies 21, és a dir de nens mongòlics".

Quant a l'anticoncepció per mètodes artificials de component químic, és a dir, la píndola; el doctor Lejeune afirmà que aquesta causa trastorns i danys fisiològics a les dones, i en el fons, significa que se la fa malalta en part i que el metge no és del tot innocent quan com a tal, ocasiona aquesta parcial malaltia. En definitiva és fer estèril una dona normal.

"En els països —digué— on un 30% de les dones prenen la píndola en edat de reproducció, l'estadística indica que les lleis favorables a l'avortament han estat votades per la resta del país: Suècia, Dinamarca, Gran Bretanya, Estats Units, França, Itàlia..."

Referint-se a l'avortament, Jérôme Lejeune afirmà que és la pena de mort prematura sobre l'ésser viu: "El dret a la vida de tot ésser humà és el dret fonamental que precedeix i condiciona tots els altres drets. Per això jo mai no donaré cap verí encara que m'ho demanin, ni per a matar un esclau; mai ajudaré a la pràctica de l'avortament".

Finalment, el doctor Lejeune al·ludí als "bancs d'esperma" manifestant que la natura ja és prou sàvia en no voler fabricar als homes en cadena. "Curiosament quasi tots volen tenir primer un fill, i malgrat que les receptes per a escollir el sexe del fill són innombrables, com sempre, continuen sense funcionar. Per tant, no es pot escollir el sexe del nen que ha de venir".

M.V.M.

Catolicisme a la India: Adaptar el missatge de Crist a la cultura del país

L'Índia, el país —segons conceptes europeus— exòtic, espiritual, immens i d'una població sense límits. Una pobresa fantàstica i amb el Taj Mahal, Khajuraho i altres mil meravelles.

Exactament és un país diferent. Compta amb 660 milions d'habitants. Molt abans que Sant Francesc Xavier, segons diuen bastants, Sant Tomàs ja hi implantà la fe cristiana; per una sèrie de circumstàncies, però, la majoria restà al marge d'aquesta.

Des del punt de vista religiós hom pot dir moltes coses d'aquest país. Jo hi vaig arribar l'any 1947. L'Església no havia arrelat encara prou com per a poder afirmar el seu establiment definitiu.

L'Església del Gujarat el 1947

Gujarat és un estat independent i arribà a constituir-se en Missió. Posseeix uns 28 milions d'habitants (potser ara uns 30). En aquells temps hi havia 37 sacerdots per a tot l'estat dels quals només 7 eren nadius i els 30 restants espanyols. Els germans laics eren 6 i els seminaristes 14. Només hi havia un parell de convents de religioses. Foren els anys heroics. La Missió funcionava quasibé sense ajut econòmic. Bé pot ser que només comptessin amb l'ajut de la Propagació de Fe que era força escàs, com ho segueix essent actualment, insuficient a plena llum. Les 15 institucions de la Missió eren cases pobres, sense llum, ni aigua, mancades de comuna, etc.

Havien estat desconnectats d'Espanya des d'abans del 1936, per la situació política a Europa, la guerra civil espanyola, la guerra mundial i la pèssima economia dels 10 primers anys posteriors a la destrucció d'Europa a causa de la II guerra Mundial. Eren anys heroics, veritablement, per als missioners amb idees endarrerides, per a tots els que arribaven amb la idea de convertir als pagans de llur idolatria (hindús), de quina religió res no volia saber-se, pràcticament res, ni es tenia cap desig de conèixer-la. Estaven mancats de qualsevol aprofitable —creien— i per això desitjaven que tothom es convertís al cristianisme, tot i abandonant les seves tradicions, cultures seculars i



religioses, per a abraçar les cristianes en la seva totalitat, les quals eren típicament europees.

D'aleshores ençà han passat quasi 33 anys i la faç de l'Índia ha canviat totalment.

Estat actual

En els primers anys post-independents el Pare Arellano, S.I. envià una bona remesa de missioners (quasi un centenar) i s'obriren noves institucions, gràcies, sobretot, a l'entusiasme. Actualment hi ha aproximadament uns 300 sacerdots entre jesuïtes, carmelites, salesians i seglars; 39 coadjutors i les vocacions que apleguen entre tots —sense tenir en compte als carmelites de Kerala on existeix un nodrit grup que es dedicarà a Gujarat— ja assoleixen quasi el centenar. Ultrapassen la cinquantena les cases o institucions de religioses missioneres. A la missió de Gujarat les escoles de primària, secundària i nivell universitari o superior s'han multiplicat (arriben a 30 el nombre de secundàries i superiors). Hi ha 36 institucions de caràcter social, amb certa envengadura, que en general es dediquen a l'especialització agrària, fomentant la producció als pagesos amb pous, ribes en els camps, carreteres, embassaments



hidràulics, llavors, plantació d'arbres, anivellar els camps, fertilitzants, etc.; organitzar cooperatives lleteres, millorament de llur producció i un sens fi d'activitats adreçades a fer sortir de la pobresa als pagesos i augmentar la producció d'aliments per al país.

S'han constituït o creat tres bisbats, amb llurs respectius bisbes, on no n'hi havia cap. La jerarquia del Gujarat, tant la diocesana com la religiosa (provincials, etc), ja és índia. Es pot dir, doncs, que l'Església està ben arrelada en aquest estat, fet llunyà el 1947. Si la fi missionera es basa en l'establiment de l'Església, bisbes, sacerdots, i fidels als països de missió, jo afirmaria que al Gujarat ho hem aconseguit, essent brillant en l'actualitat. El 1947 els catòlics no arribaven a tres mil. Avui —les darreres estadístiques no crec que siguin prou complertes— arriben a 40.000. Les persones educades en les nostres escoles que el 1947 eren molt poques, poden comptar-se, avui, per centenars de milers. El prestigi dels nostres centres és el més elevat de tots els centres de l'estat.

I en un grau més o menys semblant ha passat el mateix per tota l'Índia. L'any 1947 els bisbes a tota la península eren molt pocs, essent la majoria foranis. Ara hi ha uns 110 bisbes, dels quals un 90% són nadius i estan ben preparats; també ultrapassen el 90% les vocacions i els sacerdots en llurs diòcesis, bé siguin sacerdots seculars o religiosos de moltes i distintes congregacions i ordes.

Problemes d'avui i futur de l'Església

L'Església roman certament ben "establerta" a l'Índia i ha crescut, si la mirem "per ella mateixa", en aquesta terra. Però la proporció dels catòlics comparada amb el total de la població del país és inferior a la d'anys enrera. L'Índia augmenta la població de l'ordre de 12 a 15 milions d'habitants cada any. I en general els hindús (només parlo d'ells ja que són els més nombrosos) no accepten el cristianisme. Per la raó que tota la cultura religiosa (litúrgia, costums, llenguatge, etc); no s'addiu amb el seu tarannà, forma de pensar, amb la totalitat de la seva cultura. Tot o és portugués, anglès, italià o europeu. També perquè en presentar-los-hi la nostra religió, abans del període pre-Vaticà II, s'havia fet sempre, no tan sols amb una ignorància supina de llur religió, sino també, amb menyspreu fort i total de tot el que fos o semblés hindú. El Vaticà II declarà que s'acceptés tot el que fos bo de la seva religió i creences, fins i tot molta de la mitologia que pretén donar lliçons morals i la cultura religiosa o no religiosa acceptable que és quasi tota. La litúrgia ja és indígena i tota l'actual mentalitat pot obrir insospitables camins per a l'evangelització. La paraula "conversió" no s'hauria d'usar ja que indica l'abandó total de les creences i costums per a acceptar una nova

cultura. No s'ha d'abandonar sinó perfeccionar i millorar. La paraula conversió significa deixar camins pecaminosos per a acceptar camins de gràcia. De pecador a sant. I no és exacte el concepte aplicat a l'acceptació de Crist i el seu Evangeli. El problema el creen els cristians antics, fidels i clergues. Per a ells acceptar qualsevol cosa hindú és claudicar. Per manca de coneixements teològics clars i dels decrets del Concili Vaticà II. Farà uns 3 o 4 mesos que es reuní a Ranchi tot l'episcopat de l'Índia (uns 110 bisbes), amb més del 95% d'indígenes, i es votà amb una majoria de 2/3 a favor de la hinduïtzació o inculturació del Cristianisme Catòlic, ja que era necessari. Els bisbes que objectaren, 1/3 del total, eren del Sud, de Kerala i Tamil Nadu, on hi ha les cristiandats més antigues i on temen la reacció dels "fidels" acostumats a una cultura religiosa d'influència occidental, siria, llatina, tancada i de forma de pensar estreta.

En una paraula, es pot ésser Hindú de cultura i cristià, àdhuc segons el Vaticà II, acceptant-ne els mites. Fins i tot les divinitats tan "abundants" només són representacions humanes. Com ha de fer-se?, dels innumerables atributs d'un Déu únic infinit i esperit. Així que no hauria d'haver-hi cap entrebanc per tal d'acceptar-les. Indubtablement hi haurà dificultats (com les de l'1/3 dels bisbes del Sud) per a adaptar la religió a l'hinduïsmo o a l'inrevés, pels catòlics tradicionals que ni en volen sentir parlar. Els religiosos i les religioses (generalment índies) no ho entenen i encara menys el poble cristià, tret potser dels jesuïtes.

Tornem, però, al tema de l'Església del futur propi a l'Índia. El veig esplendorós, gràcies al Vaticà II. Fet que sobretot a Europa s'ignora o no es comprèn. Amb tot hi ha alguns paràgrafs molt clars. Fins i tot Pau VI assenyalà que totes les religions tenien una revelació divina, si no total, almenys parcial.

Estem, doncs, en època de transició cap a un millorament d'adaptació que pot donar resultats positius. Els jesuïtes hem canviat el sistema de formació filosòfico-teològica dels estudiants, adaptant-lo a la mentalitat indígena, amb el qual el sistema dit escolàstic no tenia cap pun de contacte. Hem publicat un manual sobre la inculturació i els passos que han de donar-se per a la formació integral d'un missioner i sacerdot per als temps moderns i és la darrera paraula amb el nihil obstat, naturalment de totes les jerarquies locals i fins i tot de Roma.

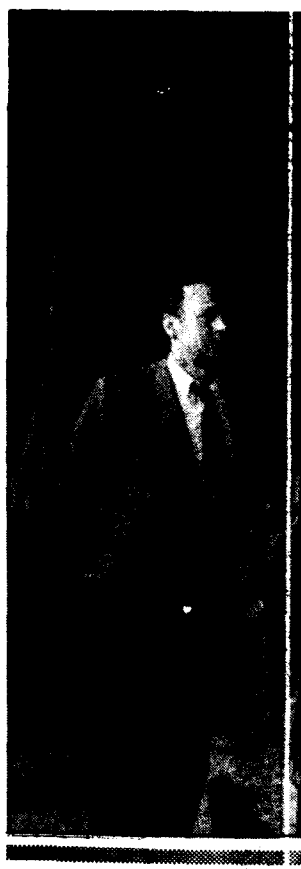
S'estudia profundament i intensa l'ascetisme i el misticisme tan nombrosos entre els hindús, fins ara ignorat pràcticament. El Pare Carles González Vallés ha publicat uns 33 llibres educatius on explica les costums i la mitologia Hindú a Gujarati, els quals li han valgut la medalla d'or i el millor premi de la literatura de tot l'estat de Gujarat, fet que li ha creat moltes simpaties. Durant la seva visita a Rajkot més de 5.000 persones acudiren a escoltar-lo i a demanar el seu autògraf.

Si això es va engrandint, crec que el futur de l'Església és resplendent i prometedor. Encara falta molt, però es tracta de posar a l'Església al dia del gran Joan XXIII. Hi ha una primera necessitat. S'han perdut ja massa segles en esforços inútils per inadequats i amb fracassos per errors garrafals, com el cas del Pare Richi, S.I., a la Xina, que havia elaborat una obra magnífica que fou destruïda per la burocràcia intransigent i ignorant.

Un bisbe francès que desconeixia la llengua, ni tampoc entenia res de la cultura xina, ho destruï. No caiguem en idèntics errors. Si l'Índia ha d'acceptar l'Evangeli ho farà amb aquestes condicions, no d'una altra manera. No oblidem que la seva religió i cultura és, sense dubte, pre-cristiana, posseïx molts segles d'existència i ha sofert fortíssims atacs com v.g. dels musulmans i està en el punt més àlgid mai no assolit. I tenen esperit més religiós que no pas els mateixos europeus. No és cap nació mentalment endarrerida, té tècniques també més avançades que a la pròpia Espanya i virtuts de les que manquem.

Si gaudeixen de tot aquest cabdal en ferm, veritablement l'Església renaixerà i ho farà amb fortaleza.

M.ª Rosa Vilarrubí



En Josep Ricart mateix s'ha trobat a porten un missatge,

Les creacions d'en Ricart expressionisme social re siva de la comunitat, tal realització d'unes mans giques. Els títols que són expressen l'ansia, la p sofriment d'aquest art "Home i humanisme", "pau", el 1966; "Via " "Pobresa i dignitat", tal realitzada en pro de les Camp de la Bóta.

Las salas d'art, especial

"De les deu vegades l'artista— no he volgut que hi hagués "tingla de m'hi està obligant per de fer sortir el meu noi una mica més allò que muntatge de les sales perquè es revaloritz i hagués admès algunes m'han fet o pertanyés. hores d'ara seria milic em coneixeria. Quan e ta no es fa, normalment valgui la pena, sinó pe hi ha darrera de l'ob deguts interessos. Cor comprar, per això s blemes."

Malgrat totes les difi vèncer, en Josep Ric Nacional en el concurs " a Torrevella (Alacant). T un concurs convocat per de la Maquinista Marít lona, en el qual present amb "mono" de treball

La vocació l'ha endavant

Josep Ricart inicià els a Vic, però la vocació ja petit. Als set anys, a l'e fang que després interca balins. En destacar-se n

CATALA

Demaneu



Un objectiu principal en l'obra d'en Josep Ricart

Busco l'alliberació, la dignitat de l'home''

autodefineix "escultor social del poble", un home que per això té molts inconvenients: els temes de les seves obres són socials i una protesta.

Perquè cerquen, en efecte, un camí, la vigència expressada fins i tot amb la simple paraula àdhuc amb la simple paraula que diríem caracterològica a les seves exposicions ocupació fins i tot el treball envers la realitat: el 1965; "Existència i dignitat social", el 1968; "Bé el 1968. Aquesta fou l'obra de les escoles dels gitanos del

un "muntatge"

que he exposat —diu— mai entrar a una sala d'exposicions, i no obstant el temps que és l'única manera de veure la seva obra. Sé que si algú compra, entrar en el treball d'exposicions serveix a la seva obra. Sé que si algú de les propostes que algun partit polític, a través d'alguna promoció, a través d'alguna promoció, perquè el seu treball sigui alguna cosa més que una obra, de la persona i els que jo no m'he deixat mai de tenir pro-

ultats que ha hagut de aconseguir el Premi "Home del Mar" convocat el 1950 va guanyar les Escoles d'aprenents de la Terrestre de Barcelona un Jesús obrer, vestit amb un pa, entre d'altres.

ajudat a tirar

primers estudis artístics que portava a dins des de la col·lecció ja feia figuretes de plàstic amb cromos i amb els que d'altres i en no

tenir facilitats per les altres assignatures emprèn- gué el camí de les arts.

—Què és per a tu l'escultura?

—Una cosa essencial de la vida, forma part de la meva persona, m'expresso cent vegades més bé amb una obra que amb una xerrada.

Per a mi, el meu treball és fer un camí d'idees protestàries de moltes coses d'aquest món amb les que no estic conforme. El meu art és agre per al client, perquè en el fons de tot és buscar l'alliberació, la dignitat que és la resurrecció.

—Per què busques tant la resurrecció?

—Precisament, per la mateixa injustícia.



La vida del poble català pastada en la fe, l'amor i el treball, fou enaltida per la lira poètica de Mn. Cinto Verdaguier. És sobre aquests pilars que es fonamenta la pau i la grandesa dels pobles.

(Monument a l'Atlàntida de Verdaguier a Taradell, Barcelona)

—Qui t'ha ajudat a seguir per aquest camí vertaderament difícil.

—Jo seria mort si no hagués estat per un company escultor que vaig tenir sempre al costat en l'època més crítica. Ell va ajudar-me a sortir d'aquest camí quan jo no hi veia sortida.

L'escultor Ricart és casat i pare de sis fills, als

qui no ha volgut dirigir cap al camí de l'art, simplement perquè no vol que passin gana com el



seu pare. És un home molt sensible, molt preocupat pel món que l'envolta.

El missatge, el fet més important de l'obra d'en Ricart

El més important per a ell és fer una obra que porti un missatge, un simbolisme. Al seu taller, en entrar, sembla que hi vegis totes les injustícies, les protestes, les pregàries, el sofriment... entenc que a la gent li costi comprar aquesta obra ja que reflexa una realitat que estic segura que molts voldríem oblidar o deixar passar de llarg.

Les mans són un signe patent en la majoria de les obres d'en Ricart, tenen una força especial, un signe. El 1965 exposà, a l'Ateneu Barcelonès, el tema monogràfic "mans", amb seixanta peces i sota el títol "Home i humanisme". Amb els símbols de les mans, Josep Ricart mostra la mà de Crist, el matrimoni, la pau, la sardana...

Dels 14 als 19 anys, el seu pare el va fer entrar en un taller d'escultura religiosa a Vic. Després vingué a Barcelona i ingressà a l'escola superior de Belles Arts, d'on actualment n'és professor.

En Ricart té com a objectiu principal que la seva obra compleixi una missió i per tant, que hi hagi comunicació, cosa que moltes vegades no aconsegueix.

—Em sento molt buit —diu— quan la gent mira la meua obra i es queda fred, o quan em

pregunten què vull dir o simplement quan la miren amb indiferència... M'agradaria que trobessin el què jo vull dir, que veirssin la meua protesta, la meua denúncia i que s'identifiquessin amb ella. Sé que és difícil; avui la gent no vol veure la realitat, li agrada més veure coses boniques, fantàstiques i irreals''.

—Perquè hi ha tant d'art religiós en la teua obra?

—Potser perquè a través d'ell jo podia expressar el que sentia, però tampoc va ser així. Al principi tampoc em deixaven fer l'art religiós que jo volia, expressionista, encara que fos per posar a les esglésies, no un art clàssic de sants bonics, policromats i buits.

—Et consideres un home molt religiós?

—No gaire, no obstant la religió pot ser que em frapés amb la mort del meu germà que era seminarista. Mai havíem congeniat i després em vaig sentir acusat per la consciència. Més que religiós sóc sensible i m'afecta la injustícia.

—Creus en els sants després d'haver-ne esculpit tants?

—Els considero uns intermediaris en certa manera exemplars. Ara no tots els sants són de la meua consideració. Tinc devoció a sant Gaetà que no sé qui és, però quan les passo morades penso en ell.

—Com veus la figura de Crist, ja que és motiu de moltes de les teves obres?

—Vull representar en ell, al pobre universal. Ell va ser un pobre, va deixar-ho tot; jo el veig com una llimona espremuda però que encara, només amb la pell, té el màxim valor. Per això moltes vegades li dono un bany daurat com a signe de màxima riquesa.

—Què penses de la política?

—No crec en la política; hi veig massa hipocresia però la considero necessària i admiro els homes que estan davant dels partits. No obstant, la política és una eina important, si jo hagués fet concessions polítiques, com he dit abans, segur que avui seria cotitzat.

La societat s'aprofita dels humils

En Josep Ricart, després de lluitar per tirar endavant la seva obra, no s'amaga de dir que s'ha tornat especulatiu, com tots, i que viu d'encàrrecs d'art decoratiu perquè el que a ell li agrada fer no dóna diners. "Com més humil m'han vist, més s'han aprofitat; fins i tot hi ha gent que encara em deu originals''.

En Ricart parla amb ressentiment. Però té il·lusions i forces per a tirar endavant allò que molts li rebutgen perquè és massa viu, massa real. La seva màxima il·lusió ara, és poder fer, un monument als drets humans. Ha fet ja algunes maquetes però, no hi ha ningú que, ara, mostri interès per patrocinar-lo. Com sabeu, en Josep Ricart ha fet monuments a tot Catalunya: el de la Sardana, a Tona i a Granollers, el de Verdaguier a Taradell, el del Cooperativisme i el Matrimoni a La Sagrera, al Dr. Josep Trueta al Poble Nou, entre altres. Fins i tot, la imatge de la Verge de Montserrat que hi ha instal·lada a la cova de la Mare de Déu és d'aquest escultor, cosa que molts no saben perquè pocs ho han donat a conèixer.

Montserrat Vilaseca

EDITORIAL CASALS

MATERNAL • PREESCOLAR • E.G.B. • B.U.P.

PUBLICACIONS EN:

CASTELLANO • CATALÀ MODALITAT BALEAR • GALEGO • EUSKERA

Informació a: Editorial Casals Casp, 79. Barcelona 13 Tlf. 2 45 72 03-04

Paraula de vida

"...LI SON PERDONATS ELS SEUS MOLTS PECATS PERQUE HA ESTIMAT MOLT..." (Lc. 7,47)

No has fet mai l'experiència de descarregar-te, potser amb molt d'esforç, lleuger, lliure com un ocell i amb unes ganes boges d'estimar i d'estimar? D'estimar Déu per no tornar a ofendre'l i d'estimar el proïsme?

Doncs bé. Si has estat així vol dir que has experimentat una mica allò que la pecadora va sentir aquell dia en el seu cor.

Era un matí i quasi segur que havia sentit parlar Jesús en una sinagoga o a la plaça del poble.

Què deia? Anunciava un regne de perdó per a tots aquells que haguessin pecat.

L'havia anat a trobar, desconcertada per l'amor de Déu que la tocava personalment i la cridava a combregar amb Ell.

Sabent que Jesús menjava a casa d'un fariseu, Simó, s'hi va examinar. Es posà al costat de Jesús i amb les seves llàgrimes li banyà els peus, els eixugà amb els seus cabells i els va ungir amb oli perfumat contingut en un flascó alabastre.

"... Li són perdonats els seus molts pecats perquè ha estimat molt..."

La pecadora amb el seu comportament, expressa una profunda gratitud: "ha estimat molt"

Està convençuda d'haver trobat en Jesús la salvació. L'ungüent és signe de veneració, be-

sar-li els peus és com si li digués: m'has salvat la vida.

No sent cap preocupació de mostrar els seus cabells en públic, fet vergonyós per a tota dona oriental, però per a ella mancat d'importància.

Evidentment, Simó, el fariseu, no la comprèn, com tampoc no comprèn Jesús. Segons la llei, el contacte amb els pecadors és prohibit.

Aleshores Jesús explica amb la paràbola dels dos deutors, que estimarà més aquell a qui més s'hagi perdonat.

"... Li són perdonats els seus molts pecats perquè ha estimat molt..."

Jesús aprova, per tant, l'actitud de la pecadora, però en canvi, té alguna cosa a dir personalment a Simó: "Vaig entrar a casa teva i no em donares aigua per als peus. En canvi, ella me'ls ha banyat amb les seves llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els seus cabells.

A Simó, que no ha tingut cura d'aquests actes d'hospitalitat, tot i creure's just perquè observa la llei, li falta, si més no, el que la dona posseeix: gratitud i amor. Ell no ha sofert la seva experiència transformadora ni s'ha sentit alliberat per Déu que tot ho perdona, ni sent un amor particular envers Jesús, ni la necessitat de convertir-se ni s'adona que la pecadora està a prop de Déu.

La pecadora està a prop de Déu. Ell, encara n'està allunyat. "...Li són perdonats els seus

molts pecats perquè ha estimat molt..."

Hi ha qui dona a aquestes paraules només la següent significació: Perquè ha estimat molt, molt li ha estat perdonat. Però en aquest episodi l'amor de la dona és afecte del perdó obtingut; la seva gratitud és el senyal d'haver-li estat perdonats els seus molts pecats. De fet, Jesús concloï: "a qui poc se li perdona, poc estima"

No ens passa així mateix a nosaltres?

Precisament quan s'experimenta l'amor de Déu, que és el primer a arribar-nos amb el seu perdó ens ve la força d'estimar i de començar de bell nou.

"...Li són perdonats els seus molts pecats perquè ha estimat molt..."

"Ha estimat molt" Adonat-se de l'amor que Déu li té, la pecadora, estima. I així esdevé la figura i el model dels cristians el deure dels quals és l'amor: estimar Déu i proïsme.

Aquesta conversió a Déu, a l'amor de Déu, en la dona no és només un cas excepcional que podem trobar entre els grans convertits. No aquesta ensenyança val per a totes. Déu no s'allunya del pecador com creia. Simó el fariseu. Déu, al contrari, va a la recerca del que està perdut. El seu cor es bolca, especialment, cap als que tenen més necessitat de misericòrdia. De fet, Jesús va ser acusat "d'amic dels publicans i dels pecadors".

Amb aquest amor Déu suscita l'amor i estableix una relació entre l'home i Ell, una relació viva i personal, no burocràtica, que és essencial per a poder anomenar-nos cristians.

Chiara Lubich



Celebració eucarística de pregària viva i de germanor

En què consisteix

Hom pot preguntar en què consisteix la celebració eucarística de pregària viva i de germanor. Doncs en viure l'oració integralment dintre el marc de l'Eucaristia i en un clima de germanor.

Això vol dir, dedicar-se de debò a l'oració en les seves variades formes o actituds que ens permet la celebració: personal, comunitària, contemplativa, reflexiva, silenciosa, clamorosa.

Hem dit en el marc de l'Eucaristia, perquè és una excel·lent ocasió per a fer oració mentre celebrem l'Eucaristia, ja que tota ella és una invitació constant a la pregària en els seus diversos aspectes o sentiments: adoració, confiança, penediment, súplica, admiració, lloança, gratitud, amistat.

A més, l'Eucaristia, és Jesús mateix qui ve al nostre encontre per comunicar-se amb nosaltres i nodrir el nostre esperit amb la divina paraula i amb el Pa de vida que ens ofereix.

Hem dit també en un clima de germanor, perquè en aquesta celebració s'ha de procurar l'escalf familiar; s'ha de viure el sentit comunitari o de germanor tal com el vivien les primitives comunitats cristianes.

Com assolir tot això

Tenint present aquests quatre punts:

Primer, el qui assisteix a aquesta celebració ha d'ésser conscient que va a fer oració, per a unir-se més a Déu i també als germans, amb els quals comparteix un mateix anheli ideal.

Després, cal donar un temps, en el transcurs de la celebració, per a po-

der dedicar-se a l'oració personal —intent primordial d'aquesta celebració. Els moments oportuns que cal aprofitar són aquests: En l'acte penitencial, allargant una mica el temps de silenci per a l'oració de compunció, conversió, etc. Després de les lectures bíbliques, el sacerdot cal que indiqui breument els punts o idees interessants, les que més mereixen la nostra atenció i reflexió. Serà una ajuda valuosa per a l'orant. Després de la comunió: és una bona ocasió per l'oració de gratitud, petició, etc. Es podria acabar amb alguna pregària comunitària apropiada (Salm o cant)

El tercer lloc, tot allò que es cantava cal fer-ho amb esperit fervent, sense rutina, com pregària que surt del cor. Cantant així és pregar dues vegades, segons sant Agustí.

Finalment, convé fomentar una bona amistat amb els participants d'aquesta celebració, per a promoure entre ells l'anhel i perseverança en l'oració. A mb tal fi, serà bo de buscar ocasions de conversió íntima per a comunicar-se les experiències de l'oració. anhels, inquietuds, llums, sentiments.

Eficàcia d'aquesta celebració

Si s'observen els quatre punts esmentats, aquesta celebració resultarà de veritat, tota ella, una pregària viva, personal i comunitària alhora, i el participant obtindrà l'aliment espiritual complet que necessita, tant per a la seva vida interior com per a la seva vida de relació i testimonial, projectant als altres la llum i força rebudes.

Josep Riera, prev

La Bíblia a l'abast

L'esperit d'afecte i de benvolença (Za 12:10-11)

Es molt possible que tota la força d'aquesta profecia recaigui sobre la primera part del v. 10. Abocaré sobre el llinatge de David i sobre els habitants de Jerusalem un esperit d'afecte i de benvolença. Aquesta expressió: esperit d'afecte i de benvolença, del leccionari litúrgic és traduïda per altres versions com l'esperit de gràcia i d'oració, o també com l'esperit de gràcia i de clemència. El profeta diu als seus comtemporanis que de les moltes maneres que hi ha d'esguardar els fets de la vida individual o col·lectiva, sols una és capaç de fer-nos-els veure en tota la seva dimensió transcendental. Cal mirar els homes, les coses, els fets, des de la fe. Llavors podrem fer una crítica exemplar dels fets i sobretot podrem criticar-nos, veure de debò, no sols el que ha estat fet, sinó el que hem fet. Som al primer pas del procés de conversió. I això és certament un do de Déu. Per això necessitem que Déu "aboqui" damunt nostre un esperit de gràcia i d'oració, que ens porti fins a l'interior de la clemència divina.

El mal és una trista constant en la vida dels homes. I gairebé sempre pren la forma de la violència i de la injustícia. Ataquem la persona humana que encarna idees i actituds que no són les nostres. I ho justifiquem, fins i tot, amb arguments religiosos. És l'abominable i abusiu "Déu ho vol" de totes les guerres que a sobre l'absurditat que els és pròpia encara hi afegeixen la ironia de dir-se santes. Si no hi ha algú que ens obri els ulls acabarem "traspasant Déu". El mot hebreu que el profeta posa a la frase aquell que han traspassat, significa traspasar algú amb l'espasa o amb una llança. Certament que amb aquestes eines, per malícia que s'hi posi en usar-les, ni amb cap altra, no podem tocar Déu. Aquí rau precisament la força de la crítica del profeta: Violentant l'home, assassinant-lo, traspassem sacrilegament Déu. Perquè Déu s'identifica amb l'home, sobretot amb el

perseguit i oprimat, i pren la seva defensa. Així ho advertirà Jesús a Saule, perseguidor de cristians: Jo sóc Jesús, que tu persegueixes (Fets 9:5). Es necessita una clarividència molt gran per descobrir aquesta dimensió de la dignitat humana. Sols és possible fer-ho des de la fe. És el que aporta la denúncia del profeta: Llavors miraran aquell que han traspassat. S'adonaran del que realment han fet. L'ultratge a l'home comporta l'ultratge a Déu. Segons altres versions, aquí s'hauria de llegir: I ells miraran vers, mi el qui han traspassat. És a partir del coneixement del que s'ha fet, que es pot avançar cap a la contrició. El que fins fa poc era menystingut i bandejat, ara és objecte de dol per part dels qui el marginaven. Déu els ha fet la gràcia de veure-hi i els ha menat pel corriol de la contrició: faran per ell un dol... ploraran amargament per ell.

De qui parla en realitat el text? És impossible d'escatir-ho. Certament que es deuria referir a algú que havia estat injustament occit. Algú que havia donat la vida pels seus i potser havia acabat a mans dels seus, o defensant-los. Fa referència potser al pietós rei reformador de Judà Josies, mort precisament a Meguedó? (vegeu 2R 23, 29). La reflexió cristiana hi ha vist des de bon principi un text messiànic. El quart evangeli l'aplica a Jesús. Després que l'evangelista ens ha contat la mort de Jesús i com un dels soldats li va travessar el costat amb una llança, ens diu que tot això va succeir perquè es complís l'Escritura que diu... Miraran aquell que ha estat traspassat, (Jo 19: 36s). És la mateixa lectura que fa la litúrgia d'aquest diumenge posant-nos aquest text de Zacaries com a introducció del text evangèlic de Lluc 9: 18-24.

Josep M^a Aragonès.

Costums i tradicions

Focs i aigua per Sant Joan

Jesús nasqué en el solstici d'hivern; el seu cosí, Joan, en el d'estiu, és a dir, en dues ocasions de l'any festejades pels pagans amb ritus espectaculars, com els del foc. D'ací que el món cristià, en aquest cas com en d'altres, lluny de pretendre desarrrelar uns costums i unes tradicions ancestrals, se les fes seves; "batejant-les", podríem dir.

Així ocorregué amb els focs rituals del solstici d'estiu fent-los coincidir amb la nit de sant Joan. No fou sense certa resistència, però, ja que arribaren a ésser prohibits l'any 680 pel concili de Constantinoble. Als Països Catalans constitueixen un record del naixement del Precursor, puix que sorgeixen d'una llegenda segons la qual, les dues cosines, Maria i Elisabet convingueren que quan aquesta estigués pròxima a infantar, el seu espòs, Zacaries encendria una gran foguera a la muntanya més alta de Judea, perquè en veure-la, Maria correngués a assistir-la.

Les fogueres, per aquesta raó, s'encenen als cims. A la Catalunya Nord, al Canigó i els fallaires, habillats a la faïso medieval, baixen la flama fins a Perpinyà -d'on sant Joan és patró- i culminen la festa amb un simbòlic assalt i incendi del Castell. Abans, les flames eren baixades pels fallaires, sense l'espectacularitat d'ara i la tradició és glossada per Verdager en el primer cant de "Canigó" i explicada en les notes on inclou una cançó popular que s'en fa referència.

Ací, les falles més espectaculars, potser són les de l'Alt Pallars i la Vall d'Aran. Els fallaires encenen tanys de pi posats a assecar un any abans i tasconats de teies. Baixen alegrement cap a les valls on s'encenen les fogueres més grans. En algun d'aquests indrets, abans d'encendre els focs es resava el rosari i el rector els beneïa així que començaven a treure flama. Hom cantava i dansava:

"Aquesta nit encenem falles,/ aquesta nit alegrement;/ digue'm tots: Alabat sia/ el Santíssim Sagrament".

Una altra corranda pròpia de la revetlla de sant Joan feia així:

"Aquesta nit encenem falles,/ aquesta nit de sant Joan;/ aquesta nit collim les roses,/ del roser de sant Joan".

Aquesta darrera sembla fer referència a les roses de la gavarrera, car antigament les noies dels pobles de Ribagorça, abans de sortir el sol el matí de sant Joan, anaven a pentinar-se sota les gavarreres i els cabells que restaven enganxats a la pinta, eren lligats a la planta perquè creixés més ufana. En canvi, a Sarroca de Bellera, pel fet de pentinar-se sota una gavarrera creien que els cabells creixien més ondulats.

Tornem als focs que per pobles i ciutats encén la mainada pels carrers mentre esclaten els petards i les piules, avial costum, segons opinió generalitzada, dels temps del domini àrab. Potser per això la mainada cantava:

"El dia de sant Joan/ és diada d'alegria;/ fan festa els cristians/ i els moros de Moreria".



D'altres costums propis de la revetlla eren els d'anar-se a banyar, potser en record de les immersions baptismals al riu Jordà. "Per sant Joan, el primer bany", o "Per sant Joan, el riu vol carn" diu el refranyer.

Als llocs on hi havia mar, o el riu era més o menys navegable anaven a barquejar. També s'anava a veure la sortida del sol o a veure'l "ballar a la platja" i a collir la berbena, considerada sagrada pels celtes, i portadora de bona ventura.

La revetlla de sant Joan sempre ha estat bulliciosa. Quan a Barcelona s'urbanitzà el Passeig Nou, la gent s'hi concentrava fent-hi gran xivarri. Fou per aquesta raó que l'indret prengué el nom de Passeig de sant Joan.

Esteve Busquets i Molas.

Pensant-hi bé

El llit

El qui va inventar el llit era un gran savi. Possiblement aquesta afirmació és un tòpic; probablement el llit no l'ha inventat ningú.

Simplement l'home ha anat millorant el seu jaç segons li ha demanat la seva jeia. El sòl en sec, l'herba, les fulles, la palla (aquesta fase fou important i n'ha quedat un bon record; encara avui d'aquell que va pel món mig adormit en diem: "Dorm a la palla"), la malfega, el matalàs de llana, clin, ploma, espuma, molles, fusta, etc. El final, ja ho veieu, hem acabat tocant fusta. Això s'ha d'entendre; és bo que l'esquena reposti sobre fusta; no ho és gens que "et toquin l'esquena amb una fusta".

Què devia pensar el primer home quan la primera son va aclucar-li les parpelles? En quin primer llit va dormir-la? Us imagineu el què devia ser un son paradisiac? Us imagineu quina rebel·lió contra el primer pecat que li donà malson? (Els investigadors tenen camp per córrer).

En general, el qui "és" de bona jeia "té" bona jeia. I a l'inrevés.

El que som ens acompanya sempre, fins i tot al llit. El que no he entès mai és allò de: "Si vols estar ben servit, fes-te tu mateix el llit". Francament, no és cap desideratium. Precisament el llit es fa bé quan es fa pels altres. Un mateix és bo per a desfer-lo; el fas quan el fas, malament i per força. Ben servit és que un altre et faci el llit.

Abans, ficar-se al llit demanava una grimpada; i sortir-ne, "saltar del llit". Pujant-hi hi havia perill de trencar-se una cama; i baixant, la closca. Caure del llit era una peripècia que podia portar-te a allitar-te a l'hospital. Aquestes eren desavantatges; l'avantatge era que on grimpaven les persones no podien grimpar-hi les bestioles; ara, amb els llits ran de terra, aneu a saber quina colla hi dorm!

Tampoc és just convertir el llit en un parking. Abans el llit més important i singularment característic, era el llit nupcial en el que tenien lloc el ritus, la festa i la comunió d'amor dels esposos. Era un verdader talem. Ara està de moda "fer llit a part". Deuen haver-hi pros i contres. Però no deixa de ser simptomàtic. És clar que és pitjor fer llit amb tothom, encara que, dissortadament, films i serials que podrien subtítolarse "el catre en flames" intenten, grollerament, fer-nos creure el contrari.

Quan pots ficar-te el llit i dormir-hi la son fins que el cor et diu prou, tot llit és un llit de roses; quan t'abandona la



son perquè el xivarri, els maldecaps o el ciàtic no et deixen aclucar els ulls, tot llit és un llit d'espines. Ja sé que hi ha llits més tou, més durs, però una bona son els estova tots, i un mal de queixal o de calaix els endureix. Perquè el llit és per dormir, no per donar-hi voltes. Però, amics, què fariem sense el llit?

Una de les satisfaccions més simples és la següent: Un idíl·lic raig de lluna té l'atreviment de filtrar-se pel porticó a la cambra-dormitori. Un es desvetlla amb la penosa idea de que ja és hora de llevar-se; per després, feta l'oportuna constatació, poder dir, amb una mena de primària, inconscient alegria biològica: "Torna-te'n al llit que això és la lluna".

I tant parlar del llit m'ha entrat ja la son. (I potser també a volsaltres). Perdoneu.

"En aquest llit em ficaré, confiat-hi dormiré; pel meu àngel ben guardat, que em diu: Xesc, dorm i reposa..."

Bona nit, nois!

Xesc Soliu.

La font del desmai

Selecciona i comenta: Climent Forner

Octavi Saltor

Una bona avinentesa per a parlar d'aquest poeta: les seves noccs d'or matrimonials que s'escauen el proper dia 18, convertida en mestressa del seu cor per tota la vida aquella que un dia escollí per reina d'uns jocs florals.

Nat a Barcelona el 28 de març de

1902, és un dels apòstols més entusiastes amb què ha comptat la literatura catalana cristiana abans i sobretot després de la guerra civil espanyola, des que fou president de l'Associació Catalana d'Estudiants (1922) fins ara que, a la ratlla de la vuitantena, sotmès a diàlisi en dies alterns, lluita heroicament entre la vida i la mort en "un avui sense demà", a frec de Déu per una banda i a frec dels homes i del país per l'altra. Artista polifacètic de la paraula, a més d'advocat i polític (és orador, conferenciant, periodista, crític, investigador, assagista, acadèmic, premiat en diversos certàmens literaris), s'integra com a poeta en l'òrbita de Josep M.ª López-Picó (del qual fou gran amic i panegirista), tant pel seu temari i fer-

vor religiosos, com per la forma conceptual dels seus recursos expressius. Pròdig i eloqüent com és de natural, ha trobat en el sonet clàssic la manera més usual de contenir-se, tant quan s'encara amb el misteri insondable de Déu ("Déu és el terme i el començ de mi"), com d'ell mateix i del mar ("el mar tan inexplicablement bell", que comentava Jaume Bofill i Ferro).

Ha publicat, a part d'innombrables pròlegs i opuscles, els llibres següents: Les idees literàries en la Renaixença Catalana (Premi Pelfort 1933), Cendra votiva (1952), Port-Salvi (1955), El rescat diví (1960) i El frec diví (Viola d'or als Jocs Florals de la 3.ª edaf, 1979).

Sonet de la maturitat santificada

I quan la fi dels temps sigui arribada, crepitara en les cendres de la llar la flama d'una amor assaonada que sota un sostre vell somriu encara. Quina serà la nostra sort, amada? Quin destí sotja nostra vida, avar? Ambdós en el Senyor farem estada per sempre més, si em salva el teu esguard.

Vencedora de tota covardia, tu encarnaràs prop meu la poesia mentres ai pit m'alení el teu caliu. I del refugi del teu braç, a l'hora que el Més Enllà m'allunyi de ta vora, ens reveurem al regne del Déu viu!

Octavi Saltor.

Racó del llenguatge

El català sense esforç

Poques eines de redreç té el català a casa nostra. Sí que a les escoles l'ensenyen i que ha entrat als nivells de batxillerat i universitaris, però si no entra al domini popular sempre serà una llengua més estudiada per força.

En canvi si hi hagués un setmanari ben popular o alguns còmics infantils i juvenils de gran acceptació seria tota una altra cosa. Aprendre'l català sense esforç, que sembla que es la millor manera d'aprendre ja el català sinó qualsevol matèria.

Nosaltres no tenim l'abundor de còmics que hi ha en castellà, ni falta que fa, estic temptat de dir en vista de la poca qualitat de la majoria d'ells, però sí que ens convindria que n'hi hagués alguns de ben fets.

Tenim, això sí, els còmics en forma de llibre, més cars i de no tanta divulgació. Penso ara en els de Tintín i

Astèrix, acuradament traduïts per Joaquim V. Malló i Montserrat Albó respectivament. A casa hi són tots. Els meus fills, de petits, i encara ara, els han llegit i han estat per a ells una bona escola de català en temps de mancança. Continuen sent-ho però ens falta renovació i varietat en aquest gènere i, sobretot, que siguin veritablement populars. Ambdós es caracteritzen pel bon llenguatge i per l'aire de diversió i facècia que els anima, i com que són llibres d'acció hi abunden les exclamacions pintoresques i les maneres de dir populars i correctes degudes a la traça dels traductors que saben trobar en català les paraules adients a les expressions franceses.

També cal esmentar la col·lecció de Grans llibres per als infants, d'Editorial Bruguera, amb títols com El gran llibre de viatges, El gran

llibre de llegir, el de vacances, el de comptar, el de riure, el de faules, etc., que donen als més petits informació i coneixement de molts temes i de passada els entra fàcilment la llengua, per obra i gràcia del traductor Frederic Larreula a qui hem d'agrair una perfecta i eficaç versió.

Acabo amb una pregunta: ¿quan sortirà el còmic català de preu assequible, que sigui capaç d'adjudicarse del tot el favor del públic infantil?

Perles ortogràfiques

Llegit a l'aparador d'una botiga cèntrica: Venta de llits de mimbre i bresols. Desde 1.100 ptes. Barbarrismes i mala ortografia. Correctament hauria de dir: Venda de llits de vimet i de bresols. Des de 1.100 ptes.

Albert Pera



Calendari

Diumenge, 22 de juny. XII del temps ordinari. Sant Paulí de Nola, b.; Joan Fisher i Tomàs Moro, mrs.

El sol surt a les 4.17 i es pon a les 7.28 (hora solar).

Festa major a Bonastre.

Dilluns, 23 de juny. Sant Josep Cafasso; Zenó, mr. i Santa Agripina, vg. mr.

Dimarts, 24 de juny. La Nativitat de sant Joan Baptista. El lloc que ocupa sant Joan en la Història de la salvació, la lloança que d'ell fa el Senyor, la noblesa de la seva figura, el fet del seu martiri i el descobriment i difusió de les seves relíquies (veres o suposades), tot ha fet que el Baptista fos el primer sant venerat amb una solennitat joiosa. La vetlla de sant Joan, més profana que religiosa, donà peu a una certa creença que unes herbes collides en la nit de sant Joan tenien virtuts especials; entre aquestes herbes, s'hi compta la berbena, planta que ha acabat donant nom a la vetllada de la vigília de sant Joan.

Festa major a Campdevàrol, Lés, Llavaneres, Montgat, Olesa de Montserrat, Palamós, Pineda de Mar, Prats de Lluçanès, Sant Hilari Sacalm, Sant Joan de Galí, Sant Joan de Vilatorrada, Vilassar de Mar, Valls i Vilada.

Fira a Castelló d'Empúries, Pineda de Mar i Sant Joan de les Abadesses.

Dimecres, 25 de juny. Sant Guillem, ab.; Pròsper, b.; Adalbert, i Santa Eva.

Dijous, 26 de juny. Sant Joan i sant Pau, mrs. Pelai, nen mr. i santa Perseveranda, vg.

Divendres, 27 de juny. Ntra. Sra. del Perpetu Socors. Sant Ciril d'Alexandria, b. i Ladislau, rei.

Dissabte, 28 de juny. Sant Irineu, b. mr.; Paulus I, p. i Argimir.

L'Església celebra

22 de juny. Diumenge XII de durant l'any. Lectures: primera Za 12, 10-11; Salm 62; segona Ga 3, 26-29; tercera Lc 9, 18-24.

23 de juny. Dilluns de la XII Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 R 17, 5-8. 13-15a. 18; Salm 59; segona Mt 7, 1-5.

Vigília de sant Joan Baptista. Lectures: primera Jr 1, 4-10 Salm 70; segona 1 P 1,8-12; segona Lc 1, 5-17.

24 de juny. Dimarts. Naixement de sant Joan Baptista. Lectures: primera Is 49, 1-6; Salm 138; segona Ac 13, 22-26; tercera Lc 1, 57-66.80.

25 de juny. Dimecres de la XII Setmana de durant l'any. Lectures: 2 R 22, 8-13; Salm 118; segona Mt 7,15-20.

26 de juny. Dijous de la XII Setmana de durant l'any. Lectures: 2 R 24,8-17; Salm 78; segona Mt 7,21-29.

27 de juny. Divendres de la XII Setmana de durant l'any. Lectures: primera 2 R 25, 1-12; Salm 136; segona Mt 8,5-17.

28 de juny. Dissabte de la XII Setmana de durant l'any. Lectures: Lm 2,2.10-14.18-19; Salm 73; segona Mt 8,5-17.

Vigília de sant Pere i Sant Pau. Lectures: primera Ac 3, 1-10; Salm 18; segona Ga 1, 11-20; tercera Jo 21,15-19.

Detallant l'abillament del Precursor

Els evangelistes, aliats dels pintors de sant Joan

Poques vegades han precisat els evangelistes amb tant de detall l'abillament i escenografia d'un personatge com en el cas de sant Joan Baptista. La seva presència descomunal, arestant, omple, per si mateixa, una inspiració artística.

Sant Joan és la veu que clama en el desert. Amb aquesta presentació el veiem omplint amb la seva paraula els espais. El veiem solitari, voltat d'infinitud desèrtica que només és capaç d'omplir la seva veu, que, per una banda, té ressons apocalíptics, i per l'altra, és prevenció adoctrinadora del què ha de venir.

Després, el seu abillament format per un vestit de pel de camell i un cinturó de cuir cenyint el seu flanc. Ja està la figura amb tota la seva terribilitat. Sense la possibilitat que l'albir d'artista modifiqui aquesta descripció subratllada per Mateu i Marc. Després, la nuesa resseca, tendonosa, de l'asceta que s'alimenta de llagostes i mel silvestre. Així estan configurades totes les seves versions artístiques. Endurit també per la seva predicació que fuetgeja feridament els pecadors, als que, com a sofrent de les plagues del desert, qualifica de niu de víbores. I sobre aquests esdeveniments, el que en certa manera condiciona la seva història és la seva gran bellesa. Una bella testa capaç d'enamorar princeses.

Els artistes en la vida del Baptista

No són escassos els quadres on figura sant Joan; unes vegades va unit al baptisme de Jesús, d'altres, ja adult; però la major part de noi i adolescent. Trobarem en el Greco la versió més fidel del que pot considerar-se l'arquetipus del Baptista. La imatge del Museu de València és la més expressiva. Alt, llenyós, sec i aspre, amb primor de branca seca, amb el calor que, per si mateix, espiritualitza i afina aquesta figura, el cap de la qual sembla submergir-se als cels. S'ha de tenir en compte que no solament anuncia el qui batejarà en l'esperit, sinó la ira que arriba. Als seus peus unes pedres agudes, uns pocs còdols punxeguts. I l'Anyell de

Déu. Sempre el símbol de la innocència als seus peus.

En l'art italià és on es troven els més bells exemplars. Amb predilecció s'inspiren en Lluc, quan diu: El Noi creixia i s'enfortia en l'esperit, i habitava en els deserts fins el dia de la seva manifestació a Israel". Dona-



El "Joan Baptista" de l'absis de Sant Pere de Bungal (Lleida), apareix com el profeta del foc, auster i patètic. És una obra del romànic català, incorporada, com tantes d'altres, en el Museu d'Art de Catalunya.

tello el presenta en quatre sensorials estàtues. Infant, d'una subtil bellesa, de carn càndida i sense eclòsió, amb el vestit de pel de camell enganxat a la pell. Juvenil, flac i rítmic, de gran espiritualitat i gentil actitud daleosa i tensa. Ja en la plenitud varonil, ample, amb fortalesa de cabdill, amb quelcom de decisió guerrera. I, finalment, ja vell. Amb el cos amb prou fines perceptible entre una tempesta de borrellons i pels en una enrinxolada confusió. Tot agitat, selvàtic, imatge d'una ferotge vida de penitència i ascetisme. No oblidem que l'àngel anuncia a Zacaries que no beurà vins ni licors.

Sant Joan predicant

Són molt belles les representacions del Baptista predicant. Arribaven a ell "multituds" per ser batejades. Li enviaven sacerdots i levites per interrogar-lo. Aquestes multituds redegan a Joan en una de les més grans creacions de tots els temps. La llum miraculosa cau sobre el Precursor, a qui rodeja tota mena de persones, amb els gallards abillaments orientalizants que maneja Rembrandt. I entre altres representacions, recordem la del Veronès, amb una dialèctica actitud contravertida amb personatges bíblics.

Contestant els saduceus

En aquest sentit, té enorme bellesa plàstica el relleu de l'església de sant Bertomeu de Lleja. L'expressió de meravellada admiració dels saduceus és admirable. Al baptisteri de Castiglione Olona, és de dolça expressivitat.

El sant Joan de Leonardo da Vinci

Apareix torbador, enigmàtic, amb un somriure fet de seduccions i d'intimisme. Figura que resumeix l'ambigüitat platònica de Leonardo.

Aquí no podem fer referència a la història d'Herodes i Heròdiades, amb la degollació de sant Joan, que tantes i tantes vegades ha estat evocada en tots els temps de l'art cristià. Referint-nos al nostre art, citarem el final d'aquest drama. Amb el cap de sant Joan sobre una safata, que a la pintura italiana —Tizzia, Luini— és de nobles trets. I la nostra estatuarià dels més tràgics i afinats trets. Abunden peces tant esferèidors, com la del Museu de Valladolid, de Villabrille. I per acabar recordem el sant Joan Baptista de Rodin, figura de gran perfecció baronil que avança desguarnit i aclamatori.

José Camón Aznar

Quan diem

Sagrat

El llenguatge religiós utilitza amb freqüència la paraula "sagrat". Gairebé es podria dir més encara: el "sagrat" és la realitat clau de l'experiència i de la praxi religiosa. Sobre aquest tema hi ha obres fonamentals, com la de R. Otto, segons el qual el sagrat és aquesta realitat que s'imposa a l'home com a quelcom que l'omple de respecte i tremolor —"tremendum"— i alhora desperta l'admiració i l'entusiasme —"fascinans"—. El "sagrat" és "fascinant", perquè l'home experimenta la distància entre la seva condició i la d'aquella realitat que se li imposa.

Aquesta experiència humana, és aplicable sense més distincions a la fe cristiana: ¿Podem parlar de "sagrat" entre cristians, de la mateixa manera que en poden parlar uns tribus animistes, o els pelegrins de Benarés, al submergir-se ritualment? Més concret, encara: quan nosaltres diem, per exemple, "sagrada" eucaristia, ¿volem dir que l'eucaristia és "sagrada" de la mateixa manera que són "sagrades" les vaques a l'Índia...?

Cal explicar més aquesta qüestió. A nivell de les religions del món, els homes són els qui "sacralitzen" les coses. Una pedra, una muntanya, un animal, un arbre... poden ésser tinguts per l'home com a "sagrats", perquè l'home els pot considerar —per diverses circumstàncies— com a manifestacions de la divinitat, com a elements simbòlics de contacte amb el "sagrat". Però el nivell cristià és divers, a causa de l'Encarnació de Jesús, el Fill de Déu. En aquest cas —el de la nostra fe— no es tracta d'un descobriment de l'home, que considera —ell, pel seu costat— que tal persona és manifestació de Déu, sinó al revés: es tracta de Déu que es revela a l'home personalment en Jesús de Natzaret, mort i ressuscitat, i a l'home li queda acceptar —o no— en la fe aquesta manifestació personal del "sagrat". Per això en el cristianisme el "sagrat" té un nom personal: Nostre Senyor Jesucrist. Ell és, de veritat, el que omple de respecte i és fascinant alhora.

Donem un pas endavant. Jesús, el Senyor, ens va deixar uns signes de la seva donació pasqual, i ens va manar que els celebréssim fins el seu retorn. Aquests signes —l'Eucaristia— entren directament en l'òrbita del "sagrat" personal de Jesús. L'Eucaristia és, per tant, "sagrada" perquè ve de Jesús, i perquè ens porta la presència de Jesús en el seu misteri pasqual. El Papa Joan Pau II ho ha explicat recentment, d'una manera ben clara: "El "sagrat" de la missa no és una "sacralització", és a dir, una afegitó de l'home a l'acció de Jesús en el cenacle... El "sagrat" de la missa és una sacralitat instituïda per Jesucrist. Les paraules i l'acció de qualsevol sacerdot, a les quals correspon la participació conscient i activa de tota l'assemblea eucarística, fan ressò a les del Dijous sant... L'Església té el deure particular d'assegurar i corroborar el "sagrat" de l'Eucaristia. En la nostra societat pluralista, i algunes vegades també deliberadament secularitzada, la fe viva de la comunitat cristiana garantitza, a aquest "sagrat", el dret de ciutadania".

Aquesta última advertència és preciosa. El "sagrat" cristià ha d'ésser acollit amb fe, no simplement amb religiositat natural; no perquè aquesta sigui despreciable —ben al contrari!— sinó perquè només la fe com a resposta a Jesús, Fill de Déu vivent, dona la talla que correspon al fet de la manifestació de Déu en Jesucrist.

Pere Tena

AVUI 2.000

Campanya per la consolidació i relleuament del diari

Rbla. Catalunya, 15. T. 318 54 24

EL MON VIST DES D'UNA PERSPECTIVA CATALANA

BUTLLETI DE SUBSCRIPCIO

Nom i Cognoms:
 Carrer: Nº Pís:
 Tel.: Població:
 Els prego que em subscriuï un al diari "AVUI"
 a partir del dia 1er. del mes vinent
 i reclamation (repartiment a domicili) Foca de Barcelona

Trimestral 2.229 ptes.	Trimestral 2.074 ptes.
Semestral 4.458 ptes.	Semestral 4.148 ptes.
Anual 8.916 ptes.	Anual 8.295 ptes.

DATA I SIGNATURA

Envieu aquest BUTLLETI a:
 Campanya AVUI 2000 Rbla. Catalunya, 15 3er. 2a.
 Barcelona-7

Fent Pinya

Primer quatre de vuit

A Cabra del Camp, i concretament al paratge dit Mas del Plata, el dia 1 de juny es va carregar el primer Quatre de vuit (el Carro gros) de la temporada, consecució aconseguida per la colla Joves dels Xiquets de Valls. Així, abans de començar la temporada de grans diades, ja tenim un castell de vuit, el castell de vuit per antonomàsia, carregat, la qual cosa posa les properes actuacions de les colles dites punteres més que interessants. En aquest dia, els de la Vella dels Xiquets de Valls també van provar, sense sort, aquest castell. Aquesta és la notícia més destacada de la present crònica.

En un altre ordre de coses hem de constatar que el dia 30 de maig es va fer la reunió definitiva de les colles, a l'Ajuntament de Tarragona, per tal de preparar el concurs de colles, a l'Ajuntament de Tarragona, per tal de preparar el concurs de colles que, definitivament, es celebrarà el dia 28 de setembre. Hi va haver acord unànim pel que fa a les bases pel que s'ha de regir (salvant alguna precisió formal dels vendrellencs) i el president de jurat serà el batlle de la ciutat o persona pel ell delegada. Cas de mal temps, el concurs se celebrarà el diumenge següent.

PROXIMA ACTUACIO: 20 al 25 de juny. - Castellers de Barcelona (Pendent de confirmació).

ACTUACIONS:

CASTELLERS D'ALTAFULLA. - Anaren a Prades el dia 25, on descarregaren dues Torres de sis, el Pilar de cinc, el Quatre de sis amb l'agulla al mig i el Tres de sis.

CASTELLERS DE BARCELONA. - A Mataró hi actuaren el dia 24, on descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis nets.

LOS BRIVALLS DE CORNUDELLA. - Can Avellaneda de Sabadell fou el seu escenari, el dia 25, on descarregaren el Tres i el Quatre de sis i 3 pilars de quatre (un pel devall i un altre al balcó).

XIQUETS DE TARRAGONA. - La darrera actuació fou a Reus el dia 17 on hi descarregaren el Tres de sis alçat per baix, castells de sis i Pilars de quatre.

MINYONS DE TERRASSA. - Al barri de Sant Pere local, el dia 25, hi descarregaren la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota, el Pilar de cinc, el Quatre de sis amb l'agulla al mig, el Quatre de sis net i castells nets.

ELS NOIS DE LA TORRE. - Anaren a Falset el dia 27 d'abril on hi descarregaren la Torre de sis, el Pilar de cinc, alguns de quatre i castells de sis nets.

JOVES DELS XIQUETS DE VALLS. - El dia 1 de juny, a Cabra del Camp, -concretament al Mas del Plata-, descarregaren el Dos de set, el Cinc de set i el Pilar de cinc i carregaren el Quatre de vuit.

VELLA DELS XIQUETS DE VALLS. - També el dia 1 de juny i al mateix lloc, descarregaren el Dos de set i el Pilar de cinc i intentaren el Quatre de vuit i dues vegades el Tres de set alçat per baix.

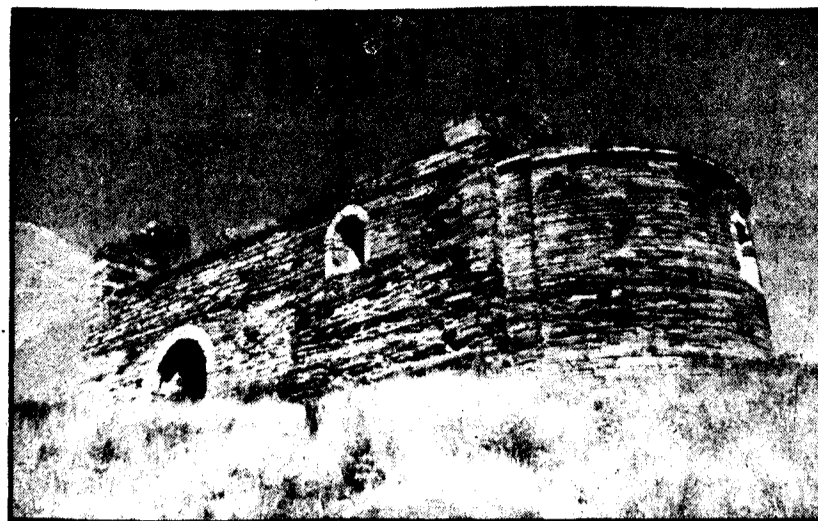
CASTELLERS DE VILAFRANCA. - Sant Climent de Llobregat fou l'escenari de la seva actuació el dia 25, on hi descarregaren el Tres i el Quatre de set, la Torre de sis, el Tres de sis aixecat per sota i net i el Pilar de cinc, a més de castells de sis nets.

ELS BORDEGASSOS DE VILANOVA. - A la Creu Alta de Sabadell actuaren el dia 25 on descarregaren el Pilar de cinc, alguns de quatre, el Castell de sis net i carregaren la Torre de sis al segon intent.

CASTELLERS DE VILANOVA-COLLA DE MAR. - La seva darrera actuació fou a la pròpia vila, també el dia 25, on descarregaren Pilars de quatre, carregaren castells nets i intentaren castells de sis.

Jaume Casanova "Crossa"

Excursionisme i cultura - 39



Santa Margarida de Neville's

L'esplendorosa comarca del Conflent és tan plena d'esglésioles que de tantes i tan interessants com en conté no sabia per quina decidir-me, i mig d'esma he obert un dels quinze àlbums que tinc dedicats a aquesta comarca amb la intenció de parlar-vos de la primera que m'aparegués.

No ha estat d'altra que la de Santa Margarida de Neville's. L'estiu de 1976, durant la meua visita, aquesta capella era abandonada i plena d'estris per al conreu del camp. Es per això que avui no us en mostraré l'interior, ja que la meua fotografia representa més aviat un magatzem que no pas una capella, encara que solament el lloc on és situada i la bellesa exterior de la seva línia romànica ja val una excursió, que aquesta vegada ho és de debò, car cal anar-hi a peu des de Conat, cap del municipi.

La pujada fins a la capella és un xic forta -cal tenir en compte que es troba enlairada a prop de quatre-cents metres sobre la població-, però repeteixo que el lloc i la seva vista panoràmica s'ho valen. Calculo que per arribar-hi d'una hora i mitja, però no us ho determino exactament perquè jo vaig anar-hi a peu des d'un altre punt i de força més lluny, i vaig fer solament aquest camí tot baixant cap a Conat, que no és tot u.

Remarcareu en aquesta capella l'originalitat de la porta i finestres, fetes d'una pedra ben diferent de la de la resta de l'edifici. L'interior és d'una sola nau i la volta és lleugerament apuntada.

Completarem molt bé aquesta sortida fent una visita a l'església parroquial dedicada a Sant Joan Baptista, que resulta d'una extraordinària bellesa i on l'absis és la joia més important per les filigranes de les seves arcuacions. També, si encara us resta empenya us recomanaria de fer una petita pujada fins a la capella de Santa Magdaleia del Castell, dissortadament també abandonada però crec que us agradarà de conèixer.

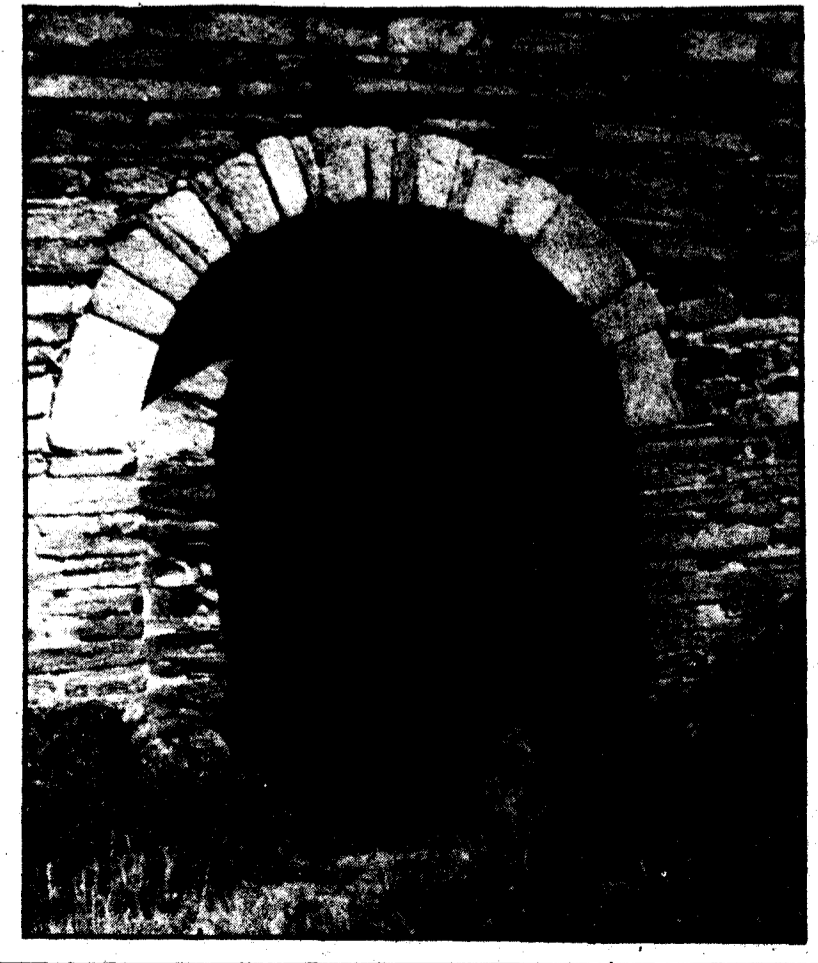
Hi ha possibilitat d'una altra excursió molt bona. Partint de Rià, anirem al poble abandonat de Llúgols, visitant l'església també deserta de Sant Cristòfol i continuant uns cinc-cents metres en direcció a ponent fins a l'església també romànica de Sant Sadurní, aquesta ja en ruïnes però una de les més boniques dels encontorns. Continuarem llavors en direcció a l'esmentada capella de Santa Margarida, cap a ponent, per un camí dins el bosc però sense gaire perill de perdre's, ja que trobarem la carena i la tindrem continuament a la vista, davant nostre i ja des de lluny. Tot seguit baixarem a Conat, on el riu Urbanyà ens talla el pas, però al costat de la població hi ha un pont que ens permet perfectament de passar. Haurem fet una excursió d'unes quatre hores de durada i, en cas que algú s'hagués quedat amb el cotxe a Rià, podria passar a cercar-vos a Conat, facilitant així l'excursió.

Municipi: Conat.

Comarca:

Situació geogràfica als plans del cadastre (Pla XXIII - 49): 2° 21' 40" i 42° 37' 15".

Josep M^a Gavín.



La sardana i la dansa

Premi Floricel Rosa d'Or 1980

Aquesta distinció, instituïda l'any 1967 per l'Agrupació Sardanista Floricel d'Anglès, i atorgada a una persona o entitat com a reconeixement a la seva tasca en pro de la sardana, ha adquirit una simpàtica popularitat, car reconeix públicament uns valors, ensems que dona una característica especial a l'aplec anglesenc, doncs és en aquell jorn que la distinció és concedida.

enguany ha rebut la Rosa d'Or, en Sebastià Gràcia i Petit, home de múltiples activitats a la terra ferma, dotat d'una llarga llista de dedicacions a la dansa catalana desenvolupada principalment a través de la seva presidència del grup sardanista Huracans i també a través de les seves copioses col·laboracions a la ràdio i premsa.

Si algun inconvenient pot haver-hi per a sel·leccionar el destinatari d'una distinció, pot ser que no sempre es poden concedir totes aquelles que caldria. Pitjor però és quan se n'atorguen d'immerescudes o inapropiades. En el cas d'en Sebastià Gràcia, la decisió és irrefragable perquè se n'ha fet mereixedor d'ençà molts, molts anys, i hores, moltes hores, dedicades a la divulgació i conreu de la sardana. Felicitats, amic Gràcia.

Debat obert sobre Esbarts

L'any passat a la Universitat Catalana d'Estiu que cada any es celebra a la vila rossellonesa de Prada de Conflent, hi tingueren cabuda per primera vegada unes classes dedicades a la sardana i danses típiques catalanes. En tingué cura el GISC -Grup d'Informadors Sardanistes de

Catalunya- i si bé, com en tots els inicis, li mancà la difusió desitjada, sí que aconseguí demostrar la necessitat de continuar successivament, apart que facilità una bona experiència al grup organitzador.

enguany, una de les sessions o temes que es projecta és el tractar la problemàtica dels esbarts, una activitat molt extensa i no pas prou coneguda ja que fins fa poc pràcticament no existia cap publicació de cap estil que se'n fes ressò, i que enrola una part ben ampla del poble català arreu del país.

La sessió inicial es projecta pel dia 23 d'agost (la Universitat abarca del 18 al 28) y es pretén un planteig dels principals temes que afecten els nostres esbarts, com són relacions entre ells mateixos, direcció musical (bastant afectada per la manca de directors especialitzats), captació de jovent, i qualsevol altre tema que, precisament ells, els esbarts, puguin aportar.

La convocatòria l'efectua el mateix GISC, estament neutral dintre el món dels esbarts, condició que considerem ha de facilitar totalment la tasca pretesa. Dintre molts pocs dies (no més de dues o tres setmanes), facilitarem informació detallada de com funciona la Universitat de Prada, que podem anticipar ja que és perfectament assequible a tots i a tothom. Mentrestant els interessats en participar en aquest debat obert d'esbarts, poden adreçar les seves suggerències o desig de participar-hi a Josep Ventura, carrer Padilla, 239, Barcelona-13.

Josep Ventura

V Aplec de la sardana Sant Pere Sallavinera

El dia 22 de juny, a les 5 de la tarda a l'Aeròdrom particular de la Llavina. Intervindran Cobles del Col·legi Santa Maria de Blanes





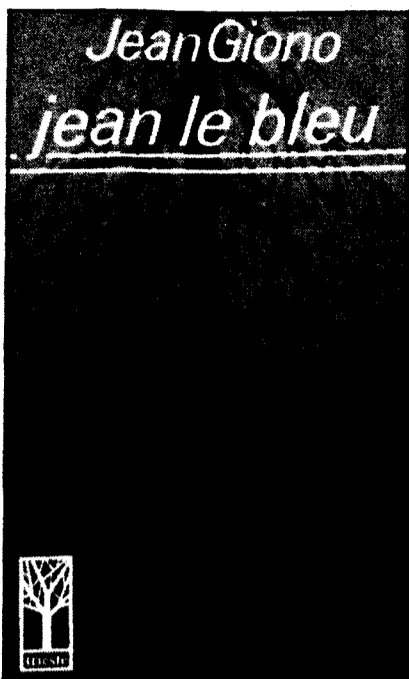
Un llibre

Un cant a la vida

Sota l'advocació de Trieste, la lluminosa ciutat italiana, una nova editorial que duu aquest nom i que respon millor a un acte de vocació que a un afer d'empresa editorial, ha inaugurat la seva primera sortida al carrer oferint al lector la novel·la de Jean Giono, escrita l'any 1932 i que ha traduït al castellà Isabel Sancho.

Autor no massa conegut entre el gran públic, voldríem anticipar que aquest roman és el llibre de la tendresa, del dolor, de la bondat i del sofriment. La mateixa vida! L'autor sempre en recerca de les fonts de la vida logra que les seves pàgines siguin senzilles, humanes... com la pròpia vida.

Com diu en uns mots de presentació el suís Simon Girod "La nostra educació ens incita a jutjar el món i a escollir. Jean le Bleu és iniciat en el món per a dur endavant una activitat que avui ja no sol sovintejar massa:



viure! L'Univers que el pare, ell sobre tot, li va descobrint, és un univers d'experiències on cadascú deu sentir-se interiorment temptat sense cap mena d'influència i sense abans prendre partit.

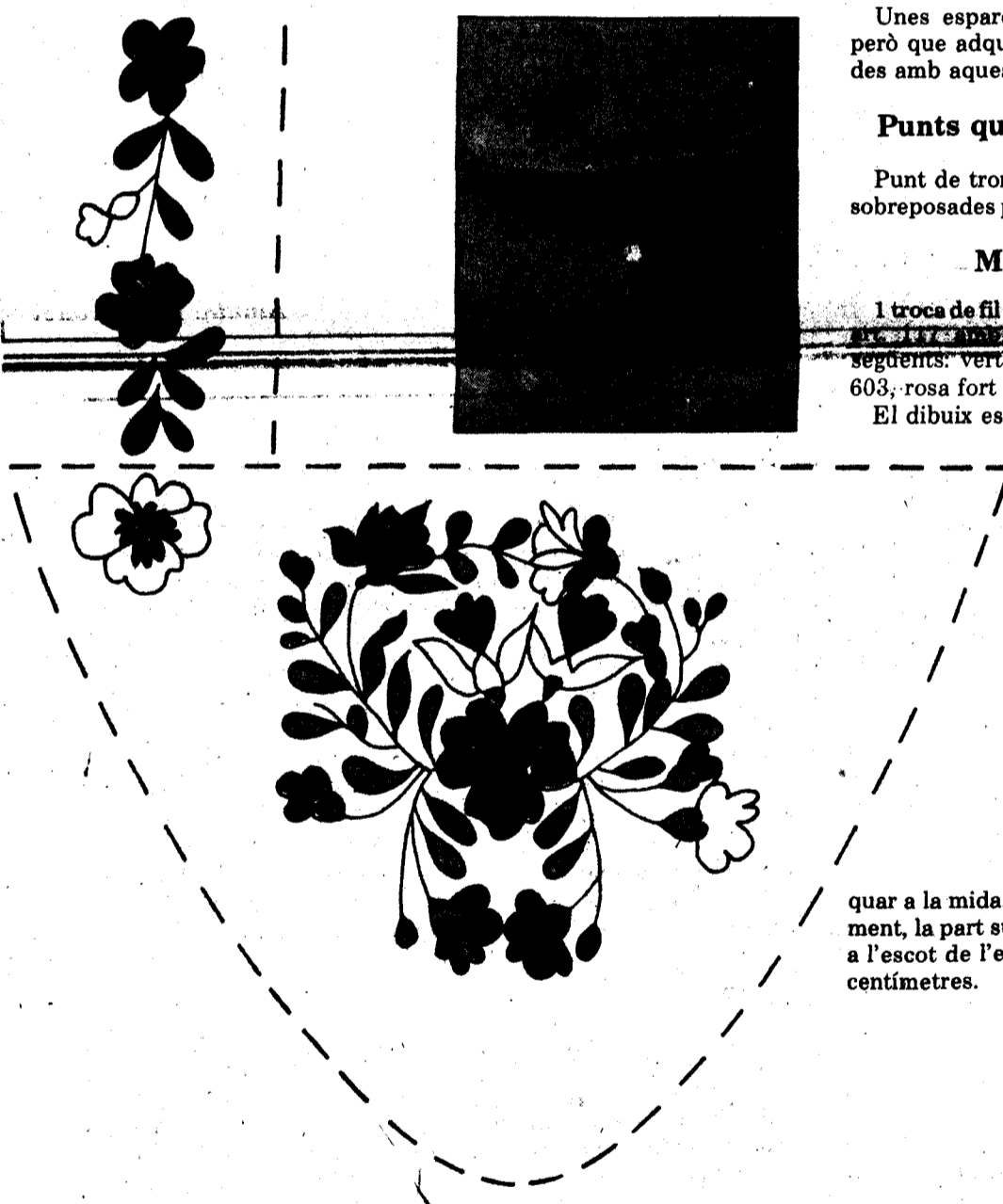
Es aquest un llibre contra l'avorriment, aquesta mena de malaltia mortal".

Giono es llegeix d'una sola tirada doncs la seva frescor i transparència ens priven de deixar-lo per tornar a agafar-lo al cap d'un temps.

Pensem que és un encert d'Editorial Trieste, de Cambrils, a qui desitgem una bona arribada en la gran panoràmica xifra d'editorials que malden per brindar les més diverses novetats. Per a molts serà un redescobriment força interessant. Pròximament seran publicats alguns volums d'autors o traduccions catalanes.

M. C.

De cara a l'estiu, espartenyas brodades



Unes espartenyas molt senzilles però que adquiriran qualitat brodades amb aquest motiu de flors.

Punts que s'han d'usar

Punt de tronc pels troncs. Bastes sobreposades per les flors i les fulles.

Materials

1 troca de fil Mouliné Special DMC següents: vert intens 730, rosa clar 603, rosa fort 601, violeta viu 552. El dibuix està reduït i s'ha d'ade-

quar a la mida corresponent. Inicialment, la part superior que correspon a l'escot de l'espartenya medeix 19 centímetres.

Cuina



per M.ª Glòria Muntanola

Musclos amb salsa picant

- | | |
|----------------------------|-----------------------|
| 2 quilos de musclos | 6 tassetes d'arròs |
| 2 cullerades de mostassa | un raget de xerès sec |
| 1 pebrot vermell de llauna | julivert |
| mig suc de llimona | |

Obriu els musclos amb una mica d'aigua i xerès, després ja els hi podeu treure les dues closques. Poseu a coure l'arròs amb aigua bullint i sal, durant 15 minuts, després renteu-lo a raig d'aigua freda, poseu una miqueta de sal a la darrera aigua de rentar l'arròs.

Ompliu un motlle de corona amb l'arròs i ompliu el buit amb els musclos. Barrejeu la maionesa amb la mostassa i el suc de llimona, afegiu-hi el pebrot tallat molt petit i un raget de xerès sec. Cobriu els musclos amb aquesta salsa. Al damunt poseu-hi una mica de julivert tallat molt fi.

Supremes de pollastre

- | | |
|------------------------------|-------------------------|
| 6 pits de pollastre | olives negres |
| 1 paquet de gelatina en pols | 1 copeta de conyac |
| 2 cullerades de farina | 1 copeta de xerès sec |
| 100 grams de mantega | herbes de brou |
| 2 cogombres petits, | 50 grams de "foie-gras" |
| 1 pebrot vermell, | 1 enciam picat fi |

Prepareu la gelatina tal com diu el paquet, però amb menys aigua i un raget de conyac, deixeu-la refredar una estona. Poseu a coure els pits amb molt poca aigua, sal i les herbes del brou. Deixeu-los coure uns 3/4 d'hora, després tireu-hi una copeta de xerès sec.

Al cap d'una estona, treieu els pits del brou i deixeu-los refredar del tot.

Quan siguin freds, els hi podeu treure la pell i els ossos, poseu-los en una parrilla damunt d'un plat, untant-los per sota amb una mica de "foie-gras".

En un pot i a foc suau, poseu-hi 25 grs. de mantega amb 2 cullerades de farina (uns 35 grams) després afegiu-hi 400 c.c. del brou de coure els pits, a poc a poc i treballant-ho sempre, rectifiqueu de sal i pebre. Cobriu els pits amb aquesta beixamel, quan sigui freda, orneu-ho amb rodanxes de cogombres petits, trossets d'olives o trufa i algun trosset de pebrot vermell de llauna.

Cobriu-ho lleugerament amb la gelatina un xic freda; podeu fer-ho amb brou de pollastre, però podeu cremar-la amb un brande fi de mantega, feu-ho amb l'ajut de màniga i broquet fi.

Orneu la plata amb enciam tallat molt fi i gelatina picada.

La partitura setmanal

"Bon temps"

Mogut Pop. alemanya

Es . po . rugit, en . re . ra l'hi . vern se'n va bu . fant; el
 Au . llan do re . tro . ce . de el fri . o ven . da . val, que un
 sol ca . ra de pas . ques ri . ent va a . nun . ci . ant: bon
 sol de pri . ma . ve . ra ri . en do a . nun . cia ya: buen
 temps a la mun . ta . nya bon temps al mar i al camp, bon
 tiem . po en la mon . ta . ña, buen tiempo en cam . po y mar. Por
 temps. bon temps, bon temps al mar i al camp.
 fin, por fin, buen tiempo en cam . po y mar.

MN. J. M.ª BOSCH D. P.

El teatre comarcal a Barcelona

La línia teatral del Teatre Regina ha permès que els barcelonins tinguem l'oportunitat de veure actuar els grups de teatre independent, que actualment mereixen atenció dintre la panoràmica teatral de Catalunya.

Com ja sabeu, el Teatre Regina ofereix diàriament dos espectacles diferents. Un a les 8 del vespre i l'altre a les 10.30 de la nit. Si partim d'un ampli concepte teatral, la primera sessió podríem incloure-la dintre del teatre d'investigació. Ja que durant aquest estiu actuaran per diferents llocs de Catalunya, crec que val la pena destacar el passat recital

de poesia que ens va oferir Núria Candela i Josep Montanyes. "Amb la clenxa ben partida al mig i un clavell vermell a la solapa", és una selecció de poemes d'en Josep Maria de Sagarra, que ens arriba d'una manera clara i directa i comprensible mercès a la bona declamació i to d'aquest parell d'actors. Actualment, a la sessió de la tarda, el grup "Planipedia" de Sabadell, ens ofereix "Planipedia", un espectacle de dansa, mim, pantomima i expressió corporal. Cal dir que els actors ens mostren un perfecte domini d'aquesta expressió teatral. És un espectacle que re-

comanaria molt especialment als alumnes de BUP-COU i afeccionats al teatre.

A les 10.30 el grup teatral "Els amics de les arts" de Terrassa presenta un difícil muntatge sobre "La Mort", de Woody Allen. Hi trobem aquest humor tan característic de Woody Allen. A l'hora de valorar aquest espectacle, podem dir que aquest grup teatral assoleix els nivells més alts que corresponen al que en diem teatre d'aficionats. Dos espectacles que podem veure mercès a l'alternativa teatral que aquesta nova sala ens ofereix.

Centre Cultural de Terrassa.— Avui i demà podem veure un bon espectacle, "L'Espantu" pel grup "El Teatrí d'Esparraguera".

"L'Espantu" és un muntatge teatral sobre la vida "lumpen" de la Barcelona de començaments de segle. Molt interessant de veure.

El "Hamlet" d'en Terenci Moix està fent una gira per tot Catalunya. El dia 25 a les 6 de la tarda al teatre dd Reus. I el dia 27 a Tortosa a la mateixa hora.

C. Anfosso

COLEGIO SALVADOR

Centro seglar mixto. Parvulario, EGB y BUP Homologado (exámenes mismo colegio)

Media pensión, externado, internado y acompañamiento autocar Zona alta ciudad, muy saludable

C. Teodoro Rovira, nº 1 (torre) (tocant a Avinguda Tibidabo) Telèfons 247.01.10

Nens i cap de setmana

Comarques

Dissabte

Vilanova de la Roca.— Al matí, a l'escola nacional el grup de pantomima "Pa de ral".

Olesa de Montserrat.— A la tarda, el grup "L'Estaquiro".

La Bisbal d'Empordà.— A les 4.30 de la tarda, jocs de màgia espectacular amb "La Capsa Màgica".

Agramunt.— A les 6 de la tarda, a la plaça, cançons populars amb Xesco Boix.

Llagostera.— A la nit, al Casal, cançons amb Angel Daban.

Puigreig.— A les 5 de la tarda el Teatro L'Estenedor.

La Selva del Camp.— A les 6 de la tarda a l'escola nacional cançons populars amb Noè Ribas.

Pineda de Mar.— A les 9.30, a l'escola Sant Jordi, el Col·lectiu d'Animació de Barcelona, presenta el seu espectacle "Món de babastells".

Castell d'Aro.— Al col·legi Vall d'Aro, a les 5 de la tarda, pantomima amb el grup "Pa de ral".

Santa Coloma de Gramenet.— Al barri Lltí, animació i titelles amb "Txulapís".

Gavà.— Al matí, al barri Colomeres els "Titelles Naip" presenten l'ur espectacle "Enrenou a la jungla".

Riudellots de la Selva.— A les 5.30, a l'escola nacional, cançons amb Angel Daban.

Molins de Rei.— A les 6 de la tarda, al jardí d'infància, els titelles "Baliga Balaga".

Llagostera.— A la nit, cercavila amb el grup "Artristras".

Diumenge

Gavà.— Al matí, al barri de Can Tintoré, cançons amb el grup "L'arc en el cel".

L'Hospitalet del Llobregat.— A

les 10 del matí, al patronat, jocs de màgia espectacular amb "La Capsa Màgica".

Parets del Vallès.— A les 6 de la tarda, a la plaça, animació i cançons amb "L'arc en el cel".

Girona.— A la tarda, a l'escola Pompeu Fabra, els titelles "Baliga Balaga".

Santa Coloma de Gramenet.— A les 5.30 de la tarda, al barri Lltí, pantomima amb el grup "Pa de ral".

Olesa.— Cercavila a les 10 del matí, amb el grup "Planxet i Sia".

Sant Vicenç de Castellet.— A la tarda a les 4.30, cercavila amb el grup "Immamarramon".

Besalú.— A la tarda, a les 5 a la plaça major, animació i cercavila amb el grup "Plou i fa sol".

Us recordem que el dia 21 se celebra la Festa Major de Camprodon i el dia 22 la de Bonastre.

Camprodon es troba a la comarca del Ripollès. Està situat entre el riu Ter i el Ritort; entre les carreteres que van cap a Sant Joan de les Abadesses a Olot, a Prats de Molló i a Setcases. L'estació més propera és la de Sant Joan de les Abadesses, que es troba a uns 15 kilòmetres. Té bons hotels i tots els diumenges hi ha mercat. L'església de Sant Pere és del segle XII i és considerada com a monument nacional. També és digne de veure el pont sobre el riu Ter, la construcció del qual data del segle XVI. També l'Ajuntament és del segle XVI.

Bonastre.— Pertany a la comarca del Tarragonès. Està situat en una vall entre torrents. Comunica amb la carretera que va de Brafim a Roda de Berà. L'estació de tren més propera és la de Roda de Berà.

C. Anfosso

De l'ordre se'n desprèn, inexorablement, la llibertat

En Josep Pla, en el volum 35 de la seva O.C., amb l'original títol de "notes del capvesprol", fent uns comentaris que se'n van del lema de la revolució francesa a les actituds del nostre poeta Joan Maragall, "decidit partidari de l'ordre", diu textualment: "de l'ordre, i, per tant, del que se'n desprèn inexorablement: de la llibertat, no abstracta i inexistent, sinó precisa i concreta".

Es sorprenent, xocant si voleu; però és veritat. Potser no estem avesats a pensar en les conseqüències i derivacions pregonas de certes realitzacions que es desprenen com la fruita de l'arbre, que ragen com l'aigua de la font, que abrusen purificant o entelen empastifant, talment les flames i el fum del foc.

Aquestes reflexions se m'acudien tot llegint el cartell que anuncia al VAPLEC DE LA SARDANA A SANT PERE SALLAVINERA. Municipi demogràficament petit, situat a cavall de la frontera de l'alta Anoia amb el Bages i el Solsonès, on cada any s'hi convoca, a les darreries de juny, un aplec que bé se'n podria dir l'APLEC RURAL DE LA DANSA DE CATALUNYA. Perquè no és sols un aplec de sardanes. Any rera any, hi van acudint els esbarts dansaires veïns, com l'Esbart dels Dansaires Manresans del Casal Cultura de Manresa, l'Esbart La Cèrvola de Sant Martí de Tous... i en aquell paratge meravellós de l'aeròdrom de Sant Jordi de La Llavina, voltat d'un mar d'espigues que es dauren al sol, balancejant-se com onades joganeres amanyagades pel vent serà o la marinada, esquitxades a clapas, com per un asperges misteriós, amb el vermell viu i encès de les roselles, el blanc del lladracà i les margarides, i el groc rialler dels botons de sant Joan, hi ballen, amb la gràcia pròpia de la joventut, les millors danses de la nostra terra.

Hem de recordar que, en aquest estol de pagesia escampada entre marges i conreus, ametllers, oliveres i pinedes, ja gairebé s'havia perdut el costum de puntejar la sardana. Per això hem citat en Josep Pla, el pagès de Palafrugell, en les seves disquisicions sobre les derivacions de l'ordre que esclata en un resultat tan natural com oblidat. Fa cinc anys que, com a cloenda d'unes lliçons amb les quals una parella del Casal Cultural abans esmentat varen ensenyar de ballar la sardana a un grup de noia i noies que, amb una perseverança remarcable, feia deu anys assistien, cada diumenge, a una senzilla reunió de catequesi parro-



desprende fruits de coneixement de l'evangeli per il·luminar i enfortir les actituds cristianes de la vida. Però, amb rara sorpresa, hom constata que aquelles lliçons de sardanes eren un fruit imprevist, i que l'entusiasme i l'interès no sols per l'aprenentatge de les ballades sinó per les altres activitats parroquials, creixien fins a constituir, com per generació espontània, un grup amb el nom d'Equip de Catequistes, Lectors i Cantors, que assumien paulatinament, com la cosa més natural, les tasques que els mots significuen, o, amb voluntat de fer feina, obrien una llibreta d'estalvis amb el nom del grup, per a guardar-hi un munt de quotes voluntàries que s'imposaven i un altre munt d'aportacions recaptades amb paciència i amabilitat, amb la bona intenció de tenir possibilitats econòmiques per organitzar els aplecs.

De l'ordre se'n desprèn, inexorablement, la llibertat. De la constància en l'assistència a una catequesi de parròquia de pagès, a unes reunions senzilles per aprofundir en el coneixement de les necessitats humanes, s'en poden desprendre moltes coses. Adhuc un aplec de sardanes i danses en un bocí entranyable de la nostra terra catalana.

Amand Lus i Bonet

desgrat que de la seva boca restà oberta i les parpelles fixes en l'horitzó, ningú pogué sentir la més petita queixa. El seu ull dret s'havia tancat ja del tot degut als cops, i tots dos llavis, violentament oberts, s'enfosquien sota les mosques.

I, passats uns segons d'espera, el botxí va sentir-se satisfet de la primera part del seu treball. I es va acostar als peus del que era ajusticiat.

I igualment com ho van fer amb els anteriors crucificats, primer for taladrat el peu dret.

La pressió exercida pels soldats sobre l'empenya per aplanar la superfície de la planta contra les fustes estirà cap avall la totalitat del costat dret del Natzaré. La seva espatlla quedà lleugerament enfonsada, i les costelles es dibuixaren sota les nafres, tenses talment ballestes.

Com era habitual en aquest tipus de cruxifixió, no va ser possible estirar del tot la cama esquerra. I quedà lleugerament flexionada.

Dos amples reguerots de sang cobrien molt aviat el mestre escò del fustam que separava els peus del galilegu del forat on havia estat enterrada la stipes.

Divendres, 12,30

El supersticios temor del procurador

I sense que ningú podés entendre-ho, el cel blau transparent s'enfosquí tot d'una. La tenebros s'ana intensificant. Mes cap dels presents -ni la guàrdia ni la multitud- atinava a descobrir núvols de tempesta al firmament.

I els que més prengueren aquell senyal com presagi de grans i poderoses calamitats. Bona part dels que s'estaven mirant les crucifixions s'allunyaren temorencs del Gòlgota, i els carrers de la ciutat estigueren molt concorreguts per homes i dones que espantats comentaven el fet. I moltes cases van encendre les llumeneres i les llànties d'oli abans d'hora.

L'anomalia cridà poderosament l'atenció del procurador Ponci Pilat, qui, en aquells instants de l'hora sexta, despatxava novament amb els summes sacerdots dels jueus. Aquest no podent amagar llur indignació s'havien arribat fins al pretori davant Pilat per la tableta de fusta que el centurió acabava de clavar a la part central del patibulum, a quarta distància per sobre del cap del Natzaré.

Un dels escribes del procurador havia gravat -de dreta a esquerra- i en hebreu, grec i llatí la inscripció següent a la tableta:

"Jesús, el Natzaré, el Rei dels Jueus."

Mes el romà, més aviat pendent de la intranquil·litzadora fosca que cobria Jerusalem i els voltants, que no pas de les declaracions dels jueus -els acomiadà amb fredor, donant-els-hi com a tota resposta:

-El que he escrit, escrit està.

Abans de que el condemnat s'adonés de la imminència de la crucifixió i prevenint noves violències, el botxí li va assestar a la base del crani i per l'espatlla un còp sec de maça. Allò va desplomar-lo i els romans es valgueren de la momentània commoció per a fixar els canells al patibulum.

Jesús de Natzaré, custodiat sempre per un dels legionaris, pogué veure, com el jueu era issat també fins a dalt de tot del tronç i un cop allí, rematat amb els claus als peus.

Quan el darrer ferro assegurà el taló del lladre a la stipes, el botxí feu un pas enrera -i encara amb el martell a les mans- preguntà si no s'hauria excedit amb la violència del seu cop damunt la testa del detingut...

Aquell home no acabava de recuperar el sentit. Però el soldat, encogint-se d'espatlles, girà cua i --suant molt-- s'adreçà vers el Natzaré a l'ensems que el senyalava, amenaçador, amb l'eina.

Divendres, 11,55

Alguna cosa no va: El clau del canell dret no entra...

Un parell dels legionaris romans subjectaren a Jesús pels avantbraços. I així fou obligat a caminar a peu fins al basament de la fusta vertical.

A una ordre del centurió -i davant l'aparent docilitat del Galileu- un tercer soldat embainà la seva espasa i es disposà a auxiliar el botxí i company en la fixació del primer clau.

Sense cap mena de resistència, la guàrdia havia tombat al detingut, mb les amples i cepades espatlles sobre el patibulum.

El Natzaré, després de sostenir el seu cap enlaira durant uns breus segons, la deixà caure damunt la terra. I els arços, en la topada, causaren una nova penetració en la seva clepsa. Els ulls es tancarèn i els llavis del Galileu tremolarren lleument.

Entretant un dels romans premia amb tota fermesa el seu braç dret -ja estés sobre la fusta- un altre, agenollat a terra, va fer igual amb l'esquerra. Aquest darrer soldat -a una indicació del botxí, el qual ja havia enterrat el seu genoll esquerra sota l'estèrnum del condemnat- atenaçà amb la ma dreta el capdall de l'avantbraç, a l'alçada del joc del colze, mentre l'esquerra estirava els dits de Jesús, obligant-lo a mantenir la oberta del tot.

Aviat d'adonaren els legionaris de que totes aquelles precaucions resultaven excessives en el cas de l'anomenat "rei dels jueus". I es miraven estranyats...

Aquell home no havia exterioritzat cap senyal de por o nerviosisme. Deixava que anessin fent.

Amb un cop de martell tan encertat com en les crucifixions anteriors, el soldat, que bloquejava el tòrax de Jesús amb el genoll, introduí el primer clau en la part interna del canell esquerra.



Final Copa OAR femenina infantil

Ntra. Sra. Soledat "B" 37
Ntra. Sra. Soledat "A" 34

Amb entusiasme i emoció es celebrà aquesta final en la qual prengueren part els equips de Soledat "A" i

Soledat "B". Per primera vegada en els anys del Basquetbol Oarista eren presents en una competició d'aital magnitud dos equips d'un mateix Col·legi com a adversaris i lògicament la final tenia un pregon aspecte de "soledat".

Poc després, al mateix moment de sonar el xiulet del començament del partit s'acabà la "soledat", establint-se un plet d'esportiva combativitat amb ratxes de bon joc per ambdues parts.

I difícil, molt difícil l'enfrontament que presentaren les blaves "B" a les vermelles "A", essent les petites "B" las que van donar la campanada més

força. El seu triomf final ha arribat d'una manera clara, i d'una manera que ningú no preveia.

Però es just esmentar aquí, que el subcampionat és un triomf que reflecteix a més a més del bon joc la valua de saber-se vençudes per un altre equip que lluità noblement: com també podria dir-se que el joc realitzat no fou tan falaguer com en bona lògica s'havia desitjat.

S'encarregaren de l'arbitratge els col·legiats Srs. Jiménez i López Balaguer, amb una actuació correcta i sense dificultats, desenvolupant-se en tot moment pels viaransys que ells volgueren. Enhorabona

Els equips finalistes puntuaren de la següent forma:

G. Arbós i L. Zabaco (5), M. J. Ballester (6), E. Codina, A. Giralt i B. Zabaco (7), C. Ninoy, N. Montalà, M. C. Gil, M. Freixa, M. E. Filella i A. Perpiñà. Pel Soledat "B".

I per el Soledat "A" E. González (16), L. Robles (6), M. C. Bernabé i E. Valls (4), M. Lainez i B. Ojosnegros (2), M. J. Rodríguez, Y. Benito, A. M. Rasqui, P. García, P. Muñoz i N. Raich.

A totes; les nostres més sinceres felicitacions.

V. C. C.



Ntra. Sra. Soledat "B" Campiona



Ntra. Sra. Soledat "A" Subcampiona

Bàsquet

Final de Copa OAR masculina seniors

C.B. OLESA NERVA 75
EQUIP BADALONA 66

El dissabte passat va tenir lloc la celebració de la final de Copa entre els equips C.B. Olesa Nerva i Equip Badalona, potser mai més escaient la paraula celebració, ja que va ser una veritable festa en qualitat de joc i en deportivitat.

A les sis de la tarda, a les pistes de Sant Josep de Can Palet de Terrassa, gentilment facilitades per a aquesta final, l'àrbit principal Sr. Nebra començà el partit en el qual no es va entreveure el guanyador fins als últims moments. Al minut 7 s'avençà el E.

Badalona amb un 14 a 10, augmentant la distància en el 9 amb un 20 a 14, perdent distàncies més tard, empatant en el minut 13 amb un 24 a 24, i acabant la primera part amb el resultat de 31 a 42 favorable al C. B. Olesa, aventatge que no va perdre en tot el segon temps, cosa que no restà emoció ja que a l'arribar al minut 18, el marcador estava en un 67 a 66, reaccionant els jugadors del C. B. Olesa i malgrat el cansament que en ells podia observar-se, assoliren en els dos minuts que faltaven el de 76 a 66.

El partit fou dirigit pels Col·legiats Srs. Nebra i Caralt, que

realitzaren un bon arbitratge.

Fóra injust no destacar una anècdota simpàtica, que malauradament no es veu últimament a les pistes de joc i menys a les finals de competició. L'Equip Badalona destapà una botella de Xampany i demanant la copa al guanyador l'omplí i en feren bon ús tots els jugadors d'ambdós equips. No hi havia vencedors ni vençuts, sinó uns nois amb un sol ideal: FER ESPORT.

Sincerament, ens deixà un bon gust de boca (no pel xampany), que ens agradaria que durés per molt temps.

Agustí

Com havia passat en els dos casos precedents la cabota del clau s'orientà cap els dits del Natzaré i la punta, ja dins de la fusta, en direcció al colze.

Al traspassar els teixits, el fortíssim dolor féu aixecar el cap a Jesús. I un lleu gemec va escapar-se vers el rostre polós i colrat del botxí. Per uns segons, la guàrdia --en un silenci expectant-- pogué veure les blanques i perfectament arrencades files de dents del crucificat, descobertes llavors pel rictus de dolor.

La sang brollà a l'instant, si bé no tan abundantment com en les perforacions dels lladres.

I molt a poc a poc, els ulls del Natzaré tornaren a omplir-se de llàgrimes, mentre el seu cap queia novament a terra.

I tots pogueren escoltar aquestes paraules:

-¡Pare, perdoneu-los, doncs no saben el que es fan...!

I les gents que, s'apilotaven a la vessant immediata al Gòlgota bramularen. La davallada de la maça sobre el primer canell del "profeta", els feu remoure i clamar una vegada més contra Jesús.

Alguns fins i tot agafaren pedres per tirar-les contra el Natzaré. Però la guàrdia -brandant llurs llances- va obligar-los a depositar llur actitud.

I el botxí mecànicament, tragué un segon clau de la bossa que pensava del seu corretjam.

I sense més cerimònies el situà entre els venes blavoses del canell dret del reu.

I va precipitar el seu martell sobre la cabota del clau.

El plany de Jesús quedà aquesta vegada diluït per una maledicció del soldat.

El ferro--davant l'aastorament general-- s'havia aturat a mig camí. I ressaltava àmpliament per damunt del sagnant canell.

El botxí no acabava d'entendre i, amb renovada ràbia, tornà a donar-li un altre cop. Simultàniament un doll de sang esquitxà al legionari que subjectava el braç de Jesús de Natzaré. El soldat s'incorporà entre malediccions.

Alguna cosa estranya -això quedava ben clar pel botxí- tancava el camí del clau ben afinat.

I amb un gest de contrarietat, l'encarregat de la crucifixió s'adreçà vers la impedimenta de l'escena. Allò que cercava havia de trobar-se al fons del sac.

I, de fet, es veié obligat a retirar primer el farro, les galetes, els llegums i formatge destinats pel sopar, per tal de poder agafar les tenalles.

Davant d'una situació com aquella, el que resultava millor per a tots era desclavar el canell. I el botxí, amb tota parsimònia, se'n va entornar fins a l'emplaçament de les creus.

El segon lladre havia recuperat el coneixement i s'estremia al sol,

udolant de dolor. Els seus músculs sofrien espasmes continuats, i les seves ungles s'havien tenyit d'un blau somort.

Però cap dels soldats semblava immutar-se davant dels crits aguts del condemnat. L'atenció dels romans l'absorbia aquell gegantesc jueu anomenat Jesús, amb capacitat d'aguantar el turment sense moure els llavis.

Els dits de la ma dreta de Jesús s'havien estirat, i per això romanien -sumament rígids- quan el botxí amb el propi peu, els aixafà contra el *patibulum*.

Amb l'altre peu, el romà va prèmer la resta del braç, decantant-lo damunt la ferida. I un cop d'atenallar la rovellada cabota del clau, tirà cap amunt amb les dues mans. No va caldre pas un segon intent. El ferro sortí, i l'executor, després d'examinar-lo, s'agenollà davant el braç ferit, aixecant-lo.

L'hemorràgia ara era més intensa. I el botxí va haver de netejar el *patibulum* abm aquell palmell de la seva ma per tal de poder inspeccionar la superfície del fustam i tractar de trobar la causa d'aquell incident.

Ben aviat s'adonà de la presència d'un rugós i quasi petri nus que feia impenetrable el *patibulum* per aquella zona.

Conegut el problema, el botxí tornà a estendre l'avantbraç del Natzaré sobre el tronc, evitant el contacte del canell amb el nus. I va tornar a picar. Aquest cop, el ferro s'endinsà del tot. I la cabota del clau subjectà amb fermesa ossos i tendons.

El Galileu estava llest per ser aixecat fins dalt de tot del pal vertical.

I així es va disposar tot d'una.

mes la considerable corpulència de Jesús obligà reforçar el nombre de legionaris que havien d'estirar de les cordes. De dalt de la *stipes*, el centurió anà dirigint l'escens, controlant, sobretot, l'horitzontalitat del *patibulum*.

El Natzare havia aconseguit desconcertar a tota la guàrdia. De la seva gorja -al contrari del que passava amb els satejadors crucificats a dreta i esquerra- quasi no se n'havia escapat cap gemec. I no obstant això, l'agorrotament dels seus dits i la posició en angle recte dels seus polzes era un indicatiu clar del bàrbar càstic al qual estava essent sotmés.

L'oficial necessità de totes les seves forces per a sostenir durant alguns segons aquella pesada fusta i el no menys greu cos que penjava dels extrems.

Tremolós, amb les barres i les artèries del coll en tensió el centurió centrà el buit del *patibulum* sobre l'extrem de la *stipes*, deixant-lo caure de cop.

A l'encaixar, el fustam, transversal restà immòbil, i el botxí que esguardava l'operació al peu de la creu, disposat a fixar els peus-vegé com els vuitanta quilos del Natzaré eren violentament frenats en la seva caiguda pels ferros que li atravesaven els canells.

Aquella fuetada de dolor va fer obrir els ulls de Jesús. Mes, a

Òpera

Crisi al Liceu

L'òpera als Països Catalans passa una greu crisi. D'una banda ha estat suspès el Festival de l'Òpera de València. Aquests cicles d'òperes que ja feia deu anys que es venien celebrant a la capital del País Valencià ha entrat en una greu crisi per motius econòmics. El Festival s'havia de celebrar entre el 13 de maig i el 18 de juny i s'hi havia de cantar La Bohème, Macbeth, Madame Butterfly, La Traviata i Maria Estuarda. Eren previstes les col·laboracions d'importants cantants de prestigi internacional i els socis del Festival ja havien abonat les quotes corresponents als tickets de les esmentades òperes. Sembla que el motiu de la suspensió són els dèficits que s'arrosseguen d'altres temporades i encara no amortitzats.

Per una situació també passa el Liceu de Barcelona. Això no és cap novetat perquè ha sortit a la primera plana dels diaris barcelonins. I cal destacar una sèrie de reunions que s'han celebrat arran de la notícia que després de la mort de l'empresari Joan Antoni Pàmies s'han trobat greus deutes; no se sap encara, si en la temporada vinent es podran representar òperes de tardor i hivern tradicionals en el nostre teatre. El President de la Junta de Propietaris del Liceu ha exposat la greu situació i ha demanat a les autoritats municipals de Barcelona, de la Conselleria de Cultura de la Generalitat i del Ministeri de Cultura de Madrid que hi intervinguin. I sembla que hi ha possibilitats reals d'aconseguir-ho perquè tan el batlle de Barcelona, el filharmònic Narcís Serra, com el Conseller de Cultura, el dinàmic Max Canher, estan verament interessats a aconseguir que el Liceu alci al teló la tardor vinent. I més i tot. Es pretén

allargar la temporada, fins ara reduïda als tres mesos d'òpera, de novembre a primers de febrer, i a un mes de ballet per la primavera. Val a dir que per les festes de la Mercè, al setembre, ja s'han dut a terme concerts i altres espectacles a preus populars i amb gran èxit de públic. També cal destacar que durant els darrers anys l'ambient del Liceu s'ha modificat sensiblement. Ara la gent ja no va al Liceu per a "lluir". Els francs i els smokings estan en franca devaluació i pràctica desaparició. Però en canvi ha augmentat el nombre de joves veritablement interessants en la música. Però difícilment és pot mantenir un teatre d'òpera com una empresa comercial, quan tots els teatres lírics del món són subvencionats. El Liceu també reb algunès subvencions, però... gairebé simbòliques de l'Ajuntament i de la Diputació de Barcelona. El Ministeri de Cultura també va prometre per aquest any 22 milions, però ja s'ha acabat la temporada i encara els esperem. Val a dir que hi ha una política musical de l'Estat, de cara a Madrid o de cara a Barcelona radicalment diferent. Madrid gaudeix de dues orquestres simfòniques un cor i un ballet molt ben remunerats pel Ministeri d'Hisenda i properament tindran una companyia estable d'òpera.

Barcelona no té res de tot això i les limitades ajudes promeses arriben quan arriben. El fet que funcionés el Liceu era una cosa inexplicable; i si funcionava era a base d'una qualitat força discutible i fent tota classe de combinacions i malabarismes.

Cal que entri les mentalitats que la música no és ur a distracció, és quelcom més. És una forma d'educar l'estètica del poble.

Ferran Camps

Acaba de publicar el disc "Barcelona ciutat gris"

El retorn de Joan Isaac

Joan Isaac torna a a ser actualitzat amb motiu de l'aparició del seu darrer disc "Barcelona ciutat gris". Un àlbum molt en la seva línia interpretativa que recull un total de deu composicions, totes pròpies a excepció del tema "El desertor" de la ploma del senyor Boris Vian. El segell d'aquesta producció discogràfica ve determinada per les notables influències a la francesa que hi trobem i que de sempre han caracteritzat la tasca d'aquest cantant. Una nombrosa representació dels instrumentistes que es mouen pel panorama dels estudis nacionals, són presents de nom i obra en "Barcelona ciutat gris". La seva feina s'estableix sota els arranjaments de Jaume Abad, Marcel Caselles, Manel Camp i Francesc Burrull.

"Per mi el disc té una significació important, perquè és el primer que faig des que vaig tornar de la "mili". El parèntesi d'inactivitat al que hem vaig veure sotmès va suposar, en bona part, el perdre el contacte amb els assumptes de per aquí, i l'àlbum ve a representar la meua nova posició, la meua "rentrée".

Una tornada que res té d'innovadora donat que, per una banda, com diem, veiem al mateix Isaac de sempre i, per una altra, la seva posició davant el fenomen de la cançó és ben clara:

"Es indubtable l'existència del fet cultural de la cançó. La seva vivència és total. Si fa algun temps fou utilitzada per interessos de partits o tendències

i aquestes motivacions concretes han desaparegut, això no vol dir que actualment aquest moviment de caràcter cultural no estigui en el seu punt just"

No deixa d'ésser significatiu a l'hora de determinar les apetències musicals de Joan Isaac, el fet que en aquest àlbum apareguin dos temes com "A tu Quico" i "Amic Jacques", dedicades respectivament a Pi de la Serra i Jacques Brel.

"A mi em sembla molt bé que vingui gent de fora, però el que sí, noto, es força desinformació musical per part de la gent. Al marge d'això em sembla trist que no es promoguin actuacions de cantautors francesos i italians, que tenen un lloc determinant en la nostra història cultural"

En Joan és un dels intèrprets de per aquí amb major constància tant a nivell creatiu com a nivell del lloc que ocupa dins d'un imaginari ranking de popularitat i acceptació.

"Jo he sentit l'angoixa de creure'm desfasat, com imagino que ho haurà sentit força gent. Veure que les coses canvien, genera un sentiment de dubte, la superació del qual et possibilita noves fonts creatives"

"Barcelona ciutat gris", nou àlbum d'aquest home que ha redescobert a bastament les seves possibilitats.

Joan Ramon Mainat

Una gran tasca de sensibilització musical

25 Aniversari de l'Orfeó del Vendrell

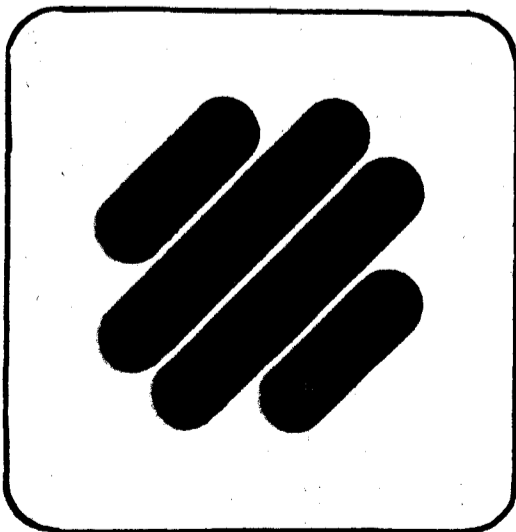
EL VENDRELL (Baix Penedès).— Enguany s'escau el 25è aniversari de la fundació del Cor/Orfeó Parroquial de Vendrell, entitat que centra el desenvolupament de la vida coral al Baix Penedès. Fundat al 1955, el Cor/Orfeó de mà dels successius directors que l'han menat —ha dut a terme una eficaç tasca de sensibilització musical i cultural, concretada en realitzacions de relleu (concerts, participació a concursos i certàmens, intervenció al Festival Internacional de Música de Barcelona, audicions d'homenatge a Pau Casals, col·laboració en aplecs comarcals, etc). En commemoració de l'efemèrides jubilar, ha estat programada una sèrie d'actes de gran relleu basada essencialment en audicions corals: han actuat, successivament, l'Agrupació Polifònica de Vilafranca (dir: Xavier Cervera), la Coral Verge del Camí de Cambrils (dir.: Angel Recasens) i la Coral Sant Jordi (dir.: Oriol Martorell). Paral·lelament ha tingut lloc també un breu cicle de conferències sobre "Schönberg i la seva obra" (Albert Solé), "La incidència social del so gravat" (Manuel Valls) i "La cançó popular" (Pere Artís) —aquesta darrera, amb il·lustracions musicals a càrrec del Cor/Orfeó sota la direcció d'Albert Solé. La cloenda dels actes fou el diumenge dia 8 de juny, amb una audició del Cor/Orfeó del Vendrell (dir: Albert Solé) i de l'Orquestra Simfònica Estela (dir.: Agustí Cohí i Grau).

Televisió

DIUMENGE	DILLUNS	DIAMARTS	DIMECRES	DIJOUS	DIVENDRES	DISSABTE
PRIMERA CADENA 10,05 PARLEM 10,30 EL DIA DEL SENYOR <small>Retransmissió Santa Missa</small> 11,15 GENT JOVE 12,30 SOBRE EL TERRENY 14,00 SET DIES 15,00 NOTICIES DEL DIUMENGE 1 15,15 L'HOME I LA TERRA 15,30 LA CASA DE LA PRADEIRA 16,45 FANTASTICO 80 18,30 LA BATALLA DE LOS PLANETAS 19,00 625 LINIAS 19,45 NOTICIES DEL DIUMENGE 2 20,15 FUTBOL des de Roma, retransmissió de la Final de la Copa d'Europa 22,30 ESTRENES DE TV: "La reina del baile" 23,55 BONA NIT SEGONA CADENA 15,32 DOCUMENTAL 16,30 240 ROBERT 17,20 VICKIE EL VIKINGO 17,45 STARKY U HUTCH 18,50 LA MUSICA 20,00 LA DANSA 20,30 ESPANYA ENTERA 21,00 MES ENLLA 21,30 LLARMETRATGE: "El hombre de la Mancha" interpretat: Sofia Loren, Peter O'Toole, James Coco, Harry Andrews, John Castle 23,40 NONA NIT	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 CRONICA ESPORTIVA 14,00 CRONICA TARDA ENTRE NOSALTRES CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI 1 15,30 GASETA CULTURAL 15,45 D'APROP 16,15 LA CHICA DE LA TV. 17,00 HIPICA Copa de S.M. la Reina 19,05 LA MANSION DE LOS PLAFF 19,40 UN MON PER A ELLS 20,15 DOCUMENTAL 21,00 TELEDIARI 2 21,30 300 MILIONS 22,30 GRANS RELATS 23,30 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,45 REDACCIO DE NIT 20,35 REVISTA DE CINE 21,45 OPINIO PUBLICA 22,20 A FONTS 23,35 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 SIGNES 14,00 CRONICA TARDA PROGRAMA ESPECIAL CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI 1 15,30 GASETA CULTURAL 15,45 REVISTA DE PREMSA 16,15 BOB CRANE 18,35 BARRIO SESAMO 19,00 HOCKEY SOBRE PATINS final de la Copa del Rei 20,30 REVISTA DE TOROS 21,00 TELEDIARI 2 21,30 PRIMERA PAGINA 22,30 GRANS RELATS 23,30 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 18,01 HIPICA 19,45 REDACCIO DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 RETRAT EN VIU 22,00 TRIBUNA DE LA CULTURA 22,45 FLAMENCO, AYER Y HOY 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 DE BAT A BAT 14,00 CRONICA TARDA LES NITS DE LA TIETA ROSA, avui "La tieta va a cal psiquiatre" ELS MUSEUS CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI 1 15,30 GASETA CULTURAL 15,45 VIURE CADA DIA 16,15 DOCTOR LUCKE 18,35 BARRIO SESAMO 19,00 TOM Y JERRY 19,20 CINE ESPANYOL <small>"Busquem a esa chica" 1964 interpretat: Marisol, Isabel Garcés, Robert Hutton, Jose Bodalo, duo Dinámico, Perla Cristal, Fernando Guillen</small> 21,00 TELEDIARI 2 21,30 ANTOLOGIA 22,30 GRAND RELATS 23,30 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA 19,45 REDACCION DE NIT 20,30 OPERA 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 LES NOSTRES COSES <small>avui: "L'excursionisme"</small> 14,00 CRONICA TARDA VOSTRE PREGUNTA CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI 1 15,30 GASETA CULTURAL 15,45 MIRADOR DELS ESPORTS 16,15 AQUI ESTOY OTRA VEZ 18,35 BARRIO SESAMO 19,05 EL GRAN CIRC DE TVE 20,00 HAROLD LLOYD 20,30 EL CANTO DE UN DURO 21,00 TELEDIARI 2 21,30 HORES DAURADES 22,30 GRANS RELATS, "La Fundació" 23,30 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 CICLE: ALFRED HITCHCOCK: "El agente secreto", 1936; direcció Alfred Hitchcock; intèrprets: Madeleine Carroll, John Guielgud, Peter Lorre, Robert Young, Lilly Palmer, Percy Marmont. 22,45 TRIBUNA INTERNACIONAL 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 13,30 BARCELONA RTVE 13,52 ANELLA 14,00 CRONICA CIRCUIT ESTATAL 14,30 GENT AVUI 15,00 TELEDIARI 1 15,30 COSES 19,30 AMB VUIT N'HI HA PROU 20,25 MES VAL PREVENIR 21,00 TELEDIARI 2 21,30 ELS DINERS DE TOTS 22,00 TEATRE BREU: "La conferencia de Algeciras", de Enrique García Alvarez y Pedro Muñoz Seca. 22,30 GRANS RELATS, "La Fundació" 23,30 ULTIMES NOTICIES SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 19,47 REDACCIO DE NIT 20,35 POLIESPORTIU 21,00 CICLE: ALFRED HITCHCOCK: "El agente secreto", 1936; direcció Alfred Hitchcock; intèrprets: Madeleine Carroll, John Guielgud, Peter Lorre, Robert Young, Lilly Palmer, Percy Marmont. 22,45 TRIBUNA INTERNACIONAL 23,25 BONA NIT CIRCUIT CATALA NIT CRONICA 2	PRIMERA CADENA CIRCUIT CATALA 10,15 LLIÇONS DE CATALA 10,30 QUITXALLA CIRCUIT ESTATAL 12,05 ANIMALS, ANIMALS, ANIMALS 12,30 003 I MIG 13,15 EL MON DE LA MUSICA 14,00 PARLEMENT 15,00 NOTICIES DEL DISSABTE 1 15,30 EL OSITO MISCHA 16,00 PRIMERA SESSIO: "La primera sirena", 1952; direcció: Mervyn Leroy; intèrprets: Esther Williams, Victor Mature, Walter Pidgeon, David Brian, Jesse White. 18,00 APLAUSO 19,30 VACANCES A LA MAR 20,30 INFORME SETMANAL 21,30 NOTICIES DEL DISSABTE 2 21,50 DISSABTE CINE: "Fort Bravo", 1953; direcció John Sturges 23,20 BONA NIT SEGONA CADENA CIRCUIT ESTATAL 15,32 HAWAI 5-0 16,30 LES OLIMPIADES DEL RIURE 17,00 MORK I MINDY 17,30 RETRANSMISSIO ESPORTIVA 18,00 LA CLAVE 23,55 BONA NIT

ESTALVI
3^a EDAT

PER A
NOSALTRES, LA
"TERCERA EDAT"
ÉS LA PRIMERA



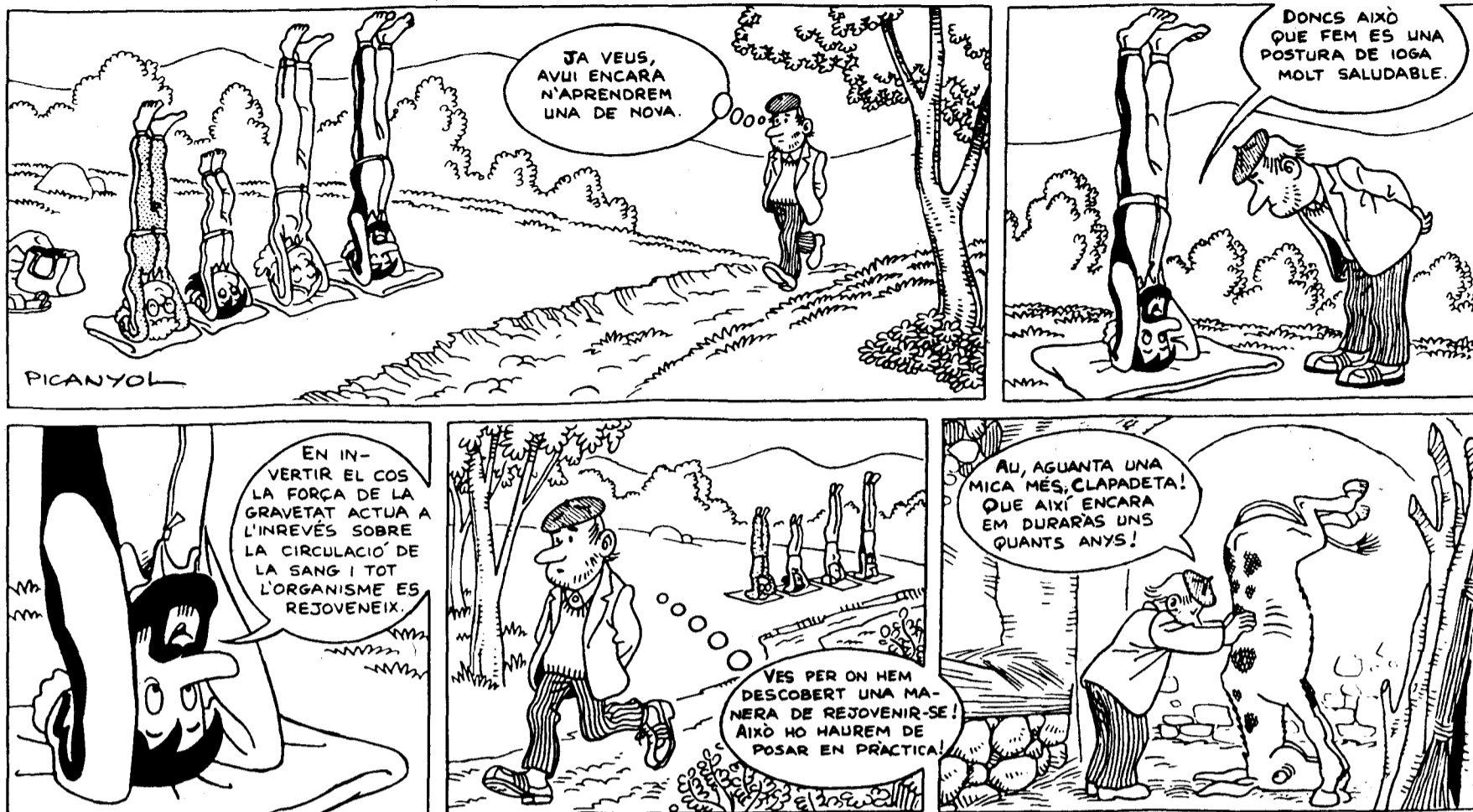
BANCA CATALANA

BANC INDUSTRIAL DE CATALUNYA

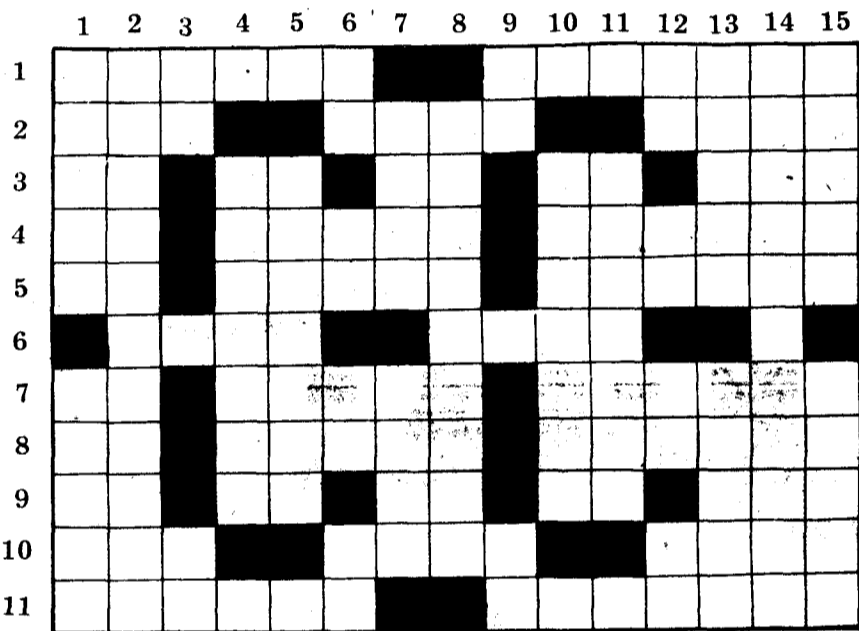
BANC DE BARCELONA

BANC DE GIRONA

La familia Moixó



Encreuats



HORITZONTALS

1. Passar de fora a dins. Sauri que menja insectes i canvia de color
2. Fluid aeriforme. Que no creu en Déu (pobre) Oxid de plom de color vermell
3. Símbol de l'estat. Infusió. Al revés: Abreviatura de Senyor. Al revés: Materia de l'Eucaristia. Nom de lletra (plural)
4. Lletres en els cotxes de Burundi. Preposició que indica: dins. Amb una D al mig; nom d'una vila del Baix Camp, partit judicial de Reus.
5. Terminació verbal. Cognom d'en Ramon - i Armisen gran micoleg que vol dir que enten molt de bolets. Sarria.
6. Caminem a un lloc. Al revés: Para, no deixa passar. Símbol del sofre.
7. Article. Versífiques, Nota petita
8. Cinquanta-un. Al revés: Principi. Relatiu als astres
9. En anglès: pronom nuetre. Campió. Vocal repetida. Nota musical Al revés: Poema líric
10. Vocal repetida (la dels badalls) Nom de lletra. Numero
11. Al revés: Imperfectes Al revés: posava en un asil

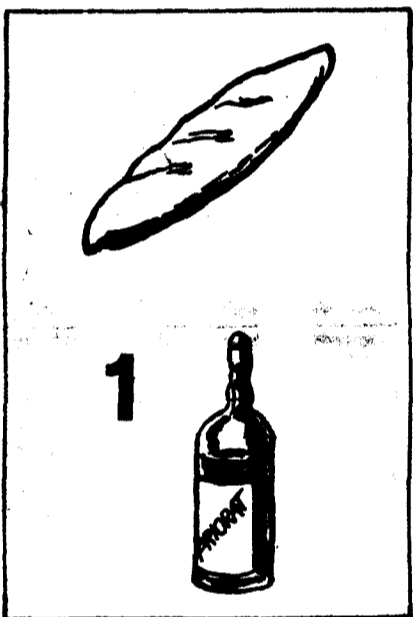
VERTICALS

1. Antic nom de Terrassa. Profeta
2. Qualitat natural
3. Consonants de Teresa. Símbol del Nitrogen. Vocal repetida
4. Radi geomètric. Tindria por. Lletra dels cotxes de Romania
5. Vocal. Els contraris dels amics. Matricula d'Alacant
6. Déu del egipcis. Símbol del manganesi. Nota musical. Preposició llatina
7. Escolleix. Nom de lletra (plr.)
8. Temples
9. Símbol del cuore. Forma d'embenar. Vocal repetida
10. Vocal. Lloc on es guarden les armes. Cinc
11. Mil. Que te la virtut de sentir-se filla de Déu. Vocal
12. Símbol de l'americi. Patria d'Abraham. Consonant repetida. Consonants de tall
13. Beguda amb molts grau d'alcohol. Tresor públic
14. Que no són amigues
15. Al revés: Nom d'un Bisbe de Còrboba anomenat l'ATANASI d'occident. Ocell que canta meravellosament.

SOLUCIO:

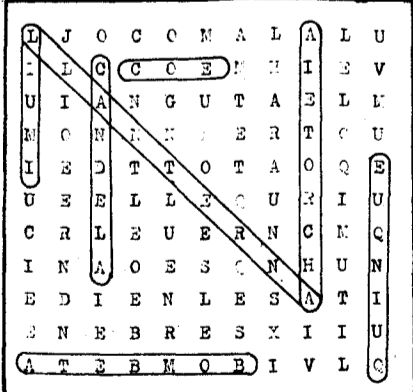
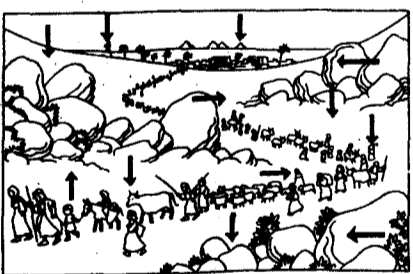
HORITZONTALS: 1.PLE. 2.DAINA 3.AVIAT 4.VAGO,GANA 5.TACA. BOCADA. 6.ACIF.S.SOR 7.NADALA. PARC. 8.RASA.,ELLA.9.TURIA 10. ATENT 11.AMA
VERTICALS
1. TAN 2VACAR 3. ACIDA. 4.DAGA.ASTA 5.PAVO,FLAUTA. 6.LII. B.A.REM 7. ENAGOS.EINA 8. ATAC.PLAT 9. NASAL 10.ADORA 11.ARC

Jeroglífic



Quin Papa ho diu?

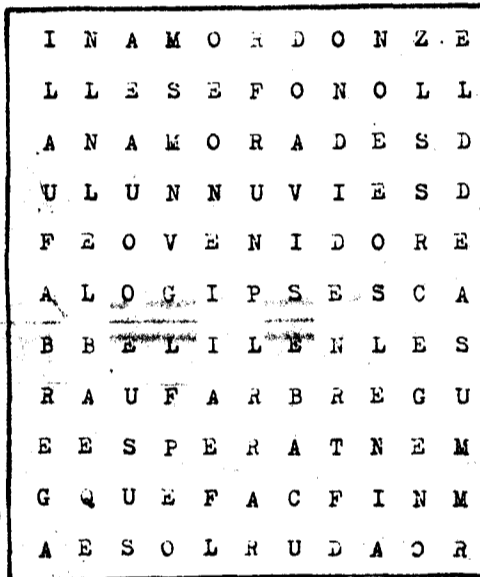
Solució al jeroglífic anterior:
Es FUS TER



Solució sopa de lletres anterior: Jo com a llum he vingut al món perquè tot aquell qui creu en mí no es quedi en les tenebres XII.IV.L

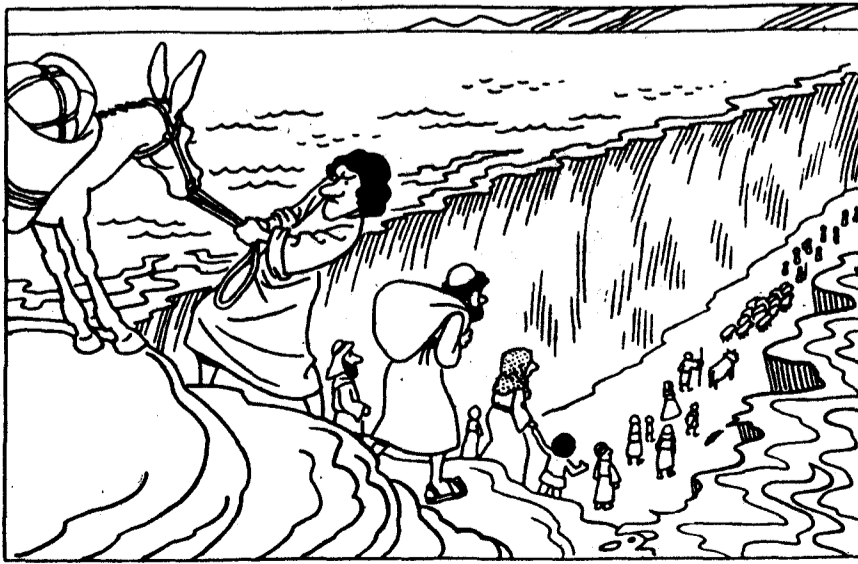
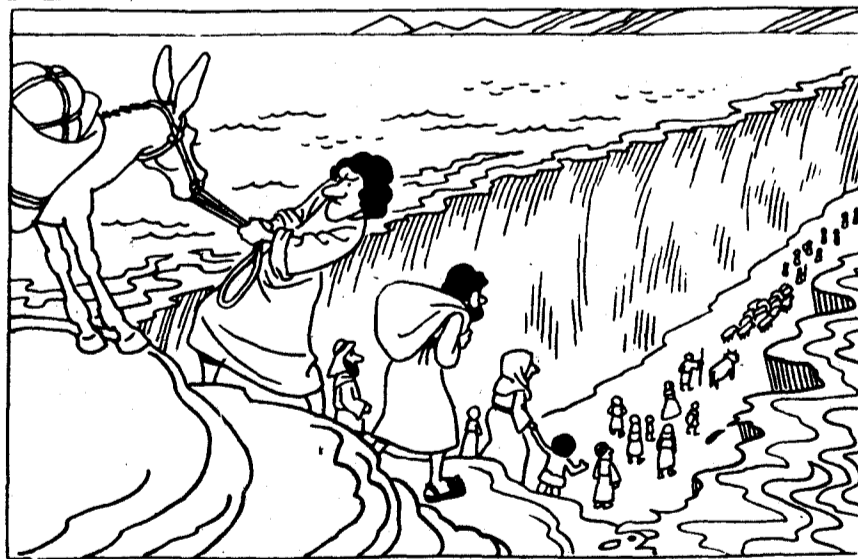
Després d' haver localitzat els 12 errors entre els dos dibuixos, busqueu, en la Bíblia, en una Història Sagrada o en el vostre llibre de religió la frase més adient a aquest dibuix. Envieu-la a CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 Barcelona 7. Entre els que l'hagin encertat millor, rifarem uns premis una vegada al mes. Bona feina i..... sort.

Sopa de lletres



Busqueu set noms d'herbes que es troven en el bosc.
Amb les lletres que sobren trobareu una estrofa d'un poema d'en Maragall.

Els errors a dotzenes



mulleetton

para la higiene del
cuerpo y del hogar.



rollo de cocina
en paquetes de
2 rollos

pañales
en bolsas de
20 unidades
40 unidades
80 unidades

**compresas
adhesivas**
glamour
en bolsas de
10 unidades
20 unidades
mini
10 unidades

tissue higiénico
confort
en paquetes de
2 rollos
ideal (perfumado)
en paquetes de 2 rollos
noble (doble hoja)
en paquetes de 2 rollos

servilletas
picnic
en paquetes de
50 unidades de 1 hoja
buffet
en paquetes de
50 unidades de 2 hojas
lunch
en paquetes de
50 unidades de 3 hojas

braguitas pañal
media-día
en bolsas de
20 unidades
media-noche
en bolsas de
15 unidades
primeros pasos
en bolsas de
12 unidades

**guata de
celulosa**
horñ
en paquetes de
250 gramos
maxi
en paquetes de
500 gramos
gran stock
en paquetes de
750 gramos